

[26th December 1953]

[Note.—An asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member.]

II.—MESSAGE FROM THE GOVERNOR.

MR. SPEAKER :—“ I have to announce to the House that I have received the following message, dated the 16th December 1953, from the Governor of Madras :—

‘ In pursuance of Article 207, clause (1), read with Article 199 (1) (d) of the Constitution of India, I, Sri Prakasa, Governor of Madras, hereby give my recommendation to the introduction in the Madras Legislative Assembly of the Madras Appropriation (No. 2) Bill, 1953, and in pursuance of clause (3) of Article 207, I also recommend to that Assembly the consideration of the said Bill.’ ”

III.—GOVERNMENT BILL.

THE MADRAS APPROPRIATION (NO. 2) BILL^a. 1953.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—“ Sir, I beg leave to introduce the Madras Appropriation (No. 2) Bill, 1953, and move—

‘ That the Bill be taken into consideration at once.’

I do not propose to make a speech at this stage. I reserve what I have got to say for the reply.”

MR. SPEAKER :—“ Motion moved—

‘ That the Bill be taken into consideration at once ’,”

* SRI P. RANGASWAMI REDDIAR :—“ Mr. Speaker, Sir, on many matters the Government have not stated their policy clearly. At least, in the matter of water-supply and drainage, the policy has been clearly set out in the Press Communiqué No. 5, dated 21st April 1949. According to that, the Government have decided that water-supply and drainage schemes should be provided throughout the Province, in urban areas within a period of twenty years and in rural areas within a period of ten years. A committee known as the Water-supply and Drainage Committee was constituted in June 1947 to consider the question of expediting the investigation, design and execution of water-supply and drainage schemes. It has recommended that the entire responsibility for providing protected water-supply and drainage should be taken over by the Government and local authorities should be divested of it. It has also recommended that urban water-supply and drainage schemes should be taken up for investigation irrespective of the financial resources of the local authorities, and that the schemes for which the local authorities concerned are able to raise sufficient funds to meet the cost without Government grant, may, however, be taken up without regard to their position in the priority list or the compendium. This the policy of the Government regarding water-supply and drainage schemes. But unfortunately, the water-supply scheme for Turaiyur, a major panchayat in Tiruchirappalli district, has been pending under the pretext of investigation for more than twenty-five years or so. On 29th May 1928, the Deputy Sanitary Engineer to Government submitted a report to the Government pointing out that the need for supply of potable water free

^a Published in the Fort St. George Gazette Extraordinary, dated 24th December 1953.

26th December 1953] [Sri P. Rangaswami Reddiar]

from pollution was badly felt in Turaiyur proper and suggested that the panchayat might be entrusted with the preliminary investigation of the work and find out whether there would be sufficient water in the springs in the Kasikulam tank. For the past twenty-five years and even now, the scheme is in the stage of investigation. Turaiyur is a major panchayat with a population of about 15,000. The panchayat board has agreed to contribute Rs. 1,25,000 towards the scheme, and the Hon. Minister for Public Health admitted this in reply to an interpellation put by me some months back. In the light of the report of the Water-supply and Drainage Committee, the Government ought to have taken up and completed the scheme at an early date. Correspondence takes place once a year or once in two years and I am sorry to say that no results accrue as a result of correspondence. The scheme stands at 184 in the list of priorities. Since the panchayat board is agreeable to provide the finance, I request the Government to take up the scheme at once without waiting for any representation from the people or their representatives and thereby quench the long-felt thirst of the people at an early date.

(At this stage, the Deputy Speaker occupied the Chair.)

“ Next I turn to Co-operation. There is a premier co-operative society in Madras City known as the Triplicane Urban Co-operative Society. It has about 20,000 members, an authorized share capital of Rs. 5 lakhs and a reserve of Rs. 2,80,000. About the mismanagement and misappropriation of funds and defalcation of accounts in the society, an article appeared in the ‘Viduthalai’, dated 10th November 1953 under the caption ‘*டி. யு. சி. எஸ். பெரிச்சாஸிகள்.*’ In the ‘Janayugam’, dated 27th October 1953 an article about the Society appeared under the caption ‘*டி. யு. சி. எஸ். ஊழல், கையாடல்.*’ and in the ‘Blitz’ News Magazine, dated 17th October 1953, an article appeared under the caption ‘Rs. 76 lakhs worth stock unaccounted’. All these reveal some startling facts about the prevalence of mismanagement in the Society. In other democratic countries where the co-operative movement has progressed, the supreme body in a co-operative society is the general body of members. Unfortunately in this society, the general body is prevented from exercising the right of appointing or removing Directors. On the other hand, a handful of privileged members choose the Directors and an Office Committee runs the show. The ruling clique enjoys privileges which do not come within the scope of co-operation. In the Audit Certificate, dated 21st March 1953, the following passage occurs :—

‘The sales of Rs. 76,08,785 as arrived at by the Society, however, does not include large amounts still to be accounted for from sale proceeds either not remitted or remitted short into the T.U.C.S. and for which necessary records have not been produced for audit.’

The Hon. Minister for Co-operation and the Hon. Chief Minister have been visiting this society regularly and participating in the Branch Day celebrations or anniversary celebrations. On 9th April 1951, the Hon. Chief Minister participated in the 47th Annual Day. On 9th April 1953, the Hon. Minister for Co-operation participated in the celebration of the 49th Triplicane

[Sri P. Rangaswami Reddiar] [26th December 1953]

Urban Co-operative Society Day. On 16th May 1952, the Board of Directors of the Triplicane Urban Co-operative Society entertained the Hon. Minister for Co-operation to tea. The visits of the Hon. Chief Minister and the Hon. Minister for Co-operation did not in any way improve matters in the society. The society's accounts were not audited for a very long time, and the audit in 1951 led to the discovery of heavy misappropriations and defalcations. The 'Blitz' News Magazine in its issue, dated 17th October 1953, writes :

"The Ministers and other Government dignitaries are complacent to the state of affairs of such a big public concern and instead of coming down heavily on such malpractices, they accept the hospitality and adulation which the society management are very alert in proffering."

12-20 P.M. THE HON. SRI C. RAJAGOPALACHARI :—" May I ask whether the hon. Member is reading his own speech or reading from something else? "

SRI P. RANGASWAMI REDDIAR :—" I am reading an extract from a newspaper."

THE HON. SRI C. RAJAGOPALACHARI :—" I submit, Sir, it is not good to give so much importance to some newspaper published somewhere in India. Reference was made to the Chief Minister in some paper. I hope it is not I. I never visited this institution."

* SRI P. RANGASWAMI REDDIAR :—" I wish to submit that this is a premier co-operative society in the City, and grave charges have been made against it. There is no general body for this society. It is said that there is only a representative general body. The rules are not properly amended even though the Registrar points out all these things. I just read from the 'Blitz'. It may be correct or incorrect or palatable or unpalatable. I do not mind that."

THE HON. SRI C. RAJAGOPALACHARI :—" It may be taken as a presumption that these outside papers are ill-informed."

SRI P. RANGASWAMI REDDIAR :—" I have got with me other newspapers also. Here is the 'Viduthalai' of the 10th November 1953."

THE HON. SRI C. RAJAGOPALACHARI :—" From the frying pan to the fire! "

* SRI P. RANGASWAMI REDDIAR :—" There is another newspaper also, i.e., 'Janayugam' edited by a Congressman. But I leave off newspapers now. In the Auditor's Report, dated the 21st March 1953, it has been pointed out that accounts were not produced for audit. I am reliably informed that the accounts were destroyed or burnt. This is a co-operative society in Madras City with a large capital, and the turnover of which is Rs. 1 crore. To

26th December 1953] [Sri P. Rangaswami Reddiar]

an interpellation put by the hon. Member Sri S. Swayamprakasam on 18th July 1953, the answer given by the Hon. the Minister for Co-operation is—

‘ Six cases of misappropriation have been reported to the Police. Fifty-three more cases are under investigation.

The Hon. Minister, in answer to clause (c) of that question, namely, ‘ whether mention is made about the non-production of current records for audit and about their destruction ’, replied in the affirmative. The answer to the interpellation has admitted that accounts covering Rs. 76 lakhs odd were not produced and some prosecutions were launched by the police, after complaints to the police. I understand that all the prosecutions had been thrown out, and no prosecution is now pending before any court. One Accountant of Perambur branch was convicted and sentenced to one and a half month's imprisonment in 1947, that is, long before the interpellation was put. Instead of recovering Rs. 4,430-12-3 from that Accountant, the Directors have chosen to refund his share capital and dividends intact. This is the state of affairs. There are 32 depots and 32 branches. In spite of the Registrar's periodical directions, the depots are not converted into branches. All these things are made only to misappropriate conveniently and definitely, and to defalcate accounts. From the year 1936, there is no general body. But there is the representative general body. I wish to draw the attention of the Government to one important fact regarding the society. Thirty emergency depots were opened in 1942 by Government during the war time to meet the emergency arising from the scarcity of foodstuffs and certain other essential commodities, and the management of these depots was entrusted to the Triplicane Urban Co-operative Society with an assurance that any loss would be borne by the Government. In 1945, the emergency was over and these depots were handed over completely to the Society. The total profit due to the running of these emergency depots amounting to Rs. 1.89 lakhs was given by the Government as *ex gratis* grant to the Triplicane Urban Co-operative Society. The Government not only handed over the entire management of these depots to the Triplicane Urban Co-operative Society, but also handed over the profits to the society. This Rs. 1.89 lakhs was given as *ex gratia* grant. After handing over the management of these depots and after making over the profits to the Triplicane Urban Co-operative Society, it is but proper for the Government to make a thorough supervision of the management. For the past 10 to 12 years the Directors are the same and there has been no change in the Directorate. More attention should be paid by the Government to the affairs of this society. For this is a premier co-operative society, and if its affairs should be in the manner pointed out, just as the ‘ Viduthalai ’ points out, the co-operative movement would lose all its significance and there would not be any enthusiasm elsewhere.”

DEPUTY SPEAKER :—“ The hon. Member's time is up.”

* SRI P. RANGASWAMI REDDIAR :—“ One more minute, Sir. So far as administration of justice is concerned”

[26th December 1953]

DEPUTY SPEAKER :—“ Order, order. The hon. Member's time is up. The hon. Member Sri B. K. Nallaswami will now speak.”

* SRI B. K. NALLASWAMY :—“ கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த பட்ஜெட்டிலே நகர சுகாதாரா விஷயத்திற்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. பவானி தாலுக்காவை எடுத்துக் கொண்டால் வருஷத்திலே மூன்று முறையாவது மலேரியா, காலரா அடிக்கடி வந்துகொண்டிருக்கின்றன. முன்னரே கும்பகோணம் கொசு வுக்குப் பேர்போனதாக இருந்தது. இன்று பவானிதான் கொசுவாக்குப் பேர்போன ஊராக இருக்கிறது. காரணம் ஒரு நல்ல சாக்கடைத்திட்டம் (Drainage Scheme) இல்லாததே. நல்ல (protected water-supply) குடிதண்ணீர் வசதி இல்லாததால் வருஷத்திற்கு 3 தடவை காலரா வருகிறது. இதையெல்லாம் தடுப்பதற்கு அரசாங்கம் விரைவிலே வழிசெய்தாக வேண்டும். இந்தத்திட்டங்கள் 15 வருஷமாக இருக்கிறது. அது இன்னும் நிறைவேற்றப்படவில்லை. ஆனால் சுகாதார ரிப்போர்ட்டிலே பவானியிலே மலேரியா ஒழிக்கப்பட்டுவிட்டது என்று அரசாங்கம் சொல்லியிருக்கிறது. லோகல் பண்டு ஆஸ்பத்திரியில் மலேரியா வியாதியஸ்தர்கள் கணக்கை வைத்துக்கொண்டு இம்மாதிரி சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. (Local Fund) ஆஸ்பத்திரியில் ஷே சாக்கடைத் திட்டத்தைக் கொண்டுவரவேண்டும். இதை உடனடியாக அரசாங்கம் ஏற்பாடு செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

“ இங்கே தாலுக்கா ஹெட்க்வார்ட்ஸ் ஆஸ்பத்திரி இருக்கிறது. அது சத்திரத்தைவிட கேவலமாக இருக்கிறது. மெடிகல் டைரெக்டர் இந்த ஆஸ்பத்திரியை கவர்ன்மெண்டு எடுத்து நடத்தவேண்டுமென்று சிபார்சு செய்தும் இதுவரையில் ஒருவித நடவடிக்கையும் எடுத்துக்கொள்ளவில்லை.

“ எங்களுடைய தாலுகாவிலே 20 வருஷமாக மின்சாரம் நிறைய கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. சமீபகாலத்தில் வெகு வேகமாக இது விவசாயிகளுக்குக் கொடுக்கப்பட்டு வருகிறது. இந்த மின்சாரம் கொடுப்பதாலே விவசாயிகளுக்கு நல்ல செளகரியம் ஏற்பட்டிருந்தாலும்கூட, விவசாயத் தொழிலில் இன்று வேலை குறைப்பட்டு ஹரிஜனங்கள் வேலையில்லாமல் தவித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். நான் இங்கு வருவதற்கு சில நாட்களுக்கு முன்னரே பல் ஊர்களிலிருந்து விவசாயத் தொழிலாளிகளும், ஹரிஜனங்களும்வந்து இதுபற்றி முறையிட்டனர். மின்சாரம் அதிகம் கொடுப்பதால் விவசாயத் தொழிலாளருக்கு வேலையில்லாத திண்டாட்டம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. குடிசைத் தொழில் ஆரம்பிப்பதற்காகவாவது ஏற்பாடு செய்து கொடுங்கள் என்று அவர்கள் கேட்டார்கள். ஐந்து வருஷத்திட்டத்தை எடுத்துக்கொண்டால், குடிசைத் தொழிலுக்காக அதிகப்படியான பணம் ஒதுக்கப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. இதற்கு நான் ஒரு யோசனை சொல்லுகிறேன். மின்சாரத்தில் அதிகப்படியான பணம் அரசாங்கத்திற்கு வருகிறது. அப்படி கிடைக்கக்கூடிய லாபத்தை கிராமக் குடிசைத் தொழில் அபிவிருத்திக்காக செலவிட ஒதுக்கப்படவேண்டும். மின்சார கட்டுப்பாடு இருந்தபொழுது சில ஒப்பந்தங்கள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. இரவு நேரத்தில் மாத்திரம் மின்சாரம் கொடுக்கப்பட்டு வருகின்றது. மின்சாரம் தாராளமாகக் கிடைக்கும் இந்த சந்தர்ப்பத்திலே மின்சாரத் தடைகளை எடுத்து விட்டு பகலிலே விவசாயிகளுக்கு மின்சார வசதியளிக்க அரசாங்கம் ஏற்பாடு செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அந்த ஒப்பந்தத்தை வைத்துக்கொண்டு இப்பொழுது இவ்வாறு செய்வது அரசாங்கத்திற்கு நேர்மையாகாது அதை மாற்றியமைக்க ஏற்பாடு செய்யவேண்டும்.

“ இன்னொரு பெரிய குறை. மேட்டூர் தேக்கத்திலே 120 அடிக்கு மேல் தண்ணீர் உள்ளது. அதனால் 7,500 ஏக்கருக்குமேல் உடனடியாக (Mettur Right Bank Canal) மேட்டூர் வலதுபுற வாய்க்காலில்

26th December 1953] [Sri B. K. Nallaswamy]

உடனே தண்ணீர் வசதி செய்யமுடியும் என்று சொல்லப்பட்டது. ஆனால் இது வரையிலும் அதிகாரிகள் தண்ணீர் விடவில்லை. ஆகவே எங்களுடைய தொகுதியிலுள்ளவர்கள் பெருத்த ஏமாற்றம் அடைந்துள்ளனர். இன்னொன்று முக்கியமானது. மதுவிலக்கைப்பற்றியது. இது மிகவும் மோசமாகிக்கொண்டிருக்கிறது. அதிகாரிகள் நடத்தைகளைப்பற்றி புகார் செய்தால் மேல் அதிகாரிகள் சரியாக விசாரிப்பதில்லை. கீழ் அதிகாரிகளுக்கு பெருகும்பாலும் அனுகூலமாக தீர்ப்பு செய்துவிடுகிறார்கள். கூடிய சீக்கிரத்தில் இதற்காக ஒரு டிரிபியூனல் ஏற்படுத்தி ஒரு முடிவுக்குவந்து இம்மாதிரியாக எல்லாம் நடவாமைல் பார்த்துக்கொள்ளவேண்டும். மதுவிலக்கு விஷயமாக ஏதாவது தகவல் அதிகாரிகளுக்குக் கொடுத்தால் அந்த அதிகாரி ஏதாவது பணம் வாங்கிக்கொண்டு கேஸ் பிடிப்பதற்கு முன்னே காய்ச்சுபவர்களுக்கு தகவலை அனுப்பிவிட்டு சாக்குபோக்கு சொல்லி விடுகிறார். இது பகிரங்கமான உண்மை. அதுவும் 2 வருஷத்திற்கு முன்னிருந்த நிலைமையே இப்பொழுது இல்லை. முன்னெல்லாம் அதற்காக தனி டிபார்ட்மெண்டு இருந்தது. எங்கெங்கு குற்றங்கள் நடக்கிறதோ, அங்கெல்லாம் சென்று கவனித்து வந்தது. ஆனால், இப்பொழுது ஒரு இடத்தில் காய்ச்சுகிறார்கள் என்று ரிப்போர்ட் செய்தால், கொலை கேஸ்கள் இருக்கின்றன, திருட்டு கேஸ்கள் இருக்கின்றன நேரமில்லை என்று சொல்லுகிறார்கள். இதற்குக் காரணம் ஒரே டிபார்ட்மெண்டாக ஆக்கியதேயாகும். ஆகவே தயவுசெய்து மதுவிலக்குக்காக ஒரு தனி போலீஸ்படை ஏற்படுத்த வேண்டும். மது விலக்கில் சிரத்தையுள்ள நபர்களாக இதற்கு பொருக்கி எடுக்கவேண்டும். சாராயக் கடைகள் பகிரங்கமாக நடக்கும் நிலைமைக்கு வந்துவிட்டது. இம்மாதிரியாக செய்தாலொழிய மோசமான நிலையை மாற்றியமைக்க முடியாது. இன்று கையிலே காசு இல்லாமல் இருக்கிறவன் தான் குடிப்பதற்கு வசதியில்லாத நிலைமையில் இருக்கிறான், என்பதை ரொம்ப வருத்தத்துடன் சொல்லுகிறேன்.

“ராஜாஜி வந்தபிறகு இம்மாதிரியெல்லாம் நடக்காது என்று ரொம்ப சந்தோஷமடைந்தேன். ஆனால் இன்று நடக்கிற நிலைமையைப் பார்த்து என் மனம் நொந்து போயிருக்கிறேன். எல்லாம் மாற்றியமைக்கவேண்டுமென்றும் தீவிரமாக மதுவிலக்கை அமுல் நடத்தும்படியும் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“இந்த நிலைமையிலே இருப்பதற்கு முக்கிய காரணம் மதுவிலக்கு போலீசாருக்கு உப வருவாய் சாதனமாகி விட்டது. மாமூல் ஏற்பட்டு விட்டது, இப்படிச் செலவது அரசாங்கத்திற்கு கஷ்டமாக இருக்கலாம். ஆனால் இது பகிரங்க உண்மை. மதுவிலக்குத் திட்டத்தை தீவிர அமுலில் செய்துவிட்டால் உண்மையிலே ஏழைகளுக்கு உதவி செய்தவர்களாவோம். இன்று 12 கடைகளிலும்கூட சாராயம் விற்கப்படுகிற நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. நான் இங்கு வருவதற்கு இரண்டு வாரங்களுக்கு முன்பு சாராயம் விற்பவன் சந்தியில் கையில் ஒரு புட்டியையும் வைத்துக் கொண்டு மற்றொருவரிடம் சாராயம் வேண்டுமா என்று கேட்டுக்கொண்டிருந்தான். இவ்வளவு கேவலமாகிவிட்டது. இந்நிலைமை எங்கள் தாலுக்காவிலே சகஜமாகி வருகிறது. ஆகவே தயவுசெய்து உடனடியாக அரசாங்கம் வேண்டிய ஏற்பாடு செய்யவேண்டுமென்று [கேட்டுக்கொண்டு முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.”

* SRI V. R. KRISHNA AYYAR :—“ Mr. Deputy Speaker, I have risen only to stress the point that was referred to this morning during the question-hour. The general feeling of the people of Malabar is that district has been given a very unfair deal right through by this Ministry. One of the most important problems that has been agitating the minds of the people of Malabar is the question regarding the shifting of the Nurses' Recruiting and Training Centre from Kozhikode or shall I say, the abolition of that Centre at Kozhikode. Sir, it is common knowledge that a large number of nurses recruited so far, come from Malabar and I think there has been no complaint against the competency

12-30
p.m.

[Sri V. R. Krishna Ayyar] [26th December 1953]

or qualifications of the nurses recruited from Malabar. The Malayalee nurses have certainly won the affection of the patients whom they have had to care for and give comfort. There has been no complaint against the nurses as such. May be, there are a large number of applicants from Malabar and this is precisely the reason why I say that there should be a centre in Kozhikode. Appreciating these difficulties and the needs, a training centre had been installed in Kozhikode and it has been continuing and flourishing well. Suddenly, a thought flashed across the mind of the Hon. Minister for Health and he ordered the closing down of this centre. He has given a reason, which I shall not call a lame excuse, but which will hardly satisfy the Hon. Minister himself. The reason given by him is this. As more and more nurses were being trained at the Kozhikode centre, Government were not able to shoulder the responsibility of providing each one of the nurses with a job. As a matter of fact, the Government should shoulder the responsibility of finding jobs for not only the nurses turned out of this centre but everyone who is turned out of other professional institutions. But the plain fact is they have not shouldered this responsibility and have been consistently shirking it. That being the case, I do not quite understand why and how the Hon. Minister for Health considers the employment of nurses turned out of this particular institution only as a special responsibility of the Government. That is why I am at a loss to understand the reason given by him for closing the centre at Kozhikode. As a matter of fact, when applicants come forward to join not only this particular institution at Kozhikode, but every other institution of its type in the State, they do so with their eyes wide open and they know full well that they may not be getting Government jobs. What we require to-day in this State is not merely nurses to be absorbed in Government hospitals, but nurses—quite a number of them—to settle down in villages. We require a number of qualified and competent hands for our many villages. I am of the view that even one thousand nurses in each district might not be surplus. We know full well that there has been a large demand for qualified and trained nurses in our villages. That being so, it is, I should say, most curious and preposterous for the Hon. Minister for Health to come forward and make a statement on the floor of this House that the nurses training centre at Kozhikode had been closed down as there was a glut of nurses in this State and so he need not train more and more nurses in the districts. By closing the training centre at Kozhikode, the Government have done a grave wrong to the district of Malabar. The reason given by the Hon. Minister is not a solitary instance. One swallow does not make a summer. We have the same treatment in respect of other matters also. As far as the retention of the training centre at Kozhikode is concerned, medical opinion is in favour of its retention, medical associations have demanded its retention and the people of the place have also demanded the same thing. Everybody wants its retention. But suddenly one fine morning comes a stab in the back, as it were, and an administrative order is passed by the Government closing down the training centre. What is the

26th December 1953] [Sri V. R. Krishna Ayyar]

reason given by the Minister for its closing down? The reason given by him is, as there were too many nurses in the State and as the Government were not able to employ all of them, the Government thought it not necessary to train more and more nurses from that centre at Kozhikode. Pray, Government need not provide employment for these people in their hospitals! Let Government allow these people to settle down in villages. Let them provide amenities by way of medical relief to the villagers. I, therefore, earnestly entreat the Hon. Minister to revive the training centre at Kozhikode in Malabar so that more and more nurses may be available for service in villages.

“ There is yet another point which I wish to bring before the House and after doing it, I will close my speech. It relates to rural electrification. A scheme has been fairly completed for extending electricity right through North Malabar. I request the Hon. Finance Minister as well as the Hon. Minister for Public Works to consider this scheme carefully. We don't have any other scheme for Malabar. Large tracts, whole taluks and even some towns are now denied supply of electricity. I request that this scheme, which should supply electricity right up to Quilandy must be given top priority. Thank you, Sir.”

* SRI S. C. C. ANTHONY PILLAI :—“ Mr. Deputy Speaker, 12-40
Sir, I rise on a point of personal explanation with reference to P.m.
the statement made by the Hon. the Minister for Labour on Thursday last in reply to the criticism I levelled against his Department. He gave his own reasons in justification of the working of his Department and I understand that he also made a charge that it was improper on my part to have left the House immediately after criticising the Department of Labour. Sir, in my defence let me point out, that on the same day I received intimation from the Port Trust authorities that they were considering the allegations made by me that the Minimum Wages Act had not been implemented by them and at the meeting which I attended the Port Trust Board agreed that the Act had not been implemented and decided, on the acceptance of my interpretation of the Act, and to give arrears of pay to the workers for a period of nearly two years and a half, amounting to about ten lakhs of rupees. The Hon. the Minister will concede, that faced as I was with courses of action—one of attending the meeting and the other of listening to his reply—it was right that I should have been tempted by the former alternative which meant, as the result would show, service to a very large section of the people. However, I have had the opportunity of reading his speech as reported in the newspapers. From these reports, I understand that he charged me that I was exaggerating the grievances of labour and fomenting labour discontent. In my own defence, I would like to point that many cases have been settled by me by direct negotiation about which the Department of Labour knows nothing whatsoever. For the information of the Minister for Labour, let me tell him that I have settled several disputes in

[Sri S. C. C. Anthony Pillai]

[26th December 1953]

commercial establishments as a result of which workers have been given much higher wages and better scales of pay than any industrial tribunal would have awarded. One of the best wage operating in any commercial establishment in the City of Madras owes its introduction not to any award or conciliation proceedings instituted by any conciliation officer but to direct negotiation initiated by a Union of which I am the President. The Hon. Minister's impression that labour wants all disputes to be referred to industrial arbitration is not correct. In fact, most disputes are settled by direct negotiation. Very few disputes are referred to the conciliation officer. Let me tell him for his information that I am connected with about 25,000 workers in the City of Madras in organized trade unions and I have seldom sought the assistance of the conciliation officers. It is only in three cases that I have asked for arbitration and those relate to commercial establishments. They are Parry & Co., Ltd., Best & Co., Ltd., and the I.C.I., Limited. Therefore, it is a very wrong impression that Dr. Krishna Rao is under, when he thinks that labour, for little or no reason, is demanding again and again settlement of disputes through industrial arbitration. That is quite incorrect.

" Then, Sir, I come to the other charge that I am creating labour discontent. I would like to point out that during the last two years there has not been a single case of an illegal strike called by any of the unions with which I am connected is concerned—that is among 25,000 workers. With regard to indiscipline among labour there have hardly been five cases during the same period in which insubordination has been alleged in the industries in which labour has been organized by me.

" Coming next, Sir, to the statistics provided by the Hon. the Minister for Labour on Thursday last, namely, that in only 35 cases the awards of industrial tribunals have not been implemented and that these 35 cases are under the review of the Government. I submit that this number should not be compared with the number of awards given. It should be compared with the number of cases of non-implementation of awards actually brought to the notice of the Government. Many awards are automatically implemented by the employers. But in those cases, where employers have failed to implement the awards and where allegations are made of such non-implementation to the Department of Labour, it has, in my humble opinion, done nothing to satisfy labour. It has refused even to refer these disputes to a Tribunal or prosecute the employers.

" Sir, I did make a severe criticism of the Department of Labour with a view to provoking the Hon. Minister for Labour into making statement of policy. There has so far been no clear-cut or well-defined policy followed by the Government in the matter of reference of disputes for arbitration. Of course, the Minister for Labour provided some clarification of policy when he said that he was also Minister for Industries and that he had to balance the interest of industries with the interest of labour. If that is

26th December 1953] [Sri S. C. C. Anthony Pillai]

so, he is an example of a split personality. But who are suffering because of this split personality of his? I am sure the industries also will suffer so that ultimately both industries and labour will disappear."

THE HON. SRI C. RAJAGOPALACHARI :—" I think balancing or combining both is better and is all right."

SRI S. C. C. ANTHONY PILLAI :—" No doubt, you have got to balance the interests of industries along with those of labour. Of course, these two interests are not necessarily always conflicting. But where the conflict arises, is it possible to resolve it peacefully by means other than reference to industrial arbitration? After all, what does arbitration mean? You appoint a judicial officer whose first and foremost duty is to examine whether the industry has the capacity to pay the wages demanded. That is all. But here also, the officer is mostly led by the statements made by the respective managements, which is one-sided. In fact, I can quote a number of awards which have resulted in reducing the wages paid to workers. This has happened because the tribunal always accepts the accounts as submitted by the managements. Sir, no intelligent trade union leader will press a demand that will lead to a closure of a factory. What is my demand in the Parry dispute? As the company has refused to negotiate with the Union even on the basis of the awards given by the Appellate Tribunal for similar establishments in Madras City, the dispute should be referred for arbitration. If this is not a moderate demand, a reasonable demand, then I do not know what demand will be reasonable. My own feeling is that it is not suspicion against trade unions as such that actuates the policy or the administrative actions of the Government but it is the growing, deep distrust of the industrial tribunals themselves that makes the Department of Labour reluctant to constitute tribunals and refer matters under dispute to them. What is that distrust due to? The Government fear that the tribunals may improve wages and the working condition of the employees. Should they not have some confidence in the persons who are appointed by them as tribunal? Why should there be a departure from the policy enunciated by the Central Government and unanimously accepted by the State Governments and employers alike? Why should you depart from the Industrial Truce resolution without a clear statement that Government will no longer be bound by it. If the Minister says: ' Yes, we have set aside that resolution ', then, to that extent, I would have no quarrel with him. If he says that he will not refer any disputes for industrial arbitration and that is the settled policy of the Madras Government, I, for one, would be ready to accept it. It will give us at least an opportunity to know that we should not put our heads into the noose of conciliation which must inevitably result in a statement that the workers' demands have no justification. I can give a number of instances wherein employees are led to believe that the Government have jettisoned the Industrial Truce resolution. A lot of disservice is done to the cause of labour by the attempts made by the Government to call the demands of

[Sri S. C. C. Anthony Pillai] [26th December 1953]

the employees unreasonable merely for the sake of refusing to refer the dispute to arbitration proceedings. This policy hampers all attempts to settle disputes. Therefore, I hope and trust the Minister for Labour will resolve the dispute that exists within his Department. As he holds both the portfolios of Industries and Labour, he should resolve the conflict by judicial proceedings, by following the policy accepted by this Government and followed by the Central Government for such a long time. The chief claim of the present Ministry is that it is an impartial Ministry as compared to the previous Ministers; that there is no partisanship in its policies and that the administration is efficient. But my submission is that when matters are referred even to the ministerial level, it takes months to get a reply. I will cite one instance only to show very clearly how inefficiently the department of labour is working. In July of this year, a dispute was referred to the Conciliation Officer. Within two weeks that officer submitted his report to Government and said that conciliation proceedings had failed, that there was victimisation of a trade union leader and that the recommendation to reinstate him was not accepted by the employer. This report was sent to the Government in the Development Department, five months ago and yet no reply has been received from the Ministry of Labour whether this dispute will be referred to the Tribunal or not. My chief allegation in this particular case is that the failure on the part of the Government to send a reply has afforded an extra facility to the employer, to retrench his staff without the consent of the Industrial Tribunal or the Conciliation Officer. If even after six months the Ministry is not able to send a reply in this case, I submit that this department is working very inefficiently whatever the efficiency of the Chief Minister might be.

12-50
P.m.

SRI R. KUPPUSWAMY :—“கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, நிதி மந்திரி அவர்கள் கொண்டுவந்திருக்கும் அப்ரோப்ரியேஷன் பில்லை ஆதரித்து சில வார்த்தைகள் கூற விரும்புகிறேன். கோவை ஜில்லாவிலே குறிப்பாக கோவை தாலுக்காவிலே சம்பந்தத்தில் மழை பெய்தும்கூட கிணறுகளிலே இன்னும் ஜலம் வரவில்லை. இது கனம் மந்திரி அவர்களுக்குத் தெரியும். அதற்காக கோவை விவசாயிகள் சங்கத்தின் சார்பாக நிதி மந்திரி அவர்களையும், ரெவின்யூ மந்திரி அவர்களையும் பேட்டி கண்டு நொய்யல் ஆற்றில் அதிகமான தண்ணீரை விடவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவ்வாறு விடுவதற்கு கோவை நகர முனிசிபாலிட்டியாரின் எதிர்ப்பு இருக்கின்றது. காரணம் குடிதண்ணீருக்காக இருக்கக்கூடிய அந்த திட்டத்திலே யிருந்து அதிகமான தண்ணீர் விடமுடியாதென்பதற்காக. அந்த எதிர்ப்பைச் சமாளிக்க நிதி மந்திரி அவர்கள் அதற்காக ஒரு எஞ்சினியரை நியமித்து அதில் அதிகமாக விடுவதற்கு எவ்வளவு தண்ணீர் இருக்கிறது, நகர மக்களுக்கு குடிதண்ணீர் வசதிக்கு பாதகம் இல்லாமல் அதிகமாக எவ்வளவு விடலாம் என்பதை பரிசீலனை செய்து, தண்ணீர் விட்டால் பெரும் உதவியாக இருக்கும். குறிப்பாக, கோவை தாலுக்காவிலுள்ள விவசாயிகள் கிணறுகளையே நம்பியிருக்கிறார்கள். ஆகையால் இதை அவசியம் கவனிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“கோவை ஜில்லா ஜனத்தொகையில் மூன்றாவது ஸ்தானம் வகித்துள்ளது. ஆனால் அங்கிருக்கும் ஆஸ்பத்திரிகளில் சரியானபடி பொது மக்களுக்கு இட வசதியில்லை. மிகவும் கஷ்டப்படுகிறார்கள். தலைமை ஆஸ்பத்திரியிலே ஒருவித முன்னேற்றமும் ஏற்படவில்லை. இட நெருக்கடி அதிகமாக இருக்கிறது. அந்த ஜில்லா ஆஸ்பத்திரியின் அட்டைவசரி கமிட்டியில்

26th December 1953] [Sri R. Kuppuswamy]

நான் ஒரு அங்கத்தினராக இருக்கிறேன். ஆஸ்பத்திரியை விஸ்தரிக்க வேண்டுமென்று டி.எம்.ஓ. அவர்கள் சர்க்காருக்கு எழுதியிருக்கிறார்கள். இதில் சர்க்கார் கவனம் செலுத்தி ஆஸ்பத்திரியை விஸ்தரிக்க ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். அதோடு கனம் மந்திரி வி. சி. பழனிசாமி கவுண்டர் திருப்பூருக்கு வந்தபோது அவ்வூர் ஆஸ்பத்திரியைப் பார்வையிட்டார்கள். அங்குள்ள புத்தகத்தில் ஆஸ்பத்திரி சரியான முன்னேற்ற மடையவில்லை என்று எழுதியிருக்கிறார்கள். திருப்பூர் முக்கியமான நகரங்களில் ஒன்றாக இருப்பதால் அங்கும் நல்ல வசதியைச் செய்ய வேண்டுமென்று சர்க்காரை கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“தொழிலாளர் பிரதேசங்களில் இப்போது ஆஸ்பத்திரி வசதி மிகவும் குறைவு. தொலாளிகள் ஐந்தாறு மைல்களுக்கு அப்புறம் இருக்கக் கூடிய ஆஸ்பத்திரிக்கு தங்கள் வியாதியைக் குணப்படுத்திக் கொள்ள செல்ல வேண்டியிருக்கிறது. போவதற்கும் அவர்களிடம் கையில் காசில்லை. ஆகவே தொழிலாளிகளுக்கு அவர்கள் பிரதேசத்திலேயே ஆஸ்பத்திரி அவசியம் ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று சர்க்காரை கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்,

“அடுத்த மார்ச்சு மாதத்திலிருந்து தொழிலாளிகளுக்கென ஸ்டேட் இன்சூரன்சுத் திட்டம் அமுலுக்கு வருவது பற்றி மிகவும் பாராட்டுகிறேன். அவற்றிற்கும் பொதுவாக ஒரு அட்வைசரி கமிட்டி ஏற்படுத்தி, முதலாளி பிரதிநிதிகளும் தொழிலாளர் பிரதிநிதிகளும், சர்க்கார் பிரதிநிதிகளும் சேர்ந்த ஒரு அட்வைசரி கமிட்டியை அமைத்தால் இம்மாதிரியான இன்சூரன்சுத் திட்டம் வெற்றிகரமாக நடக்க சாதகமாக இருக்குமென்று கூறுகிறேன். அதோடுகூட, கனம் தொழில் மந்திரி வி. வி. கிரி அவர்கள் காலத்திலிருந்து கனம் யு. கிருஷ்ண ராவ் காலம்வரை நீலகிரி, ஆனாமலை போன்ற எஸ்டேட் பிரதேசத்து தொழிலாளிகளுக்கு குடியிருப்பு வசதி கிடையாமல் இருக்கிறது. ஒரு சிறு இடத்தில் ஐந்தாறு குடும்பங்கள் சேர்ந்து வாழக்கூடிய நிலையமில் இருக்கின்றனர். ஆகவே வெவ்வேறு மந்திரி அவர்களும், தொழில் மந்திரி அவர்களும் எஸ்டேட் தொழிலாளிகளுக்கு வீடு கட்டிக்கொடுக்க அதிக கவனம் செலுத்தவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். அதோடு, இப்போது பஞ்சாலை முக்கூட்டுக் கமிட்டி நடவடிக்கைகளை கனம் தொழில் மந்திரி அவர்கள் சீக்கிரம் வெளியிடுவதாக கூறியிருக்கிறார். அதை வெகு சீக்கிரத்தில் வெளியிட வேண்டுமென்று அவரை கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

“இப்போது பொதுவாக வேலையில்லாத திண்டாட்டம் அதிகமாக ஏற்பட்டிருக்கிறது. எங்கு பார்த்தாலும் படித்தவர்களும், படியாதவர்களும் வேலையில்லாமல் கஷ்டப்படுகின்றனர். இதைப் போக்குவதற்கு சர்க்கார் உடனடியாக முன்வரவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். குறிப்பாக, நெசவுத் தொழிலாளிகளின் நிலைமை மிகவும் மோசமாக இருக்கிறது. மத்திய சர்க்கார் அவர்களுக்கு வசதிகளைச் செய்ய வேண்டுமென்று கவனம் செலுத்தி வருகிறார்கள். ஆனால் அந்த நெசவாளிகளுக்கு உடனடியாக எந்த பலனும் கிடைக்கவில்லை. எங்கு பார்த்தாலும் சென்னை நகரத்திலும், கோவையிலும் இவர்கள் குடும்பம் குடும்பமாக வந்து பிச்சை எடுக்கக் கூடிய காட்சியைக் கண்டால் மிகவும் பரிதாபமாக இருக்கிறது. அவர்களுக்கு வேலை கொடுத்து பரிசாரம் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். அதோடு பிச்சைக்காரர்களும் ஏராளமாகி விட்டார்கள். பஸ் நிலையங்களில், ரயில்வே ஸ்டேஷன்களில், மற்றுமுள்ள இடங்களில் இவர்கள் மிகவும் அதிகமாக கூடிவிடுகிறார்கள். பஸ்ஸுக்கு சற்று நேரம் நிற்பதற்குள் ஏழெட்டு பிச்சைக்காரர்கள் வந்து சூழ்ந்துக் கொள்வதையெல்லாம் பார்த்தால் மிகவும் வருத்தமாக இருக்கிறது. இவைகளையெல்லாம் போக்க சர்க்கார் கவனம் செலுத்தவேண்டும்.

“பொதுவாக இப்போது தொழிலாளிகளின் நிலையைப் பற்றிப் பார்த்தால், சர்க்கார் அவர்களுக்கு டிரிபியூனல் மூலமாக வேண்டியவைகளைச் செய்து இருக்கிறார்கள். ஆனால் தொழிலாளிகள் அதைச் சரியான முறையிலே பயன்தரத்தக்கதாகக் கொண்டுவரவில்லை இன்றைய தினம் பல போட்டிச் சங்கங்கள் ஏற்பட்டிருப்பதால் அதன் பயனை அடைய முடியாமல் போகிறது. அமெரிக்க தேசத்து தொழிற்சாலை சட்டங்களிலே பெரிருவாரி

[Sri R. Kuppuswamy] [26th December 1953]

யாக இருக்கக்கூடிய தொழிலாளி சங்கங்களுக்கே பூரண உரிமை கொடுத்து, தொழிற்சாலையிலேயே அவர்களுக்கு வேண்டிய சந்தா வசூல் செய்ய சட்டம் இருக்கின்றது. ஆனால் நமது இந்தியாவிலோ அம்மாதிரியாக தொழிற்சாலையிலேயே அவர்களிடம் வசூல் செய்யும் உரிமை கொடுக்கப்படவில்லை, ஆகையால் அம்மாதிரி மெஜாரிட்டி தொழிலாளர் அதிகமாக உள்ள தொழிற்சங்கத்திற்கு அவர்கள் வேலை செய்யக்கூடிய பாக்கடிகளிலேயே சந்தா வசூல் செய்யக்கூடிய சலுகை கொடுக்க வேண்டும். இதற்காக டிரேட் யூனியன் ஆக்கை திருத்தவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். இவைகளில் எல்லாம் கவனம் செலுத்துமாறு சர்க்காரைக் கேட்டுக்கொண்டு முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.”

12-59
p.m.

SRI N. SIVARAJ :—“கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த பட்ஜெட்டின் மீது பேசும்போது சர்க்காருடைய கவனத்திற்கு சில விஷயங்களைக் கொண்டு வருகிறேன். இவைகளில் இரண்டு விஷயங்கள் ரொம்பவும் முக்கியமானவைகள். அதாவது என்னுடைய தொகுதியாகிய நாகப்பட்டணத்தில் அந்த தாலுகா ஹெட் குவார்ட்டர்சில் எழுபது ஆயிரம் ஜனங்கள் வசிக்கிறார்கள். அங்கு ஒரு கவர்ன்மெண்ட் ஆஸ்பத்திரி இருக்கிறது. இந்த ஆஸ்பத்திரியின் கிரேடை இப்பொழுது குறைத்து விட்டார்கள். அதிலுள்ள சிவில் சர்ஜன் போஸ்டை எடுத்து விட்டார்கள். இதனால் நிலைமை என்ன வாயிற்று என்றால் அங்கு வியாதியஸ்தர்கள் வந்தால் அவர்களுக்கு ஒரு நாளைக்கு 40 ரூபாய் மருந்து தான் தினசரி புதிதாய் வாங்கி கொடுக்கப்படுகிறது. அதனால் எல்லோருக்கும் மருந்து கொடுக்க முடியவில்லை. அந்த 40 ரூபாய் மருந்தை வைத்துக் கொண்டு எப்படி எல்லோருக்கும் அவசரத்திற்கு மருந்து கொடுக்க முடியும். அதனால் அந்த ஆஸ்பத்திரியின் கிரேட் குறைந்து போய்விட்டது. தஞ்சை ஜில்லாவிலேயே தொழிலாளிகள் நிறைந்த இடம் நாகப்பட்டணம் தான். இதைப் பற்றி அங்குள்ள பொது ஜனங்களும் தொழிலாளிகளும் முனிசிபாலிட்டியும் பொது ஸ்தாபனங்களும் இது சம்பந்தமாக மகஜர்களை சர்க்காருக்கு அனுப்பி இருக்கிறார்கள். அதை சர்க்கார் உடனடியாக கவனிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். அத்துடன் அந்த ஆஸ்பத்திரியின் கிரேடையும் உயர்த்த வேண்டும் என்றும் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். அதற்கு ஒரு சிவில் சர்ஜனையும் நியமிக்க வேண்டும். இப்பொழுது குறைத்த கிரேடை மறுபடியும் கொடுத்துவிட வேண்டும். இது ஒரு முக்கியமான பிரச்சனை. அதனால் இதை சர்க்காருடைய கவனத்திற்குக் கொண்டு வருகிறேன்.”

“மற்றொரு முக்கியமான பிரச்சனை இருக்கிறது. அதாவது போக்குவரத்து சம்பந்தமானது. நாகப்பட்டணத்திலிருந்து வேதாரண்யம் வரையில் சுமார் 28 மைல்கள் நீளத்திற்கு ஒரு கெனல் இருக்கிறது. அதன் மூலமாக பதில் போக்குவரத்துக்கள் நடைபெறுகின்றன. அதன் மூலம் விறகு, புகையிலை, காய்கறி முதலிய சாமான்கள் போக்குவரத்து நடைபெறுகிறது. அது நடை முறையில் உபயோகத்தில் இல்லை. மேற்கு கடற்கரையில் உள்ளதுபோல் சுமார் 30 மைல் தூரத்திற்கு உப்பங்கழிகள் இருக்கின்றன. அதன் மூலமாக இந்த போக்குவரத்தை உண்டு பண்ணினால் ஜனங்களுக்கு சௌகரியம் ஏற்படும். அந்த போக்குவரத்தை உண்டு பண்ணுவதற்கு ஒரு இஞ்சினியரை விட்டு விசாரணை செய்து பரிசீலனை செய்து அந்த கெனலை மீண்டும் அபிவிருத்திசெய்து போக்குவரத்தை ஏற்படுத்த நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று அரசாங்கத்தை நான் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். இதையும் சர்க்கார் உடனடியாக கவனிக்க வேண்டும்.”

“அடுத்தபடியாக மற்றொரு முக்கியமான விஷயம். பொதுவாக இப்பொழுது மத்திய அரசாங்கம் நில சீர்திருத்த சம்பந்தமான சட்டம் கொண்டுவரப் போவதாகச் சொன்னார். அதைப் பற்றி கனம் ரெவினியூ, மந்திரியும் யோசித்துக் கொண்டிருப்பதாகச் சொன்னார். நம் மாகாண மந்திரியும் அந்தமாதிரியான நில சீர்திருத்தச் சட்டத்தைக் கொண்டு வர வேண்டும். இந்த சந்தர்ப்பத்தில் அதைக் கொண்டு வந்தால் ரொம்பவும் சௌகர்யமாக இருக்கும். சமீபத்தில் தஞ்சையில் விவசாயச் சட்டம்

[Sri V. Sankaranarayana Menon]

[26th December 1953]

കുന്നു. അവരുടെ ഇന്നത്തെ മുസ്ലീം ലീഗിനെ താഴോലിക്കൽ എന്ന നയംകൊണ്ടു സാധാരണ ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ എന്തെന്നില്ലാത്ത ഒരു വികാരം പിടിപെടുകയും അതേ കാരണത്താൽ ഈ നാട്ടിൽ ആർ.എസ്.എസ്. മുതലായ പുതിയ സംഘടനകൾ വളർന്നു വരുകയും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഇതു മലബാറിനെ സംബന്ധിച്ച ഒരു വലിയ അബദ്ധമായ കാര്യമാണെന്നും ആൻ ഗവണ്മെന്റിന്റെ ധരിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു. കഴിഞ്ഞ കൊല്ലം പശ്ചാതിയിൽ എന്തൊക്കെയാ ഉണ്ടായി. അടുത്തായി ഈ അസംബ്ലി കൂട്ടുന്നതിന്നു കുറച്ചു മുമ്പായി പട്ടാമ്പിയിൽ ചില അസാധാരണങ്ങളും ഉണ്ടായി തീർന്നിരിക്കുന്നു. ഇതിന്റെ എല്ലാ കാരണം ഇന്നത്തെ ഗവണ്മെന്റിന്റെ സാമുദായികസംഘടനയായ മുസ്ലീം ലീഗിനെ താഴോലിക്കുകയും പ്രീണിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന നയം മാരകമാണെന്നും പറയണമെന്നില്ല. ഇതേ കാരണമൊഴുത്ത് എന്തെങ്കിലും അറിയാം ഈ നാട്ടിലെ ചില നിസ്വാർത്ഥപ്രവർത്തകന്മാരുടെ പേരിൽ കൂടി കള്ള ചാർജ്ജ് ഉന്നയിച്ചു അറസ്റ്റ് ചെയ്തു ബുദ്ധിമുട്ടിക്കുവാൻ അവിടെയുള്ള അധികാരസ്ഥന്മാർ ചെയ്തുമുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ആൻ പറയട്ടെ ഇന്നത്തെ ഭരണം ആങ്ങളുടെ പ്രദേശത്തു നോക്കുകയാണെങ്കിലും മറ്റുള്ള പ്രദേശങ്ങളിൽ നോക്കുകയാണെങ്കിലും ഒരു സാമുദായികഭരണമായിട്ടാണ് അന്വേഷപ്പെടുന്നത്. പോലീസ് ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെയും അധികാരികളിലെ പെട്ടവരാണ്. മറ്റേതൊരു ഒരു അക്രമ സൂക്ഷിപ്പുവാൻ പോകുന്ന നമ്മൾ ഇത്തരം ഒരു ഭരണം വെച്ചു പുലർത്തുന്നത് നമുക്കു ഒരു അപമാനമാണെന്നാണ് എന്തെങ്കിലും പറയാനുള്ളത്.

“മറ്റു ചില സംഗതികൾ കൂടി ഈ ഭരണത്തിന്റെ മുമ്പാകെ വയ്ക്കുവാൻ ആൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. ദൈവകാരണ്യത്താൽ ഇപ്പോൾ ധാരാളം മഴയുണ്ടായി എന്നു വിചാരിച്ചു എല്ലാവരും ആഹ്ലാദിച്ചിരിക്കുകയാണ്. മലയാളത്തിന്റെ പ്രാർത്ഥനയുടെ ഫലമായും നമ്മുടെയെല്ലാം പ്രാർത്ഥനയുടെ ഫലമായും ദൈവം നമ്മെ അനുഗ്രഹിച്ചു. ഈ കാര്യത്തിൽ ആങ്ങളുടെ താല്പര്യമായ വള്ളവനാട്ടു താലൂക്കിലെ ആളുകൾ നിർഭാഗ്യവാന്മാരാണ്. മലബാറിൽ രണ്ടായിട്ട് നെല്ലുണ്ടാകുന്ന പ്രദേശങ്ങളായ വള്ളവനാട്ടും, പാലക്കാടും താലൂക്കുകളിൽ വെള്ളം ഇല്ലാത്ത വിട്ടെല്ലാം കരിഞ്ഞുപോയെന്നാണ് പരമാർത്ഥം. അത്ര വലിയ വരളിച്ച കാരണം കണ്ടുപിടിക്കുകയാണ് ഈ രണ്ടു താലൂക്കുകളും. ഈ സ്ഥലങ്ങളിലെ കള്ളപ്പാട്ടുകൾ പരിഹരിക്കുവാൻ, ഇന്നത്തെ സ്ഥിതിക്കു അടിയന്തിര പരിഹാരം കാണുവാൻ ദയവു ചെയ്യേണ്ടതുകൂടി മുഖ്യാട്ടു വരണം എന്നു ആൻ ഗവണ്മെന്റിനോടു അഭ്യർത്ഥിക്കുകയുണ്ടുണ്ട്. മലബാറിനെ പ്രശ്നപ്പെടുത്തുന്നതിനു മുമ്പാകെ കൂടി പറയുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. മലബാർ ഭക്ഷണക്കുറവുള്ള ഒരു പ്രദേശമാണ്. അവിടെ ഈ മിടയായി മലമ്പുഴപദ്ധതി ഞങ്ങൾക്കു കിട്ടിയിട്ടുണ്ട്. അതിൽ ഞങ്ങൾ വളരെ സന്തോഷിക്കുന്നു. എന്നാൽ മലബാറിൽ വലിയവലിയ പദ്ധതികളല്ല, ചെറിയ ചെറിയ ജലസേചനപദ്ധതികളാണ് കൂടുതൽ ആവശ്യം. അതാണ് അധികം ഫലപ്രദമാകുക എന്നും ഈ സഭയിൽ ഉണ്ടാകുന്ന ഇടവിനമുച്ച എത്രയോ തവണ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. വള്ളവനാട്ടു മുതലായ താലൂക്കുകളിൽ പൂർവ്വീകമായ ചിറകളുണ്ട്. അവ ഗവണ്മെന്റ് നേരിട്ടു ഏറ്റെടുത്തു നേരയ്ക്കുക, പുഴകൾ, തോടുകൾ മുതലായവയുള്ള സ്ഥലങ്ങളിൽ റിവർ പമ്പുസെറ്റ് വെച്ചു കൃഷിക്കാർക്ക് വേണ്ട സൗകര്യങ്ങൾ ചെയ്യുക, ഇവകളാണ് അവിടെയുള്ള ഭക്ഷണപ്രദാനം വർദ്ധിപ്പിക്കുവാനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങൾ. ഈ കാര്യത്തിൽ ഗവണ്മെന്റ് ശ്രദ്ധിക്കണം എന്നു ആനാശിക്കുന്നു.

“പിന്നീട് ഒരു പറയുവാനുള്ള പുതിയ കർഷകാശ്വാസ ഓഡിറ്റർസിനെ സംബന്ധിച്ചാണ്. അതിന്റെ ഉദ്ദേശവും ലക്ഷ്യവും വളരെ സാധാരണമാണെന്നും ആർക്കു സമ്മതിക്കാനിരിക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. എന്നാൽ എന്റെ നാട്ടിനെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം അവിടെയുള്ള യഥാർത്ഥ കൃഷിക്കാർ ഈ ഓഡിറ്റർസിനോടു അത്ര വലിയ രക്ഷ കിട്ടുവാൻ പോകുന്നില്ലെന്ന് ആൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. നേരെമറിയില്ല അവനെ അത് ഒരു ഉപദേയമായി കൂടി തീരുമെന്ന് ആൻ ഭയപ്പെടുന്നു. എന്റെ നാട്ടിലെ കൃഷിക്കാർക്ക് വേണ്ട കടങ്ങൾ വാങ്ങണമെങ്കിൽ, അതിനുമുമ്പേ ചെറിയ പ്ലാൻ സമാധാനം ഉണ്ടാക്കി പ്രസ്ഥാനങ്ങളോ ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ട് ചുരുങ്ങിയ ചെലവുകൾ പണം കടം കിട്ടുവാനുള്ള സാദ്ധ്യതയില്ല. അവർ ഇന്നു കണ്ടുപിടിക്കുന്ന അതിതരമായ നികുതികൊണ്ടും പാട്ടുവാങ്ങിക്കൊണ്ടുമാണ്. ഇവയിൽനിന്നാണ് അവർ രക്ഷ കിട്ടേണ്ടത്. എന്നാൽ ഇവക കാര്യങ്ങൾ, അതായത്, നികുതി പാട്ടു വിട്ടുകൊടുക്കുവാനുള്ള ഒരു വ്യവസ്ഥ, ഇതിൽ കാണുന്നില്ല. അവനെ കടം വാങ്ങുവാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്ത ഒരു വികാരസ്ഥിതി ഈ ഓഡിറ്റർസിന് സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു ഞങ്ങൾ അതിന്റെ ഉദ്ദേശവും

“அடுத்தபடியாக லேயர் பவானி திட்டம் நொய்யலில் சேர்க்கப்படுவதாக தெரியவருகிறது, அது ஏற்கனவே அமராவதியில் சேர்க்கவேண்டும். என்று தீர்மானித்து அந்த எண்ணத்தான் எடுக்கப்பட்டு திட்டம் அது. அதை மீண்டும் சர்க்கார் பரிசீலனைக்குக் கொண்டுவரவேண்டும். அதனால் தான் மிகவும் நன்மை அடையக்கூடும். கோயம்புத்தூர் ஜில்லா மாஜி ஜில்லா போர்ட் தலைவர் கனம் பழனிச்சாமி கவுண்டர் மேற்கு தொடர்ச்சி மலையில் ஒரு அபிவிருத்தி திட்டம் செய்யவேண்டும். அதனால் அமராவதி மேற்படு பிரதேசத்திற்கு நன்மை அளிக்கப்படும் என்று அவர் சபையில் குறிப்பிட்டுருக்கிறார். அதுவும் பரிசீலனை செய்யவேண்டிய அத்தாவசியமான திட்டம். மதுரை, கோயம்புத்தூர், திருச்சி ஜில்லாக்களுக்கு அந்த திட்டமானது நன்மை தரக்கூடிய நிலைமையில் இருக்கிறது. அமராவதியின் கீழ் உள்ள எங்கள் சிலருக்கு நம்பிக்கை இருக்கிறது. சர்க்கார் இதை பரிசீலனை செய்யவேண்டும். விவசாய கடன் ஒத்தி வைப்பு மசோதாவில் நில வரி நீங்கலாக மற்ற ஏனைய கூட்டுறவு மற்ற சங்கங்கள் மூலமாக கொடுக்கக்கூடிய கடன்களையும் சேர்க்கப்படவேண்டும். யுத்தப் பிரிகால ஐந்து வருஷ திட்டத்தின் கீழ் செய்யப்பட்டிருக்கும் சில ரேசடுகள் பின்பு பாராமிப்பில் எடுத்துக் கொள்ளாததால் அதற்காகக் கொடுத்து செலவிட்ட பணங்கள் மக்களுக்கு பிரயோசனமற்ற நிலையில்

[Sri M. Manickasundaram]

[26th December 1953]

இருக்கிறது. போட்டிருக்கும் ரோடுகளை பராமரிக்கத் துறை ஜில்லா, போர்டுகளுக்கு கொடுத்தோ அல்லது வேறு விதமாக எடுத்து ரோடுகளை பராமரித்தால் ஜனங்களுக்கு சௌகரியம் செய்ததாகும். அவ்விதம் போட்டால் பஸ் போக்குவரத்திற்கு வசதி ஏற்படும். அதனால் சர்க்காருக்கும் அதிக வருமானம் வரக் கூடும் என்பதை தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். ஏற்கனவே செலவிடப்பட்ட பணம் பிரயோசனம் ஆவதுடன் சர்க்காருக்கும் ஒரு ஆதாயம் இருக்கிறது என்பதைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். இதை சர்க்காருடைய கவனத்திற்கு கொண்டு வருகிறேன். உதாரணமாக திருச்சி ஜில்லா, பஞ்சப்பட்டி பிர்க்காவில் சுமார் 40,000—50,000 ரூபாய் ரோடிற்கு செலவிடப்படும் அவைகளை பராமரிப்பு செய்வதற்கு ஜில்லா போர்டுக்கு நிதி இல்லாததால் அவைகள் எடுக்கப்படாமல் இருக்கின்றன. அதை எடுத்து பஸ் போக்குவரத்துக்கு வசதி செய்து கொடுத்தால் பிற போர்டுக்கு பகுதியாகிய பஞ்சப்பட்டி பிர்க்காவில் சுமார் 12 பஸ்கள் ஓடும் நிலைமை ஏற்படும். இது புதிதாக ஓடக்கூடிய பஸ் ரூட்டுகள். அதை எடுத்துக்கொண்டால் சர்க்காருக்கு புதிய வருமானம் வரும் என்பதை சர்க்காருடைய கவனத்திற்கு கொண்டு வருகிறேன்.

“கரூர் மின்சார சப் ஸ்டேஷனில் இருக்கும் மின்சார சக்தி பூராவும் உபயோகப்பட்டுவிடுவதால் அதிலிருந்து மற்ற ஏனைய இடங்களுக்கு விநியோகம் செய்ய உபயோகப்படக்கூடிய டிரான்ஸ்வார்ட்மருக்கு குதிரை வேகத்தை கூட்டி இருந்த போதிலும் இந்த சப்-ஸ்டேஷனில் அதிகமாக பவர் கொடுக்க வசதி இல்லாததால் அது பிரயோசனமற்ற நிலையில் இருக்கிறது. ஆகையினால் செலவழிக்கப்பட்டிருக்கும் துறைக்கு தக்கபடி சப்-ஸ்டேஷனுக்கு அதிகம் பவர் கொடுக்கும் நிலை ஏற்பட்டால்தான் பூர்ண பலனை கொடுக்கக்கூடிய இடங்களுக்கு அதிக பவர் கொடுக்க முடியுமென்பதை தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

“அடுத்தபடியாக யுத்தகாலத்தின்போது பெங்களூரில் வரவழைக்கப்பட்டிருக்கும் தெர்மல் ஸ்டேஷன் யந்திரங்களை தக்க பிரயோசனப்படுத்துவதற்காக கரூரிலோ அல்லது நாமக்கல்லிலோ அல்லது பெரம்பலூரிலோ அல்லது வேறு எந்த இடத்திலாவது அமைத்து உபயோகப்படுத்தினால் தற்பொழுது ஏற்படும் மேட்டூர் மின்சார தட்டுதலை அதாவது கட்டுப்பாட்டை ஓரளவு நிவர்த்திக்கக் கூடும் என்பதை தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.”

“கரூர் டிவிஷனில் உள்ள பஞ்சப்பட்டி, வெள்ளியணை பிர்க்காக்களை தேசிய விஸ்தரிப்புத் திட்டத்தில் பிர்க்கா அபிவிருத்தியடைய புது வருடத்தில் சேர்க்கப்படவேண்டும்.

“அவைகள் மிகவும் பிற்போக்கான பிரதேசங்கள். கரூர் டிவிஷனில் முக்கியமான கைத்தொழில் கை நெசவு தொழில். அங்கே போதிய வசதி இல்லாததால் அங்குள்ள கைத்தறி நெசவாளர்கள் கஷ்டப்படுகிறார்கள். அதற்கு கூட்டுறவு மூலமாகவோ அல்லது வேறு தனிப்பட்ட கடன் நிவாரணத்தாலோ கடன் உதவி செய்து அந்த கைத்தறி நெசவாளர்களை முன்னேற்றம் அடையச் செய்யவேண்டும். இப்பொழுது பெரும் பகுதியினர் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். குளித்தலை, முசிரி இரண்டையும் சேர்ப்பதற்கு காவேரியில் ஒரு பாலம் அமைக்கப்படவேண்டும் என்பதற்காக ஒரு திட்டம் இருக்கிறது. அந்த திட்டத்தை 1954-55-லாவது எடுத்து நடத்தவேண்டும். அந்த திட்டம் நிறைவேறினால் பிற்போக்குப் பகுதிகளான பெரம்பலூர், திண்டுக்கல் வரையில் ஒரு சாதாரண கட்டணத்தில் தான்யங்களை அனுப்பி போக்குவரத்து செய்ய முடியும் என்பதை தெரிவித்துக்கொண்டு இத்துடன் முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.”

SRI E. L. RAGHAVA MUDALIAR:—“Mr. Deputy Speaker, I rise to get a clarification from the Hon. Minister for Public Works who is unfortunately not here now. It appears that very recently survey operations were carried out in my taluk at the borders of Chittoor district for a proposed dam site across the river Palar. This has created a scare and panic among the ryots

26th December 1953] [Sri E. L. Raghava Mudaliyar]

there through their not exactly understanding the scope of the project. It appears that all the villagers are under the impression that whole villages will be submerged and that they have to leave the villages and go to some other place, so much so, practically, all the major agricultural operations are at a standstill. Reclamation work is also at standstill, it being an area adjoining a forest with rich virgin soil. Therefore, I request the Hon. the Minister for Public Works to issue at least a statement with regard to this dam, its scope, the area that is likely to be submerged, and whether the work will be taken up at all. From what I hear, I think it is only a preliminary survey and I do not know whether Government have decided to take up the work at all.

"A scheme for extension of electricity for this area is also pending with Government for the past many years—extension of electricity to Alasandapuram village, Tirupattur taluk, from Vengalapuram sub-station. This question has been raised on the floor of this House year after year through cut motions. But, so far, nothing is known whether the Government would be taking up this scheme or not. As there was no response from Government, a society called the Power Pump Society was started in Vellore, North Arcot district, on a co-operative basis. This society has been doing excellent work. So far, I hear, the society has supplied 409 engines and pumpsets in this area which is double of what the Revenue and the Agriculture departments together have done for the district. This is the only society of the kind in the whole State. Unfortunately, just now, I hear that the activities of this society is at a standstill because of the activities of certain persons who are perhaps opposed to it. On enquiry, I found that there were no overdues due to the banks from the society or to any other creditors. The society has cleared all its outstandings. In spite of this, I heard that because of certain complaints, the authorities of the bank have reported that this society is not doing any business now. If there are any complaints, I would request Government to dispose them of and set the society on its feet as it has been doing very excellent work. The society is a premier society in the whole State and if it is allowed to continue its beneficent activities among agriculturists, many more such societies will grow up to do work among the agriculturists in areas where there are no irrigation facilities. This society has been doing very good work which the departments themselves were not able to do.

"Regarding the dam across Palar, I am not able to understand why the dam is proposed to be constructed at all. From 1923, the complaint has been that there has not been enough flow of water in the river. If the proposed dam is put up, it will serve only to dam up the sand and not water. I understand that a petition regarding this presented to the President of the Union Government has been forwarded to this Government as there is a dispute between this Government and the Government of Mysore in this matter. Even if there is no proposal to build the dam this year, I suggest that the proposal itself should be stayed because according to information available to me, the proposed dam will not

[Sri E. L. Raghava Mudaliar] [26th December 1953]

serve any useful purpose. The construction of this dam would only result in the waste of public money which can be used otherwise.

“With these words, I thank you, Sir, for having given me this opportunity to speak on the Bill.”

DEPUTY SPEAKER :—“The House will now adjourn for lunch and meet again at 3 p.m.

(After lunch—3 p.m.)

SRI AR. A. RM. CHOKKALINGAM CHETTIAR :—“கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த ராஜ்யத்தின் வரவு செலவு சம்பந்தமாக கனம் நிதிமந்திரி அவர்கள் சமர்ப்பித்திருக்கும் ‘அப்ரோபிரியேஷன் பில்லை ஆதரித்து சில வார்த்தைகள் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன்.

“எனது தொகுதி சிறப்பாக செட்டிமார் நாட்டை முதன்மையாகக் கொண்டது. எனது தொகுதியிலே காரைக்குடி, தேவகோட்டை என்னும் இரண்டு பெரிய நகரங்கள் முனிசிபல் நிர்வாகத்தில் உள்ளவை. முனிசிபல் நிர்வாகத்திலுள்ள அந்த இரண்டு நகரங்களிலும் சிறப்பாக வெளி நாட்டிலிருந்து ஏராளமான பணத்தைச் சம்பாதித்து வந்த தன வைசிய செட்டிமார்கள், பள்ளிக்கூடங்களும், ஆஸ்பத்திரிகளும், இன்னும் வேண்டிய தர்மங்களும் செய்து அங்கு மக்களெல்லாம் சுபிட்சமாக வாழ்ந்து வந்தார்கள். இந்த நிலையில் வெளி நாட்டிலிருந்து கிடைக்கும் வருவாய் குறைந்ததுமட்டுமல்லாமல், பர்மா, இந்தோ-சீனா, இலங்கை முதலிய நாடுகளிலிருந்து அவர்களுடைய மூலதனத்தைக் கொண்டுவரக் கூட முடியாத நிலையில் அவர்கள் இருப்பது அரசாங்கத்திற்கு நன்கு தெரிந்ததே. இந்த நிலையில் அந்தப் பகுதியிலுள்ள விவசாயிகளுக்குத் தொழிலாளிகளுக்கும், மற்ற ஜனங்களுக்கும் அந்தச் சமூகம் செய்து வந்த உதவியானது இன்றைய தினம் குறைந்துகொண்டு வந்துவிட்டது. ஆகையால் காரைக்குடி, தேவகோட்டை முனிசிபல் நிர்வாகத்திலே சிறிய ஆஸ்பத்திரிகளும், பள்ளிக்கூடங்களும் ஓரளவு நடந்துகொண்டு வருகின்றன. அது அந்த பகுதி மக்களுக்கு போதுமானதாக இல்லை. அங்கு ஒரு பெரிய ஆஸ்பத்திரி மிக இன்றியமையாதது என்பதை அந்தப் பகுதிக்குச் சென்று வந்த நமது மந்திரிமார்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும். எல்லோருக்கும் நன்றாகத் தெரியும். அந்த நிலையில் நிச்சயமாக அரசாங்கத்தின் உதவியைக் கொண்டு ஒரு பெரிய ஆஸ்பத்திரி உடனடியாகத் தேவை என்பதை நான் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

“சென்ற பல கூட்டங்களிலே நான் பேசும்போது, மழை இல்லாத காரணத்தினாலே விவசாயிகளெல்லாம் குடிக்கக்கூட தண்ணீர் இல்லாமல் மிகவும் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். கடவுள் அருளினால் மழை பெய்து இப்பொழுது விவசாயம் ஓரளவுக்கு அங்கு நன்றாக இருந்தபோதிலும் கூட, கடன் பட்ட விவசாயிகள் கஷ்டத்திற்கு இன்னும் உள்ளாகிக்கொண்டு தான் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கும் நமது அரசாங்கம் ஓரளவு கடன் நிவாரணச் சட்டத்தைப் போட்டு உதவி செய்த போதிலும்கூட, அதனாலே இனி கடன் கொடுக்கக்கூடியவர்கள் நிச்சயமாக பின் வாங்கி, அவர்களுக்கு உதவி செய்ய முன்வரமாட்டார்கள். அரசாங்கம் இந்தச் சட்டத்தைப் போட்டதினாலே ஆகையால், அவர்களுக்கு வேண்டிய கடன் உதவிகளை இனி அரசாங்கம் செய்யவேண்டுமென்பதை நான் ரூபகப் படுத்துகிறேன். இந்தக் காலத்திலே தனிப்பட்ட முறையிலே ஒரு சில முதலாளிகள் இருந்தபோதிலும், அவர்கள் எந்த முறையிலே உதவி செய்கிறார்கள் என்பதை நாம் நன்றாக அறிவோம். ஏழை மக்களுக்கும் விவசாயிகளுக்கும், கைத்தறி நெசவாளர்கள் போன்ற மக்களுக்கும், கூட்டுறவு சங்கங்களுக்கும் வேண்டிய அளவு உதவி செய்யவேண்டும்.

“உழவுக்கும் தொழிலுக்கும் வந்தனை செய்வோம்” என்று மகாகவி பாரதியார் பாடியிருக்கிறார். உழவுக்கும் தொழிலுக்கும் முதன்மையான இடம் கொடுத்து, கண்ணும் கருத்துமாக வளரச் செய்து பாதுகாக்க

26th December 1953] [Sri Ar. A. Rm. Chokkalingam Chettiar]

வேண்டும். நிச்சயமாக இன்றைய தினம் எல்லோரும் எதிர்க் கட்சியிலும் இந்தக் கட்சியிலும் எல்லா அங்கத்தினர்களும் சொல்லும் குறைகளும் அந்த இரண்டு வழியில் தான் இருக்கிறது. அதை உடனடியாகச் செய்ய வேண்டிய காலம் இன்றையதினம் விரைந்து வந்துகொண்டு இருக்கின்றது. உழவுத் தொழிலுக்கும் கைத்தொழிலுக்கும் அரசாங்கம் முதன்மையாக உதவி செய்யவேண்டும். அதற்கு வேண்டிய அனுமதியை அந்தத் தந்த ஜில்லா அதிகாரிகளுக்கு அவசரமாக அனுப்பவேண்டும்.

“எனது தொகுதியிலே சுற்றுப் பிரயாணம் செய்யும்போது சில பகுதிகளுக்கு தமிழ் நாட்டுத் தலைவர்கள் கூட வந்திருந்தார்கள். அப்பொழுது நான் மகஜர் தயார் செய்து அனுப்பினேன். அந்த மகஜரிலுள்ள வேலைகள் இன்று வரை நடந்ததா என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. நடக்கவில்லையென்று தான் நான் நம்புகிறேன். அந்த நிலையில் இன்றைய தினம் மழை பெய்தபோது நான் முன் சொன்ன கண்மாய் மேடுபட்டிருப்பதை வெட்டி ஆழப்படுத்தினால் தண்ணீர் தங்குவதற்கு ஏதுவாக இருக்கும். கண்மாய் இன்றைய தினம் மேட்டிருப்பதனால் தண்ணீர் தேங்க முடியாத நிலையில் இருக்கிறது. இனியாவது அரசாங்கம் அந்தக் கண்மாய்க்கள் வெட்டுவதற்கான வேலையைத் துவங்கவேண்டும். கரைகள் நன்றாக உயர்த்தப்பட்டால் மழை காலத்தில் வரும் தண்ணீரைத் தேக்கி வைத்துக்கொள்ளலாம். அந்தந்த அதிகாரிகளுக்கு அரசாங்கம் கண்டிப்பாக உத்தரவிடவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“எனது தொகுதி மாண்புமிகு பூமி. அங்கு எந்த விதமான நீர்ப்பாசன வசதிகளும் கிடையாது. மழை பெய்துதான் விவசாயமும் மற்ற காரியங்களும் நடத்தவேண்டும். ஆகையால் தான் அவசரமாக இந்தக் கண்மாய் வெட்டுகளை ஆரம்பிக்கவேண்டுமென்று முந்திய பல கூட்டங்களிலும் சொல்லியிருக்கிறேன். இப்பொழுதும் சொல்லி வருகிறேன் அதைச் செய்யாத காரணம் தெரியவில்லை. உடனடியாகச் செய்வதற்கு அரசாங்கம் அதிகாரிகளுக்கு அனுமதி கொடுத்தால், வேனல் காலத்திலாவது மராமத்து காரியங்கள் நடைபெறுவதற்கு சௌகரியமாக இருக்கும்.

“வெளிநாட்டில் செட்டிமார்களுடைய மூலதனம் ஏராளமாக இருக்கிறதென்று சொன்னேன். அந்த மூலதனத்தை இங்கு கொண்டு வருவதற்கு நமது அரசாங்கம் உதவி செய்யவேண்டும். செட்டிமார் சமூகமானது வெளிநாட்டிலிருந்து பல கோடிக்கணக்கான பணங்களை சம்பாதித்துக் கொண்டுவந்து இந்தியாவிலே பெரிய கோவில்களையும், சத்திரங்களையும், சாவுகளையும் ஏராளமாகக் கட்டி, தானதருமங்கள் செய்துவந்த ஒரு சமூகம். அவர்கள் செய்த தானதருமத்திலே அவர்கள் ஓரளவு இன்று வரை இருக்கிறார்கள். இல்லாதபோனால் அவர்கள் நிதித்துப் போயிருப்பார்கள். அவர்கள் வைத்திருந்த ஏராளமான நகைகளையெல்லாம் விற்று செலவு செய்துவிட்டு, இப்பொழுது பெரும்பாலான மக்கள் செட்டிமார் நாட்டிலே, உணவுக்கு அவர்கள் குடும்ப செலவுக்கும் இல்லாமல் உணவுக்கும் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். பிச்சை எடுக்கக்கூட அந்த சமூகத்தில் பலர் வெளிக் கிளம்பிவிட்டார்கள். ஆகையால், ஏதோ செட்டிமார் நாடு என்று சொன்னால் குபேர நாடு என்றெல்லாம் சொல்லுவார்கள். மக்களும் நினைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். இப்பொழுது அந்த நிலை தலை கீழாக மாறிவிட்டது என்பதை ஞாபகப்படுத்த விரும்புகிறேன்.

“ஆகையால்தான் உடனடியாக அந்தப் பகுதியிலுள்ள மக்களுக்கு அரசாங்கம் உதவி செய்யவேண்டும். வெளிநாட்டிலுள்ள அவர்களுடைய மூலதனத்தை இங்கு கொண்டு வருவதற்கு அரசாங்கம் உதவி செய்ய வேண்டுமென்று மன்றாடிக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

“இன்றையதினம் ஏதோ ஒரு சில பணக்காரர்கள் கல்விச் சாலைகள் கட்டுவதற்கு முன்வந்திருக்கிறார்கள்—டாக்டர் அழகப்பச் செட்டியார் போன்றவர்கள். முன் காலத்தில் காரைக்குடி ஸ்ரீ ஏ. வி. வி. எஸ். சிதம்பரம் செட்டியார் M. S. M. M. மெய்யப்ப செட்டியார் போன்ற தனவந்தர்கள் நடத்தினார்கள். இன்றையதினம், முனிசிபாலிடி ஓரளவு காரைக்குடியிலும் தேவகோட்டையிலும் கல்விக்கு ஏராளமான பணத்தைச் செலவு

[Sri Ar. A. Rm. Chokkalingam Chettiar] [26th December 1953]

செய்து பள்ளிக்கூடங்களை நடத்துகிறார்கள். அந்த நகரங்களில் பள்ளிக்கூடங்கள் நடைபெற்று வருகின்றன. கல்வித்துறையிலே ஏராளமான பணங்களைச் செலவு செய்த போதிலும்கூட, பெரும்பாலான மக்கள் கஷ்ட நிலையிலேயே இருப்பதால், விவசாய மக்களும், தொழிலாளி மக்களும், கைத்தறி நெசவாளர்களும் இன்றையதினம் மிக கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

“கூட்டுறவு முறையில் எல்லா நாடுகளும் இன்றைக்கு காரியங்களை நடத்தி வருகின்றன. அதே முறையில்தான் நாமும் இந்தியாவில் ஓரளவு உதவி செய்து கொண்டுவருகிறோம். சென்னை ராஜ்யத்திலே அந்த கூட்டுறவு சங்கங்கள் சரிவர நடக்கின்றனவா என்று பார்த்தால், எனக்குத் தெரிந்தவரை சரியாக நடப்பதாகத் தோன்றவில்லை. உதாரணமாக, பொது சொத்து என்று சொன்னால் அதை கவனிக்கப்படாமல் அவசியமாக செலவு செய்யப்பட்டுவிடும் என்று சாதாரணமாக சொல்வார்கள். அண்ணா தம்பி இரண்டு பேர்களுக்கும் பொதுவாக சொத்து இருந்து, அதை ஒருவன் நிர்வகித்து வந்தால், அதைக்கூட அவசியமாகச் செலவு செய்யும் காலம் இது. அப்படியிருக்கும்போது, அந்தக் கூட்டுறவு சங்கங்கள் நிர்வாகம் மிக மோசமான நிலையில் இன்றையதினம் போய்க்கொண்டிருக்கிறது. கூட்டுறவு சங்கங்கள் சரிவர நிர்வகிக்கப்பட்டு வருவதற்கான காரியங்களில் சர்க்கார் கவனம் செலுத்தவேண்டும் என்று ரூபகப்படுத்த விரும்புகிறேன்.

“மேற்சொன்ன விஷயங்களெல்லாம் கவனிக்கப்படவேண்டும் என்று எனது தொகுதி மக்கள் வேண்டிக்கொள்ளுகிறார்கள். அதைத்தான், நான் திரும்பவும் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறேன்.

“குறிப்பாக, எனது தொகுதிக்கு தண்ணீர் வசதி செய்து தரப்பட வேண்டும். மதுரை ஜில்லாவில் திருமங்கலத்தில் ஒரு பெரிய திட்டத்தை ஆரம்பிக்கப் போகிறார்கள். அதேபோல் எனது தொகுதியில் கல்லாறு என்னும் பெரிய பழைய திட்டம் ஒன்று இருக்கிறது. நமது அரசாங்கம் அதில் கவனம் செலுத்தி, இராமநாதபுரம் ஜில்லாவிற்கு உபயோகப்படக் கூடிய அந்தத் திட்டத்தைக் கொண்டுவந்தால், நிச்சயமாக அந்தப் பகுதி மக்களுக்கெல்லாம் தண்ணீர் வசதி கிடைக்குமென்று நான் சொல்லிக் கொண்டு என்னுடைய பேச்சை இத்துடன் முடித்துக் கொள்ளுகின்றேன்.”

3-13 p.m. *SRI M. DHARMALINGAM :—“கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே ! ஏற்றப்பாட்டிற்கு எதிர்பாட்டுக்கிடையாது என்பது முதல் அமைச்சர் பதிலிலிருந்து கிடைத்திருக்கிறது. பொதுமக்கள் எவ்வளவு தான் குறைகள் சொல்லிக்கொண்டபோதிலும் எல்லாம் உங்கள் நன்மைக்கே என்ற பதில்தான் கிடைக்கிறது.

“அழகிற குழந்தைக்குத்தான் பால் கிடைக்கும் என்ற பழமொழிக்கு ஏற்ப நாம் சொல்லிக்கொண்டே இருந்தால்தான் ஏதாவது நன்மை ஏற்படும். ஒரு குழந்தை அழகால்தான் அதனுடைய தாய்க்கு எடுக்க எண்ண முண்டாகிறது. அந்த அழகையை கொஞ்ச நேரம் நிறுத்திவிட்டால் அந்தத் தாயும் தன் வேலையை கவனித்துக்கொண்டு இருப்பாள். அந்தக் குழந்தை விடாமல் ஒரே மூச்சாக அழகால்தான் அந்த தாயும் அதற்குப் பால் கொடுக்கிறாள். அப்படியும்தான் சில தாய்கள் பால் கொடுக்காமல் இருந்தால் அவர்களைத் தாயென்று சொல்வதா ? பேய் என்று சொல்வதா ? சட்டசபை அங்கத்தினர்கள் பொதுமக்களின் குறைகளை எவ்வளவுதான் அலசி எடுத்துக்கூறியபோதிலும் இதனால் ஒரு லாபமும் பெறப்போவதில்லை என்று சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். கனம் முதல் மந்திரி அவர்கள் ‘எத்தனைக் குறைகள்தான் நீங்கள் எடுத்துக்காட்டினாலும் நாங்கள் அதை மறுக்கவில்லை’ என்று கூறுகிறார். சிலர் சொல்லுகிற விஷயத்தை நிவர்த்தி செய்வதற்கு தகுந்த காலம் வரும் என்று எண்ணி விட்டு முதல் மந்திரி அவர்கள் பேசுகிறார். மற்ற அமைச்சர்களும், அரசாங்கமும் எத்தனையோ விஷயங்களைப்பற்றியும் எவ்வளவோ பிரச்சனைகள் பற்றியும் அரசாங்கம் கவனம் செலுத்திக் குறைகளை நீக்குவதாக சொல்வார்களே தவிர மற்றபடி வேறென்றும் எதிர்பார்க்க முடியாது.

26th December 1953] [Sri M. Dharmalingam]

“பொதுவாக ஹரிஜன மக்கள் மிகவும் பிற்போக்கில் இருக்கிறார்கள். அரசாங்கம் பெருவாரியான புறம்போக்கு நிலங்களை சேலத்தில் ஒருவருக்கு அவர்கள் பெயருக்கு கொடுத்திருக்கிறது. இந்தப் புறம்போக்கு நிலத்தைப் பயிர்செய்ய உத்தரவு போடப்படும் இருக்கிறது. இருந்தாலும் அவர்கள் கோர்ட்டிலே குட் போட்டார்கள். இதனால் பணக்காரர்களுக்கு அனுசூல மாகவும் ஏழை ஹரிஜனங்களுக்கு பிரதிகூலமாகவும் பலன் ஏற்படுகிறது. பட்டாவை எடுத்துக்கொண்டுபோய் கோர்ட்டில் சட்டிக்காட்டுவார்கள். உத்தரவுகாலம் வரும்பொழுது தகுந்த அதிகாரிகளிடம் சென்று தடைசெய்ய முயற்சி செய்வார்கள். அப்பொழுது ஓரளவு அனுசூலம் செய்யப்படுகிறது. அப்படி அந்த ‘அப்ஜக்ஷன்’ செய்தால்தான் இந்த நிலம் ஒதுக்கப்படும் என்று சொல்லுகிறார்கள். இப்படிப்பட்ட காரணத்திற்கெல்லாம் இந்த நிலம் பிரயோசனப்படுகிறதே தவிர மற்றப்படி ஹரிஜனங்களுக்கு ஒருவித பயனும் இல்லை. ஏழை ஹரிஜனங்களுக்கு இதைப் பட்டா செய்துகொடுத்தால் அவர்கள் விவசாயம் செய்து அதனால் பலனும் அடைவார்கள். அரசாங்கம் அவர்கள் கொடுக்கவேண்டிய கடனையும், வஜா செய்துவிட்டு சமநிலை அடையவேண்டும் என்று சர்க்காருக்குச் சட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

“விலைவாசிகள் விஷம்போல் ஏற்றிக்கொண்டு பேரவதினால் (கெஜெட் பதிவில்லாத உத்தியோகஸ்தர்கள்) பலவித கஷ்டங்களை அனுபவித்து வருகிறார்கள். இவர்களுக்கு மத்திய சர்க்கார் கொடுக்கிற அளவுக்கு சம்பளம் கொடுக்கவேண்டும் என்று பலமுறை அவர்கள் அரசாங்கத்திற்கு தெரிவித்தும் அரசாங்கம் கேளாக்காதினராக இருக்கிறார்கள். இவர்கள் சொல்லொணாத கஷ்டத்திற்கு உள்ளாகிபிரப்பதால் மத்திய அரசாங்கத்தில் உள்ள உத்தியோகஸ்தர்களுக்குக் கொடுக்கப்படும் பஞ்சப்படியாவது இந்த அரசாங்க ஊழியர்களுக்குத் கொடுக்கவேண்டுமாய்க் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். வெகுநாட்களாக அவர்களுக்கு உயர்வு ஏற்படாததனால் சீக்கிரம் பரிகாரம் தேரும்படி அரசாங்கம் முன்வரவேண்டும். இன்னும் அரசாங்க ஊழியர்களிலே தற்காலிகமாக 10, 12 வருஷங்கள் சர்வீஸ் உள்ளவர்களும் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு நிரந்தர உத்தியோகஸ்தர்களாக்க அதாவது காயமான உத்தியோகத்தை அளிக்கும்படி இந்த சர்க்கார் உத்திரவிட வேண்டுமாய்க் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.”

“ஹரி ஜனங்களுக்கு ‘நேஷனல் எக்ஸ்சன் ஸ்கீம்’ பிரகாரம் 50 சதவீதம் விவசாயத்திற்காக சலுகை கொடுக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். எலெக்ட்ரிசிட்டி இப்பொழுதுதான் கொடுத்திருக்கிறார்கள். இது சம்பந்தமாக ஒரு விஷயத்தை சொல்லவிரும்புகிறேன். ஹரிஜனங்களுக்கு ஒரு சதவிகிதங்கூட சலுகை காட்டப்படவில்லை, அதிகாரிகள் எல்லோருக்கும் க்யூ வரிசையில் கொடுப்பதாக சொல்லுகிறார்களே தவிர ஆனால் சரியாகக் கிடைப்பதில்லை. இந்த விஷயத்தில் ஹரிஜனங்களுக்கு தனிச்சலுகை காட்டுமாறு கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“எங்கள் திருவள்ளூர் தாலுகாவிலே அநேக ஜனங்கள் சுஷ்யரோகத்தினால் பீடிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் சிகிச்சைக்காக தாம்பரத்திற்கு வர வேண்டியிருக்கிறது. அப்படி சென்றும் அங்கு சரியாக இடம் கிடைப்பதில்லை. அவர்கள் தாம்பரம் சுஷ்யரோக ஆஸ்பத்திரிக்கு செல்லாமல் இந்த திருவள்ளூர் தாலுக்காவிலே ஒரு சுஷ்யரோக ஆஸ்பத்திரி ஏற்படுத்தி உதவ வேண்டுமென்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.”

* THE HON. DR. U. KRISHNA RAO :—“ Mr. Deputy Speaker, Sir, I crave your indulgence and the indulgence of this House to intervene in the debate and clear one or two doubts that have been expressed, this morning. My hon. Friend Mr. Rangaswami Reddiar made a charge against the Triplicane Urban Co-operative Society, and as the Minister for Co-operation, I have to make a little explanation. Sir, the Triplicane Urban Co-operative Society makes a sale of nearly Rs. 150 lakhs per year. Per half-year they do a

3-20
P.m.

[Dr. U. Krishna Rao] [26th December 1953]

business worth Rs. 77 lakhs and this is done through 64 branches and depots. We heard in August 1951 that all was not well with the accounts of this very distinguished co-operative society. So, we appointed an Audit staff and they have found out that there had been a little pilfering from various branches to the tune of Rs. 8,000. The Directors of the Triplicane Urban Co-operative Society have taken action against the staff who are responsible for it and have recovered all moneys except Rs. 400. Now, Rs. 8,000 that was referred to by me was due to short remittances by the staff to the head office. We prosecuted six people who were responsible for it. Four of them were let off by the Judges because they were not sure that the accused were guilty and they gave them the benefit of doubt. Two cases are still pending. I am only mentioning this to show that, if in a transaction of about two crores of rupees, Rs. 8,000 were missing and even that amount has been collected practically completely except Rs. 400, the picture painted by my hon. Friend Mr. Rangaswami Reddiar should not be so black as he thinks it ought to be. I know he took it from the paper, to which the Hon. Chief Minister objected, where the defalcation is said to be Rs. 77 lakhs, whereas the entire value of the whole transaction is only Rs. 77 lakhs.

“ Sir, in August 1951, we introduced the Government Audit. We have got two Co-operative Sub-Registrars and twelve Auditors to look after the work of this society. I am mentioning this so that the statement of a newspaper need not cause unnecessary alarm in the working of an institution which has been doing, according to most people, very good and yeoman work for over fifty years. I, therefore, feel that that statement should not create panic. So far as the discrepancies between the facts mentioned in the paper and what action the Directors of the society will take are concerned, it is not for the Government to say anything. It is a matter between the ‘ Blitz ’ and the Directors. Whether they are going to take any action or not, is beyond my comprehension and I cannot say anything at the present moment. I can only hope and give an assurance that so far as the Government are concerned, we will take very good care to see that pilferage and this sort of misappropriation are reduced to the minimum. But in an institution where there are 64 branches, there is nothing to prevent any worker or anybody working in the depot to put a handful of foodgrains into his pocket and walk away and that will lead to shortages. I, therefore, feel that I must, on this occasion, make this statement to prevent panic that is likely to ensue.

“ Only one word more and that is with regard to the tea party given by the society to the Ministers. I myself was a little afraid when I heard Mr. Rangaswami Reddiar as I am going to accept a tea party three days later and, I hope he will not deny me the privilege of accepting the little courtesies offered by such distinguished institutions like the Triplicane Urban Co-operative Society. If any society is managed by my hon. Friend and if I am touring in that part and if he invites me to a tea party, I shall not hesitate to accept that because giving a tea party to Ministers here and there will not ruin that institution.

26th December 1953] [Dr. U. Krishna Rao]

“ Now, I come to my hon. Friend Mr. Anthony Pillai who, of course, in a much more reasonable and less personal speech this morning, explained his attitude. Yesterday, Sir, all these misunderstandings would have been avoided if he had told me that he was going away on some important alternative work. Anyhow, I shall accept his explanation and withdraw what all I said so far as he is concerned. There is one point which I should like to analyse and that is, that labour leaders—and that category includes Mr. Anthony Pillai—want all cases to be sent to Tribunals. The Government disagree and are of opinion that unless a *prima facie* case is made out, no case can be sent to a Tribunal. Let us take the analogy of the Court. There is the Trial Magistrate who, unless he is satisfied that a *prima facie* case is made out, does not refer the case to the Sessions. There is provision for a case to be sent to the Sessions but it must be proved to the satisfaction of the Trying Magistrate that a *prima facie* case has been made out. This is where the Government come in like the Trial Magistrate. But if Mr. Anthony Pillai says that so far as his cases are concerned, they should be sent for adjudication, then it becomes a different matter. Then his suggestion would amount to suggesting to the Government that his cases should be made the yard-stick of justice and fair-play but I am sorry I cannot agree to it. But there are two or three points in which there are differences. The first point is about individual cases. That is the case he referred to, this morning, of inordinate delay. The case is with regard to a person who occupies an important place in a Union and is punished by the management after, according to us, a proper enquiry and after he was given ample opportunities to refute the charge made against him. If, after this charge has been properly heard, the Union still feels that this is a matter which must be taken to a Tribunal, that is where the judgment of the Government comes into play. We feel that in such cases, unless the trial was defective or it has been proved that victimisation has been practised, a labour leader has no more claim than the ordinary worker to have special treatment given to them, so far as indiscipline is concerned. I should like to make this point very clear. Sir, in this connection I may inform the House that out of 5,000 cases referred to Tribunals, more than 2,500 are individual cases.

“ Sir, the second set of cases which are generally asked to be sent to Tribunals are on the question of dearness allowance, on the question of bonus and on the question of wages. Dearness allowance is linked to the cost of living index. The bonus is linked to profits. Sir, there is always the question, whether the balance-sheets submitted by managements are correct or not. They are sometimes published or printed and sometimes they are not available to labour leaders. So far as the Government are concerned, Labour Officers have the opportunity to look into the balance-sheets and they advise the Government whether they are satisfied or not. We cannot always accept the explanation that balance-sheets are always false. In cases where we find that the balance-sheets are correct and no *prima facie* case has been made out that it is wrong, we do not send them to a Tribunal. But in

[Dr. U. Krishna Rao] [26th December 1953]

cases where the balance-sheets are, according to us, sufficiently correct and where the profits warrant an increase in the bonus, we send such cases to the Tribunal. Lastly, with regard to wages, as I have said, taking the set-up of an industry as a whole, when an attempt is made to upset the economic wage level, the Government have got to think twice. As I said yesterday, it is unfortunate that I am also the Minister for Industries and I have got to take into consideration the **general capacity of the industry** to pay. It is true that Tribunals also look into this aspect but the Government have also a duty to look into this matter before referring it to Tribunals. I should like to take this opportunity of telling my hon. Friend that the Government have the greatest respect for Tribunals and if they do not send a case to a Tribunal, it is not because they have no respect for their decisions but because they feel that they must not overlook the fact that in the case of an industry which has no capacity to pay, there is no case for reference to a Tribunal. I can tell my hon. Friend that so far as we are concerned, we are trying to be just, fair and reasonable. We exercise our rights. We exercise our judgment. Like all human beings, we are not infallible. We may commit mistakes. Mr. Anthony Pillai said that, so far as his cases are concerned, there has never been a rejection. I am not prepared to accept that statement entirely. Perhaps, if a little more time is given, I can show many cases where there has been an error of judgment on the part of labour leaders including Mr. Anthony Pillai. I am sorry I have not got official statistics here. But I must take this opportunity to say that most labour leaders have been reasonable and put forward their case which, according to the best of their intentions, is a just case. I do not deny it. I am not casting any aspersion on labour leaders. Sir, here is a case where I have to exercise my judgment and if, in the exercise of that judgment, I differ from my hon. Friend, it is not because I feel that he does not deserve any help but in the interest of some other factors, I cannot agree to the suggestion.

3-30
p m

" I now come to the non-implementation of awards of the Tribunals. There are two very important things to be noted. It is complained that most of the awards of the Tribunals are not implemented. How are we to know about it? It is the prime duty of the workers to immediately report to Government about the non-implementation of the award. I think due to ignorance most of the workers do not complain about the non-implementation of the award. My door is always open to any worker or any labourer. Without any letter from them complaining against the non-implementation of the award, I cannot *suo moto* take any action against the concerned employer. This is the first cause for the delay in the non-implementation of the awards of Industrial Tribunals. Surely we cannot be blamed for the delay that is caused in revenue recovery proceedings, whenever we seek enforcement of an award.

" Secondly, it is complained that conciliation proceedings take a long time. It is not our fault. First and foremost we try to

26th December 1953] [Dr. U. Krishna Rao]

settle any industrial dispute by compromise. We first send the Conciliation Officer to enquire into the matter and do the needful. He goes there, enquires into the dispute and then reports to the Government. If we agree with the interpretation of the Conciliation Officer that in such and such particular dispute, the demands of the workers seem to be unreasonable, we agree with his interpretation and so it is we do not refer that dispute to the Tribunal. It is up to Mr. Anthony Pillai to convince us that the interpretation is wrong. It is up to him to prove it and justify his case. Similarly it is up to him to prove that his interpretation of an award of a tribunal, wherein a doubt is raised, is correct. He must convince us of the justness of his interpretation. He cannot simply accuse us of delaying the matter whenever a doubt regarding the interpretation of an award is raised. But Mr. Anthony Pillai is a wise man. He maintains that his interpretation of the case is only correct. He always maintains that the interpretation of the labour leaders is correct. Let me tell Mr. Anthony Pillai that I quite agree agree *in toto* that there is justice in what the labour leaders say. But it is up to Mr. Anthony Pillai to prove the justice of his case. He cannot accuse us of not implementing the award of any Tribunal or not referring all disputes to the Tribunal. In fact the law provides a still higher authority than the Industrial Tribunal. I mean the Labour Appellate Tribunal. But that meets here once in three years. It is not situated here in Madras. Above all there is the Supreme Court. In fact, I am yet to see a case where we have disputed the award of an Industrial Tribunal. In fact, it has been the declared policy of Government to accept *in toto* the findings of the Tribunals. If there has been delay in the implementation of an award by an employer and if Government have not been informed of the same and as such some delay had been caused, surely we cannot be blamed for it.

“ Ever since I took up this portfolio I had been trying, even though it is not my bounden duty, to try to settle all industrial disputes by conciliation. In spite of severe criticisms from others, I shall persist in my endeavour to settle all disputes by effecting conciliation between the labour and management. I am convinced that that is a good move. Maybe I might have succeeded only in a few cases. Maybe I might have failed in a majority of cases. But right from the time I took up this office, I had devoted all my time in trying to settle all disputes by conciliation. Whenever I try to settle a dispute by effecting conciliation between the employer and the employees and when I succeed, I have the consolation that after all my endeavour had produced the desired result. I pat myself on my back, go home and have a good night's rest with the joy of a day's work well done. That innate joy of having done a day's work to my satisfaction is enough for me. I shall continue my work of trying to solve all industrial disputes by conciliation.

“ This is all what I want to explain regarding the attitude of Government in respect of settlement of industrial disputes.”

[26th December 1953]

SRI P. RANGASWAMI REDDIAR :—“ I want to say a few words, Sir.”

3-33
p.m.

DEPUTY SPEAKER :—“ No, I cannot allow the hon. Member to say anything. I now call upon the hon. Member Mr. Muthuswami to speak.”

* SRI A. MUTHUSWAMY :—“ கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இப்போது கனம் நிதி மந்திரி அவர்கள் கொண்டு வந்துள்ள அப்ப்ரோப்ரியேஷன் பில்லை எதிர்த்து சில வார்த்தைகள் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். அதாவது எனது தொகுதியாகிய தென் ஆற்காடு ஜில்லாவில் திருக்கோயிலூர் தாலுகாவில் 356 பெரிய கிராமங்கள் இருக்கின்றன. இந்த 356 பெரிய கிராமங்களிலும் சுமார் 2 லட்சத்துக்கு மேல் ஜனசங்கை இருக்கிறது. இதில் 90% ஏழைமக்கள் வாழ்கின்றனர். சில மாதங்களுக்கு முன்பு நான் சில கிராமங்களை நேரில் சென்று சுற்றிப்பார்த்தேன். அப்போது குறிப்பாக தாழ்த்தப்பட்டோர், ஹரிஜனங்கள் என்று சொல்லக்கூடியவர்கள் வசிக்கும் இடங்களை பார்க்கும்போது மிகவும் வருத்தமும், பரிதாபமும் அடைய வேண்டியிருக்கிறது. அந்த கிராமங்கள் எல்லாம் ஜில்லா போர்டுகளின் நிர்வாகத்தின் கீழ் இருப்பதால், கிராமங்களிலுள்ள சிறு ரோடுகளையும் நடைபாதைகளையும் கவனிப்பதே இல்லை. பெரும்பாலும் டிரங்க்ரோடு அதாவது (ஹைவேஸ்) என்ற ரோடுகளையே கவனிக்கிறார்கள். காட்டுச்செல்லூர், துலாம்பூண்டி, தகடி, மோமானூர், முடியானூர் போன்ற கிராமங்களுக்கு ரஸ்தா போர்டு நிர்வாகத்தில் இருப்பதால் அங்கு சிறிய ரோடு நட்பாதை வசதிசூட இல்லாமல் அதிக கஷ்டப்படுகின்றனர். அதுமட்டுமல்ல. திருக்கோயிலூர் தொகுதியை எடுத்துக்கொண்டால் ஒரு பெரிய மேஜர் பஞ்சாயத்து என்று சொல்லலாம். அங்கு சரித்திர சம்மந்தமான 2 புண்ணியசேஷதரங்களுள் ஒரு தாலுக்கா ஆபீசும், முன்சீப் கோர்ட்டு, டிப்டி கலைக்டர் ஆபிஸ் சப்-மாலிஸ்ட்ரேட் கோர்ட்டு பஞ்சாயத்து போர்டு Highways Department மின்சார இலாக்கா விவசாயலாக்கா பாரஸ்டு ரேஞ்சு ஆபீசர் முதலியவை இருந்தும் அந்த நகரத்தின் மத்தியில் மேற்கிலிருந்து கிழக்காக செல்லும் தென்பெண்ணையாற்றில் அடிக்கடி ஏற்படக்கூடிய விபத்துகளை தடுக்க அரசாங்கம் இதுவரையில் ஆவன செய்வதில்லை. அக்டோபர், நவம்பர் மாதங்களில் இந்த ஆற்றில் வரும் வெள்ள பெருக்கினால் மக்களுக்கு சேதம் அதிகம். குறிப்பாக 1937-ம் ஆண்டு இந்த நதியில் நடந்த ஒரு விபத்தை சிறிது கூற விரும்புகிறேன். 11 பேர் அடங்கிய இரட்டை மாட்டு வண்டி சென்றுக்கொண்டிருந்தது. அந்த ஆற்றைக் கடக்கும் போது திடீரென்று ஆற்றுப் பெருக்கெடுத்து அவர்களையும் அந்த இரட்டை மாட்டு வண்டியையும் அடித்துக்கொண்டேபோய் முழுக்கிவிட்டது. மறுபடியும் 1943-ம் வருஷத்தில் பெரிய கனத்த காற்று மழையின் காரணமாக இந்த பெண்ணை நதியானது திடீரென்று பெருக்கெடுத்து ஆற்றின் மத்தியிலிருக்கும் மின்சார கம்பிகளும், தந்தி கம்பி கப்பங்களும் பாலங்களும், அணைகளும் உடைந்து போயின, அதிக சேதம் விளைவித்தது. அநேக நூற்றுக்கணக்கான மக்களும் இறந்து பலியாயினர். இதுபற்றி ‘ஒளவையார்’ வெண்ணை உருகுமுன் பெண்ணைப்பெருகும் என்று கூட இந்நதியைப் பற்றி பாடியுள்ளார். இவ்வாறு இந்நதி திடீர் திடீரென்று பெருக்கெடுத்து பெருத்த சேதத்தை அந்த தொகுதி மக்களுக்கு விளைவிக்கின்றது. ஆகையால் இங்கு ஓவர் பிரிட்ஜ் இல்லாததனால் இவ்வளவு உயிர்சேதம் மக்களுக்கு ஏற்படுகின்றது.

“ திருக்கோயிலூரையும், அரங்கண்ட நல்லூரையும் இணைக்கும் இடம் மட்டமாக தரையோடு தரையாக இருந்து வருகிறது. 1944-ம் வருஷம் ஸர் ஆர்தர் ஹோப் சென்னை மாகாண கவர்னர் வாரி பண்டுக்காக அங்கு வந்திருந்தார்.” அங்கு வந்துவிட்டு சென்ற 10 நிமிஷத்துக்கெல்லாம் வெள்ளம் பெருக்கெடுத்தது. 10 நிமிஷம் இன்னும் இருந்திருப்பாருடால் அவரும் அந்த வெள்ளத்தில் அகப்பட்டுக் கொண்டிருப்பார். இவ்வாறு தரைமட்டமாக இருப்பதால் அடிக்கடி சேதமேற்பட்டு பெரும் கஷ்டப்படுகிறார்கள். இது மட்டுமல்ல. திருவண்ணாமலை கார்த்திகை தீபத்திற்கு போகும் திரளான ஜனங்கள் ஆறு வடிகால் சமயத்தில் இந்த ஆற்றில் விழுந்து பலர் இறக்க நேருகிறது. அது மட்டுமல்ல.

26th December 1953] [Sri A. Muthuswamy]

“திருக்கோயிலூர் தென்கரையில் இருக்கிறது. அரங்கண்டநல்லூர் வடகரையில் இருக்கிறது. வடகரையில் பல முக்கியமான ஸ்தாபனங்கள் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. தக்கர்பாபா குஷ்ட நவாரண வித்தியாசங்கம் இருக்கிறது. தென்னாற்காடு ஜில்லாவில் பெயர்போன மணிலா மார்க்கக் கமிட்டி, கவர்ன்மெண்டாரால் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இன்னும் திருக்கோயிலூர் ஆயில் எஞ்சின் தொழிற்சாலையும் ரெயில்வே ஸ்டேஷனும் முதலியவைகளும் இருக்கின்றன. இவைகள் எல்லாம் மார்க்க காலத்தில் இயங்காமல் தடைசெய்யப்பட்டு அங்குள்ள ஜனங்களுக்கு அசௌகரியத்தை உண்டுபண்ணுகிறது. சமீபத்தில் 1953-ம் வருஷம் அக்டோபர் மாதத்தில் தபால் கட்டுகளை யெல்லாம் எடுத்துக்கொண்டு போகும்போது அவைகள் வெள்ளத்தில் அகப்பட்டு அடித்துக்கொண்டு போய்விட்டன. சில முக்கியஸ்தர்களின் உதவியைக்கொண்டு சில ஆட்களையும் போகச்சொல்லி தபால் கட்டுகளை மீட்டனர். “அதுமட்டுமல்ல. அரகண்டநல்லூரிலிருந்து திருக்கோயிலூருக்கு வந்து படிக்கும் உயர்தர பள்ளி மாணவர்களுக்கு இவ்வருஷம் $\frac{1}{2}$ பரீட்சை எழுதக்கூட முடியாமல் அவர்களை அங்கேயே நின்றவரும்கூடும் செய்துவிட்டது. ஆகையானால் இவற்றின் காரணமாக இந்த திருக்கோயிலூரையும், அரகண்டநல்லூரையும் இணைக்கும் தரையோடு தரையாக இருக்கக்கூடிய இடத்தில் ஒவர் பிரிட்ஜ் ஒன்று கட்டி கொடுக்கும்படி மராமத்து இலாகா மந்திரி அவர்களுக்கு வற்புறுத்திச் சொல்லுகிறேன். இந்த ரஸ்தாவை ஐந்தாண்டு திட்டத்தில் சேர்த்துக் கொண்டு இதற்கு ஆவன செய்யும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“அடுத்தபடியாக, அங்கு ஒரு லோகல் பண்டு ஆஸ்பத்திரியும், மூன்று பிணைவட் ஆஸ்பத்திரிகளும் இருக்கின்றன. இந்த ஆஸ்பத்திரிகள் ஒப்புக்கு இருக்கின்றனவே ஒழிய செயலளவில் எந்தவித நன்மையும் செய்யவில்லை என்பதைத் தெரிவிக்கிறேன். அந்த ஆஸ்பத்திரியிலே ஒரு டாக்டர், ஒரு லேடி டாக்டர் 2 கம்பவுண்டர்கள் இருக்கிறார்கள். லேடி டாக்டர்களுக்கு ஆரம்ப சம்பளம் ரூ. 80-ம் அலவன்சு ரூ. 20-ம் கொடுக்கப்படுகிறதாம். அதுபோதவில்லை என்று முறையிடுகின்றனர். வருகிற லேடி டாக்டர்கள் எல்லாம் உடனே லீவு எடுத்துக் கொள்ளுகிறார்கள். அந்த லேடி டாக்டர்களுக்கு வேண்டிய உதவிகளைச் செய்யுமாறு கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். ஆஸ்பத்திரியில் கொஞ்சமும் மருந்து கிடைக்கவில்லை என்பதை கேட்டு ஏழைக்கிராம வாசிகள் 15, 20 மைல் தூரத்திலிருந்து வந்து அதிக கஷ்டத்துடன் வீடு திரும்புவதை நான் கண்கூடாக பார்த்துவருகிறேன். எதற்கெடுத்தாலும் மருந்து இல்லை. மருந்து ஷாப்புகளுக்கு போய்வாங்கச் சொல்லுகிறார்கள். பணம் உள்ளவர்கள் வாங்குகிறார்கள் ஆனால் ஏழை எளிய விவசாயி எப்படி வாங்கமுடியும் என்பதை நான் கேழ்க்கிறேன். இரண்டு லட்சம் ஜனங்கள் வசிக்கக் கூடிய ஒரு மேஜர் பஞ்சாயத்துக்கு இப்படியும் ஒரு லோகல் பண்டு ஆஸ்பத்திரி இருக்கிறதை விடச் சும்மா இருப்பதே ரொம்ப நல்லதென்று நான் தெரிவிக்கிறேன். ஆகையால் இந்த லோகல் பண்டு ஆஸ்பத்திரியை கவர்ன்மென்ட் ஆஸ்பத்திரியாக மாற்றிக்கொடுத்து, ஏழை விவசாயிகளுக்கு நல்ல மருந்துகள் கொடுத்து ஆதரிக்கும்படியும் நான் அரசாங்கத்தை கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். ஆகையால் இதை நான் திண்ப்பு நேரில் கண்கூடாகப் பார்த்தும் கேட்டும் வந்தேன். ஆகையால் நம் அரசாங்கத்தாரையும் சுகாதார மந்திரி அவர்களையும் முக்கியமாக திருக்கோயிலூரில் இருக்கும் லோகல் பண்டு ஆஸ்பத்திரியை கவர்ன்மென்ட் ஆஸ்பத்திரியாக மாற்றி 2 லட்சம் ஜனங்களுக்கு நிவாரணம் கொடுக்கும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இத்துடன் எனது சொற்பொழிவை முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.”

* SRI V. S. CHINNASAMI NAIDU :—“கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, நமது கனம் நிதி மந்திரி அவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கும் இந்த அப்ரோபிரியேஷன் பில்லை நான் ஆதரிக்கிறேன். அந்த சந்தர்ப்பத்தில் சில விஷயங்களைக் கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். போன வருஷம் பருவ மழை தவரியதன் காரணமாக பல ஜில்லாக்களிலும் பல தாலுகாக்களிலும் வரி வஜா செய்யப்பட்டது. என்னுடைய தொகுதியான திண்டுக்கல் தாலுகா வடமதுரை பிராந்தியத்தில் இம் மாதிரியான வஜா அளிக்கப்படவில்லை. அதை நான் கனம் ரிவினியூ

3-43
p.m.

[Sri V. S. Chinnaswami Naidu]

[26th December 1953]

மந்திரி அவர்களிடம் எழுதிக் கொடுத்தும், அதை பஞ்சப் பிரதேசமாக பிரகடனப்படுத்தியும், கஞ்சித் தொட்டிகள் வைத்தும் இன்னும் ஏழைகளுக்கு துணி மணிகள் கொடுத்து வந்திருந்த போதிலும் நமது சர்க்கார் அந்த பிரக்காவிற்கு மாத்திரம் வரி வஜா செய்யவில்லை. இதைப்பற்றி திருப்பவும் கனம் ரிவினியூ அமைச்சரிடம் ஒரு மனு மூலமாக எழுதிக்கொடுத்தேன். அந்த பிரக்காவில் 22 கிராமங்கள் உள்ளன. அதில் 20 கிராமங்களுக்குத்தான் வரி வஜா செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இன்னும் இரண்டு கிராமங்களுக்கு அதாவது செங்குரிச்சி-கம்பிளியம்பட்டி என்ற இரண்டு கிராமங்களுக்கும் வரிவஜா செய்யவில்லை. ஒரு உதாரணமாகச் சொல்லுகிறேன். இந்த காலரியில் உட்கார்ந்திருக்கும் ஜனங்கள் இருக்கும் இடங்களில் மழை பெய்யவில்லை. கனம் மெம்பர்கள் இருக்கும் இடத்தில்தான் மழை பெய்தது என்று அவர் நினைத்துவிட்டார். சுற்றி இருக்கும் கிராமங்களுக்கு வரிவஜா செய்தும் நான் பிறந்த கிராமங்களுக்கு வரி வஜா செய்யப்படவில்லை. இதைப்பற்றி கனம் ரிவினியூ மந்திரி அவர்களுக்கும் எழுதினேன். அது இதுவரையிலும் கவனிக்கப்படவில்லை. கனம் ராஜாஜி அவர்களுக்கு எழுதி இருக்கிறேன். அதற்கும் இன்னும் பதில் கிடைக்க வில்லை. அதை இனிமேல் கவனிப்பார்கள் என்று நினைக்கிறேன்.

“கம்போடியா என்னும் பருத்திச்செடி பெரும்பாலும் எனது தொகுதியாகிய புஞ்சை பிரதேசங்களில் பயிரிடப்படுகிறது. பல வருஷமாக மழை இல்லாததால்—அங்குள்ள, விவசாயிகள் அதாவது நூற்றுக்கு 90 பேர்கள் இதில் ஜீவனம் செய்து கொண்டிருக்கக் கூடியவர்கள்—ரொம்பவும் பிழைப்புக்கு வழி இல்லாமல் கஷ்டப்படுகிறார்கள். பிரிட்டிஷ் ஆட்சி காலத்தில் குறிப்பாக 1928-30 என்று நினைக்கிறேன் இந்த பருத்தியை விருத்தி செய்ய வேண்டுமென்றால் அதில் ஏற்படும் பூச்சிகளைக் கொல்ல வேண்டும் அல்லது ஒவ்வொரு வருஷ ஆவணிமீ 1 டீக்குள் செடிகளை வெட்ட வேண்டுமென அந்த அரசாங்கம் ஒரு உத்தரவு போட்டிருந்தது. அதைப் பற்றி 1952-ம் வருஷம் கனம் விவசாய மந்திரி அவர்களிடம் நான் ஒரு மனு சமர்ப்பித்தேன். இந்த கம்போடியா பருத்தியால் நாட்டிற்கு எந்த விதமான கெடுதலும் இல்லை. அப்படி இருந்தால் விவசாய டிபார்ட்மென்ட் மூலம் அந்தப் பூச்சிகளைக் கொல்ல ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். அதன் மூலமாக ஜனங்கள் பிழைக்க வழி தேடுகிறார்கள். இல்லாவிட்டால் ஜனங்களுடைய நிலை பரிதாபகரமாக முடியும். செடியை வெட்டாமல் இருக்க வேண்டுமென மனு கொடுத்தேன். கொஞ்ச நாளில் அந்த மனு தள்ளப்பட்டது என்று பதில் வந்தது என்பதைக் கூறிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். இந்த நிலைமையில் இந்த வருஷம் நான் சர்க்காருக்கு எழுத விரும்பவில்லை. இந்த சமயத்தில் எங்களுடைய ஜில்லாக் கலெக்டரை போற்றாமல் இருக்க முடியாது. இந்த நிலைமையை ஜில்லாக் கலெக்டரிடம் தெரிவித்தேன். அவரும் சர்க்காருக்கு எழுதினார். பதில் வருவதற்குள்ளாக ஒரு மாதம் ஆகிவிட்டது. அங்கேயும் கூடுமானவரையில் பருத்திச் செடி கெடுதல் இல்லாமல் விவசாயிகள் இந்த வருஷத்தில் சற்று முன்னேற்றம் அடைந்துவிட்டார்கள். இந்த வருஷத்தில் கூட வடமதுரை எரியோடு, பாழைய பிரக்காக்களில் சரியான மழை இல்லாமல் ஏரிகள் ஒன்றுகூட பெருகவில்லை. இப்பொழுது விவசாய கடன் என்று ஒன்று கொடுத்துக் கொண்டு வருகிறார்கள். அடிக் கிணர் வெட்டுவதற்கு கடன் ரூ. 500 வரையில் கொடுப்பதாகக் கேள்விப்படுகிறேன். இவ்விதம் பல விவசாயிகள் மனுக்கள் போட்டு வாங்குவது பாக்கி இருக்கிறது. அதை தொடர்ந்து கொடுக்கும்படியாகக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

“என்னுடைய பிரதேசமானது அதிகம் மலைகள் அடர்ந்த பிரதேசம். இங்குள்ள ஜனங்களில் 100-க்கு 90 பேர்கள் அந்த மலைகளினோ அல்லது அதற்கு சம்பந்தமில்லா ஆடு மாடுகளை மேய்ப்பதும் பசுந்தலைகளை அறுத்துக் கொள்வதும் வழக்கம். முன்னால் ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் அன்றிசர்வ் பாரஸ்ட் (unreserved forest) பஞ்சாயத்து பாரஸ்ட் என்றெல்லாம் பிரித்து கொடுக்கப்பட்டு அதை அவர்கள் அனுபவித்துக்கொண்டு வந்தார்கள். இப்பொழுது அதெல்லாம் சர்க்கார் எடுத்துக்கொண்டுவிட்டார்கள். இப்பொழுது சர்க்கார் அந்த மலைகளையெல்லாம் எடுத்துக் கொண்டதில் பயனாக மக்கள் ஆடு மாடு வைத்துக்கொள்ள முடியாத நிலைமையில் இருக்கிறார்கள்.

26th December 1953] [Sri V. S. Chinnaswami Naidu]

இப்பொழுது பசுந்தாழ் உரம் ஒன்றிரண்டு வண்டிகள் வேண்டுமென்றாலும் பாரஸ்ட் டிபார்ட்மென்ட் போய் பர்மிட் வாங்கி அறுத்துக் கொள்ள வேண்டியதாக இருக்கிறது. ஆனால் பாரஸ்ட் ரேஞ்சர் இருக்கும் இடத்தைப் பார்த்தால் அவர் 10, 20 மைலுக்கு அப்பால் இருப்பார். மக்கள் எப்படிப் போய் பர்மிட் வாங்கி அந்த தழையை அறுப்பது என்பதை நீங்கள் யோசிக்கவேண்டும். வடமதுரையில் ஒரு ரூரல் டிஸ்பென்சரி இருக்கிறது. அது ஜில்லா போர்டால் நடத்தப்படுகிறது. 1952-ம் வருஷம் அந்த ஜில்லா போர்ட் டிஸ்பென்ஸரியை ரெகுலர் டிஸ்பென்சரியாக ஆக்க வேண்டும் என்று ஜில்லா போர்டிலிருந்து அரசாங்கத்திற்கு ஒரு தீர்மானம் கொண்டு வரப்பட்டது. சர்க்காரில் பண வசதி இல்லாததால் அது தள்ளுபடி செய்யப்பட்டது என்று ஜில்லா போர்டுக்கு பதில் வந்தது. நாங்கள் என்ன சொன்னோம் ரூரல் டிஸ்பென்சரிக்கும் ரெகுலர் டிஸ்பென்சரிக்கும் ரூ. 850 தான் வித்தியாசம் இருக்கிறது. ஜில்லா போர்டில் அந்த செலவை ஏற்றுக் கொண்டு நடத்துகிறோம். நீங்கள் உத்தரவு மாத்ரிம் கொடுங்கள் என்று கேட்டார்கள். ஜில்லா போர்டுக்கு அதுவும் தள்ளப்பட்டது என்று பதில் வந்தது. நான் ஜில்லா போர்ட் மெம்பர் என்ற முறையில் இல்லாமல் எம்.எல்.ஏ. என்ற முறையில் கனம் சுகாதார மந்திரி அவர்களை நேரில் கண்டு இப்படிப்பட்ட நிலைமை இருக்கிறது இதை கவனித்துச் செய்ய வேண்டும் என்று மனுவைக் கொடுத்தேன். திரும்பவும் "அது தள்ளுபடி செய்யப்பட்டு வந்தது. நிற்க எங்கள் பிராந்தியத்தில் எந்த விதமான மின்சார திட்டமும் இது வரையில் ஏற்படாது கிடையாது. சுமார் 40, 50 மைலுக்கு மின்சாரம் கிடையாது. மின்சாரத்தை திண்டுக்கல்லிலிருந்து விஸ்தரித்துக் கொடுத்து மக்களுக்கு உதவி செய்யவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

"அதோடு கூட வடமதுரை என்னுடைய தொகுதியில் நத்தம் என்ற ஒரு பிரிக்கா இருக்கிறது. சுமார் 15 மைல் தூரத்திற்கு மேல் ரோட் வசதி இருக்கிறது. நத்தத்திலிருந்து செந்துரைக்கு பஸ் போக்குவரத்து ஆரம்பிக்க வேண்டும். அங்கு பஸ் போக்குவரத்து ஆரம்பித்தால் அங்கே வசிக்கும் சுமார் 15 ஆயிரம் ஜனங்களுக்கு மிகவும் வசதியாக இருக்கும். ஆகையால் நான் சொன்ன விஷயங்களை சர்க்கார் சீக்கிரம் கவனித்து ஆக வேண்டியதைச் செய்து கொடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

"மதுவிலக்கு சம்பந்தமாக ஒன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். மதுவிலக்கு என்பது மகாத்மா காந்தியால் பல வருஷங்களுக்கு முன்னால் ஒரு முக்கியமான திட்டம் என்று கருதப்பட்டு அதை போராட்டமாக நடத்தி அதன்பின் ஒரு திட்டத்தைக் கொண்டு வந்தோம். இப்பொழுது அங்கே என்ன நடக்கிறது. சில கிராமங்களில் மதுவைக் காய்ச்சி கொண்டு தான் இருக்கிறார்கள். அதை இந்த சமயத்தில் கூறிக் கொள்ளாமல் இருக்க முடியவில்லை. சர்க்கார் என்றால் என்ன. போலீஸ் கீழ்த்தர சிப்பந்திகள் அந்தப் பிராந்தியங்களில் சிலருடன் ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டு இந்த மாதிரியான நடவடிக்கைகள் நடந்து கொண்டிருக்கின்றன. எனது ஊருக்குப் பக்கத்தில் சிலுவந்தூர் சந்தை இருக்கிறது. அந்த சந்தைக்கு இதை எடுத்துக் கொண்டு போய் வியாபாரம் செய்வதாகவும் பிறகு பங்கு போட்டுக்கொள்வதாகவும் கேள்விப்படுகிறேன். எம்.எல்.ஏ.க்கள் இருக்கிறீர்களே ஏன் இதை கவனிக்கக் கூடாது என்று கேட்கலாம். எம்.எல்.ஏ.க்கு என்ன அதிகாரம் இருக்கிறது என்பது இங்குள்ள அங்கத்தினர்களுக்குத் தெரியும். கனம் மந்திரி அவர்களுக்கும் நன்றாகத் தெரியும். அதை உடனடியாக கவனித்து இந்த மாதிரி பிரதேசங்களில் சி.ஐ.டி. போலீஸ் அதிகாரிகளை வைத்து என்ன நடக்கிறது என்று கண்காணித்து அதற்குத் தக்க நடவடிக்கை உடனடியாக எடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டு எனக்கு பேசுவதற்கு இந்த சந்தர்ப்பத்தை அளித்ததற்கு உப சபா நாயகர் அவர்களுக்கு என்னுடைய வணக்கத்தைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்."

* SRI S. P. THANGAVELU :—"கனம் உதவி சபா நாயகர் அவர்களே, இந்த சபையில் சமுதாய சமூகங்களைச் சேர்ந்த உறுப்பினர்கள் அந்தந்த இனங்களின் நிலையைப் பற்றி பலமுறை

[Sri S. P. Thangavelu] [26th December 1953]

பேசி இருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய நலன் கவனிக்கப்பட வில்லை என்றும் அவர்கள் விஷயத்தில் சர்க்கார் தக்க நடவடிக்கைகள் எடுத்துக் கொள்ளவில்லை என்றும் பேசினார்கள். அவர்கள் பேசிக் கொண்டு வந்த தோடு கூட இரண்டொரு நாட்களுக்கு முன்பு கனம் முதல் மந்திரி அவர்கள் பேசும்போது ஆதிதிராவிட மக்களை நல்ல முறையில் தவனிக்கப் பட்டிருக்கிறது. சர்க்கார் இது வரை செய்து வந்துள்ள காரியங்களுக்கு பாராட்ட வேண்டும் என்றும் சொன்னார். மற்றும் இதுவரையில் ஒன்றுமே செய்வவில்லை என்று குறை கூறிக்கொண்டு போகக் கூடாது அது நியாயம் இல்லை என்றும் குறிப்பிட்டார். சர்க்கார் ஜனங்களுக்கு பல காரியங்களை செய்திருக்கிறார்கள் அதை மறுத்துச் சொல்ல விரும்பவில்லை. அவர்களுக்குத் தகுந்த முறையில் ஏற்பாடுகளைச் செய்ய வில்லை என்று சொல்ல விரும்புகிறேன். இந்த காங்கிரஸ் கட்சி ஆட்சியில் இருந்தாலும் சரி, அல்லது ஐக்கிய முன்னணி ஆட்சியில் இருந்தாலும் சரி அல்லது வேறு எந்த கட்சி ஆட்சியில் இருந்தாலும் சரி யார் இருந்தாலும் கூட குறை பாடுகள் இல்லை என்று சொல்லமாட்டார்கள். குறைபாடுகள் இருக்கின்றன என்றுதான் சொல்லிக் கொண்டிருப்பார்கள். அவர்கள் சொல்லிக் கொண்டே இருக்கக்கூடிய நிலையில்தான் இருக்கிறார்கள். சமூக நலன் களைச் சொல்லும்போது கனம் முதல் மந்திரி அவர்கள் ஒன்று குறிப்பிட்டார். அதாவது பிற்பட்டவர்களுடைய நலனுக்காக ரூபாய்களை ஆயிரத்திலிருந்து ஆரம்பித்து லட்சத்திற்கு வந்து இப்பொழுது கோடிக்கு வந்திருக்கிறது என்றும் அந்த விதத்தில் சர்க்கார் மான்யம் செலவிடப்படுகிறது என்றும் குறிப்பிட்டார். அவர் சொல்லும்போது மிகவும் அழகாகத்தான் இருந்தது. அவர் சொல்லும்போது எவ்வளவு தொகை செலவழிக்கப்பட்டது என்பதைப் பார்க்கும்போது எல்லோருக்கும் திருப்தி ஏற்படும். அந்த விதத்தில் அவருடைய பேச்சு இருந்தது. இந்த சமூகத்திற்கும் அதனுடைய நலனுக்கும் செலவு செய்யும்போது பணத் தொகையைக் கணக்கிடாமல் தொகை கோடிக்கணக்கில் சொல்லாமல் அவர்களுடைய எண்ணிக்கையை கணக்குப் பார்த்து அதற்குத் தகுந்தபடி செலவு செய்யப்பட்டிருக்கிறதா என்று பார்க்க வேண்டும். சென்னை மாகாணத்திலுள்ள ஜனத் தொகையில் பிற்போக்கு சமூகத்தினர்கள் எவ்வளவு பேர்கள் இருக்கிறார்கள் என்பதையும் கணக்குப் பார்க்க வேண்டும். அப்படிப்பட்ட சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் சர்க்கார் உத்தியோகத்தில் எவ்வளவு பேர்கள் இருக்கிறார்கள் என்பதையும் அவர்களில் எவ்வளவு பேர்கள் பணக்காரர்களாக இருக்கிறார்கள் என்பதையும் சொல்ல வேண்டும். அவ்விதம் கணக்கிட்டுப் பார்த்தால் மிகவும் குறைவாகத்தான் செலவு செய்து இருக்கிறார்கள் என்பதை தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். பிற்பட்ட சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் இவ்வாறு இருந்தும் கூட பல ஆண்டுகளாக சர்க்காரோடு போராடிக் கொண்டும் தங்களுடைய குறைகளை நிவர்த்திக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டும் வருகிறார்கள். அவர்கள் இந்த நிலைமையில் இருக்கும்போது அவர்களுக்கு லட்ச ரூபாயும் கோடி ரூபாயும் செலவு செய்வதன் மூலம் அவர்களுடைய குறைகளைப் போக்குவது என்பது முடியாது. இதை சர்க்கார் தெரிந்து கொண்டு அதற்குத் தகுந்த நடவடிக்கை எடுத்துக்கொண்டு வேலை செய்ய வேண்டும். அதோடு சர்க்கார் நின்றுவிடக் கூடாது. இந்த ஜனங்களுடைய தொகை என்ன அவர்களுடைய நிலைமை என்ன என்பதை பரிசீலித்து அதற்குத் தக்க நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். அவர்கள் இப்படியே சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்படியாக வைக்காமல் அவர்கள் முன்னுக்கு வரவேண்டியதற்கு தக்க நடவடிக்கைகள் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். இப்பொழுது மற்றவர்கள் முற்போக்கு அடைந்து விட்டார்கள். மற்ற சமூகத்தவர் நல்ல நிலைமையில் இருக்கிறார்கள். இவர்கள் முன்னேற்றமடைய நிரந்தரமான ஒரு முறையைக் கையாளவேண்டும். சர்க்காரை திரும்பத் திரும்ப குறை சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்படியாக விடாமல் அவர்களுடைய குறைகளை எவ்வளவு தூரம் தீர்க்க முடியுமோ அவ்வளவு தூரம் தீர்க்க முன்வர வேண்டும். இவர்கள் எவ்வளவோ தொல்லைகளுக்கு உள்ளாகி இருக்கிறார்கள். அவைகளைப் போக்குவதற்கு சர்க்கார் நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

“அதோடு இப்பொழுது ஐந்தாறு மாதங்களாக கல்லூரிகளில் பிள்ளைகளைச் சேர்க்கும்போது தகுதியுள்ளவர்களைத்தான் சேர்த்துக் கொள்ளப்படும்

26th December 1953] [Sri S. P. Thangavelu]

என்று சொல்லி வருகிறார்கள். ஜன சமுகநிலையைக் கவனியாமல் அட்பிஷன் ஸூக்ளை அப்படியே வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அதனால் பிற்பட்ட வகுப்பினர்களுக்கு கல்லூரிகளில் இடம் பெறுவதற்கு சாத்தியமில்லாமல் போய் விடுகிறது. இதனால் கொஞ்ச நாளாக உயர்நிலைப் பள்ளிகளிலும் இட நெருக்கடி ஏற்பட்டிருக்கிறது. இது சர்க்காருக்கு தெரிந்த விஷயம். பள்ளிகளில் மாணவர்களைச் சேர்க்கும்போது மாணவர்களின் தகுதியையும் திறமையையும் பார்த்து சேர்க்கவேண்டும் என்று சர்க்கார் வைத்திருக்கிறார்கள். அதனால் செல்வாக்குள்ளவர்களும் பணக்காரர்களும் தான் தங்களுடைய பிள்ளைகளைச் சேர்க்க முடிகிறது. அதனால் பள்ளிகளில் திறமைசாலிகளுக்கு இடம் இல்லாமல் போய்விடுகிறது. அதனால் அவர்களை பரிட்சைகளுக்கு அனுப்பும்போது தகுதி இல்லாதவர்களையும் திறமை இல்லாதவர்களையும் அனுப்புகிறார்கள். ஆகவே வகுப்பின் பிரதி நிதித்துவத்தை அடிப்படையாக வைத்துக்கொண்டு ஜனத் தொகையில் ஒவ்வொரு சமுகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் எத்தனை பேர்கள் இருக்கிறார்கள் அதற்கு கிட்டத்தட்ட ஒத்துவருகிற முறையில் எல்லோரையும் அந்தந்த சமுகத்தைச் சேர்ந்தவர்களுடைய எண்ணிக்கையின் அடிப்படையில் கல்லூரிகளிலும் உயர்நிலைப் பள்ளிகளிலும் மாணவர்களைச் சேர்த்துக் கொள்வது என்ற முறையை அனுசரிக்க சர்க்கார் முன்வர வேண்டும். பள்ளிக் கூடங்களில் மாணவர்களைச் சேர்த்துக் கொள்வதுபோல் உத்தியோகம் கொடுப்பதிலும் அந்தந்த வகுப்பினரின் பிரதிநிதித்துவத்தை அனுசரித்து கொடுக்க வேண்டும். அந்தந்த வகுப்பினரின் பிரதிநிதித்துவத்தை எடுத்துக் கொண்டு சர்க்கார் நியமனங்களிலும் இந்தக் கொள்கையை சர்க்கார் கைகொள்ள வேண்டும். வகுப்பு பிரதிநிதித்துவ முறையை எல்லா இடங்களிலும் சர்க்கார் கையாள வேண்டும் என்பதை சர்க்காருக்குத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

“அதோடு கூட கனம் முதல் மந்திரி அவர்கள் ஹரிஜன மானிய கோரிக்கையின் போது பதில் சொல்லும்போது ஒன்று குறிப்பிட்டார். இந்த பிற்போக்கு சமுகத்தைச் சேர்ந்த ஆதிதிராவிடர்களுக்குள்ள குறைகள் எல்லாம் உத்தியோகங்கள் கொடுப்பதிலோ அல்லது ஜாதி வித்தியாசங்களிலோ இல்லை என்றும் அவர்களுக்கு குறைகளெல்லாம் அவர்களுடைய வறுமையைப் போக்க வேண்டும் என்ற குறைதான் அவர்களுக்கு இருக்கிறது என்றும் குறிப்பிட்டார். இந்த ஏழ்மையைப் போக்கிவிட்டால் அவர்களுடைய குறைகளெல்லாம் நீங்கி விடும் என்றும் குறிப்பிட்டார். இந்த குறைகளை அவர் நன்கு தெரிந்துகொண்டு அதை வெளியிட்டார். ஆகவே சர்க்கார் அவர்களுடைய வறுமையைப் போக்குவதற்கு தக்க நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். அவர் குறிப்பிட்டது போல் அவர்களுடைய குறைகளை நீக்குவதற்கும் அவர்களுடைய பொருளாதார நிலையை உயர்த்துவதற்கும் அவர்களுடைய ஏழ்மையைக் போக்குவதற்கும் சர்க்கார் தக்க நடவடிக்கைகள் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். அதற்கு அவர்கள் ஒத்துழைக்க வேண்டும் என்றும் குறிப்பிட்டார். ஒன்று நான் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன். கிராமங்களிலுள்ள அவ்வளவு பேர்களும் விவசாயிகள். அவர்கள் எல்லோரும் வேலை செய்வதற்கு விரும்பாமல் இல்லை. அவர்கள் வேலை செய்வதற்கு முடியாமல் சோம்பேரிகளாக இருந்துவிடவில்லை. அவர்களுக்கு வேலை செய்வதற்கு சூழ்நிலை இல்லை, வாய்ப்பு இல்லை என்பதை தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.”

* SRI V. K. KANNAN :—“கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தில் அதிகமாக மிகுதி இல்லாமற்போனாலும், ஆந்திரா பிரிவினை போன்ற கஷ்டங்களை சமாளிக்க வேண்டி ஏற்பட்டது. அதனால் இந்தத் திட்டத்தில் உள்ள சில குறைகளை மட்டும் எடுத்துக்காட்டி திட்டத்தை ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. ஆனால், அடுத்த வருஷம் வரவு செலவுத் திட்டத்தில் நல்ல திட்டங்கள் போட்டு, மக்களுடைய குறைபாடுகளை நீக்க ஏற்பாடு செய்தால், மக்கள் அமைதியுடன் இருப்பார்கள். இல்லாமற்போனால், அனேக சச்சரவுகள் நடைபெறுமென்று நினைக்கிறேன்.

[Sri V. K. Kannan] [26th December 1953]

(At this stage, Mr. Speaker resumed the Chair.)

“நம் சர்க்கார் முக்கியமாக கவனிக்கவேண்டியது என்னவென்றால், மின்சார வசதிகள் விஸ்தரிக்கப்படவேண்டும். சில கிராமங்களில் வருஷக் கணக்காக மின்சார வசதிகள் விஸ்தரிக்க மனுக்கள் செய்துகொண்டும் பயன் இல்லை. இந்த வருஷம் நல்ல மழை பெய்திருக்கிறது. கிராமங்களுக்கு மின்சார வசதி வினியோகிக்கப்படவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகின்றேன்.

“விவசாயத்திற்கு வேண்டிய உரம் எடுத்துவர சமாரான ரோடுகளுக்கும் கிராமங்களில் கிடையாது. ரோடுகள் போடும் விஷயத்தில், கிராமத்தார்கள் பாதிப் பணம் கொடுக்கவேண்டுமென்று இருக்கும் ஒரு அம்சத்தை எடுத்து விட்டு, சிறிய கிராமங்களிலுள்ள ஜனங்களையே ரோடு வேலை செய்வதற்கு கூலிகளாக எடுத்துக்கொள்ளலாம். இவ்விதம் செய்வதால், கிராம ஜனங்களுக்கு வேலை கிடைப்பது மட்டுமல்லாமல், ரோடு வேலைகளுக்காக அவர்கள் பணம் கொடுக்கவேண்டியிருக்காது. கிராம மக்களிடம் பணம் இல்லாத காரணத்தால் ஐந்து வருஷத் திட்டத்தின்கீழ் அவர்கள் ரோடு வேலைக்காக பாதிப் பணம் கொடுக்க முடியாமல், ஐந்து வருஷத் திட்டம் சரிவர நடக்காமல் இருக்கிறது. சிறு சிறு கிராமங்களில் இம்மாதிரி கிராம மக்களை கூலிகளாக உபயோகித்துக்கொண்டால், நல்ல பலனை அளிக்கும்.

“என்னுடைய தொகுதி ஆரணியில் முல்லண்டிரம் கிராமம் சுமார் 3,000, 4,000 ஜனத்தொகை யுள்ளது. பொதுமக்கள் தங்க டைய பணத்தில் ஒரு ஆஸ்பத்திரி கட்டி இரண்டு வருஷங்கள் ஆகின்றன. ஆனால், இதுவரை அதல் பொதுமக்களுக்கு உபயோகப்படும்படியான ஒரு வசதியும் செய்யவில்லை. அதற்குத் தேவையான மருந்துகள் கொடுத்து ஒரு வைத்தியரை நியமிக்காததுதான் அதற்குக் காரணம். அதில் யாருக்கும் எந்த விதமான அக்கறையும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. ஆகையால், உடனே கவனித்து ஆவன செய்யுமாறு கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன்.

“நம்மில் அனேகர் உயர்ந்த நிலைக்கு வருவதற்குக் காரணமாயிருந்த உபாத்தியாயர்கள் அதிகச் சம்பளம் கேட்டால், ‘பண நெருக்கடி இருக்கிறது, பின்னால் யோசிப்போம்’ என்று சொல்லிவிடுகிறார்கள். ஆரணி போன்ற சில முனிசிபாலிடிகளில் கொடுத்துவந்த 4, 5 ரூபாய் வீட்டு வாடகை அவ்வளவு நிறுத்தப்பட்டு விட்டதால், உபாத்தியாயர்கள் கஷ்டப்படுகிறார்கள். இந்தச் சிறிய தொகையை அவர்களுக்கு மீண்டும் கொடுத்து உதவுமாறு கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன்.

“ஹரிஜனங்களைவிட கேவலமான நிலையில் இருக்கும் மற்றுமுள்ள பிற போக்குச் சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்களை இந்த அரசாங்கம் எந்த விதத்திலும் முன்னேற்றுவதற்கு திட்டம் போட்டு வேலை செய்யவில்லை. அதைச் செய்யுமாறு சர்க்காரைக் கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன்.

“மொத்தத்தில் இந்த வரவு செலவுத் திட்டம் தயங்காமல் ஒப்புக் கொள்ளும் முறையில் தயாரிக்காமல் போனாலும், கல்வி, மதுவிலக்கு போன்ற இனங்களில் நம் குறைபாடுகளை எடுத்துச் சொல்லவேண்டியிருக்கிறது. அடுத்துவரும் வரவு செலவுத் திட்டத்தில் இப்பொழுது அமலில் இருந்துவரும் வரிகளில் பொதுமக்கள் மிகவும் பாதிக்கக் கூடியவற்றை நீக்கி, மக்கள் சுகப்படும் முறையில் மாற்றியமைக்க ஒரு கமிட்டியை நியமித்து, அதன்படி திட்டங்கள் போடவேண்டுமாய்க் கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன். அவ்விதம் செய்தால், மக்களுக்கு தற்போதிருக்கும் சந்தேகங்கள் நீக்கி, சுகவாழ்வு வாய் இடம் இருக்கிறது.

“உலகத்திலுள்ள அரிஞர்களும், ராஜதந்திரிகளும் போற்றும் நமது ராஜாஜி சர்க்காரை மாற்றியமைக்க அந்தக் கட்சியிலுள்ள காங்கிரஸ்காரர்கள் முயற்சிப்பதாகத் தெரிகிறது. எங்களுக்கு இந்த மாறுதலைப்பற்றி எந்த விதமான கவலையும் இல்லை. நாங்கள் கோருவது என்னவென்றால், யார் மந்திரி சபை அமைத்தாலும், அவர்கள் உண்மையாகவே ஏனும் மக்களுக்குச் சேவை செய்யும் திட்டங்களை வகுத்து பிற்போக்கு வகுப்பினருக்குத் தேவையான சலுகைகளைக் கொடுத்து, முற்போக்கு வகுப்பினருடன் சரி

26th December 1953] [Sri V. K. Kannan]

சமமாக எந்தவிதமான குறைபாடுகளும் இல்லாமல் வாழ்க்கை நடத்தச் செய்வதற்கு உதவும் அரசாங்கத்தை நாங்கள் ஒருபோதும் தடங்காமல் ஆதரிப்போம்.

“அனேக ஊர்களில் சரியான ரோடுகள் இல்லாமல் ஜனங்கள் கஷ்டப்படுகிறார்கள். ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் ஒவ்வொரு ஜில்லாவிற்கும் இரண்டு லக்ஷம், மூன்று லக்ஷம் ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள் என்று சொல்லுகிறார்கள். அதில் ஒவ்வொரு தாலுகாவுக்கும் ரூ 10,000 ரூ 20,000 என்று கொடுக்கிறார்கள். உண்மை.

“அனேகமாக பஞ்சம் இருக்கும்படியான இடத்தில் ரூ 10,000 செலவில் ரோடு போடவேண்டுமென்று சொன்னால், அதில் பாதித் தொகையாகிய ஐந்து ஆயிரம் ரூபாய் கிராமத்தில் இருப்பவர்கள் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்கிறார்கள். சில பஞ்சாயத்து போர்டு இருக்கும்படியான இடங்களில் ரூபாய் கொடுத்து விடுகிறார்கள். சாப்பாட்டுக்கும் இல்லாமல் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும் ஏழை மக்கள், எந்த விதமாகப் பணம் கொடுப்பார்கள்? அதற்காக நான் பெரிய உத்தியோகஸ்தர்களிடத்திலும், கலெக்டர் அவர்களிடத்திலும் ஜனங்கள் பணம் கொடுக்க முடியாத ஜில்லாக்களில் அவர்களை கூலியாக வேலை செய்து, கூலியில் பாதிப் பணத்தை எடுத்துக்கொள்ளும்படியாகச் சொன்னேன். அதற்கு அரசாங்கத்திலிருந்து உத்தரவு வந்தால்தான் செய்யமுடியும் என்று கலெக்டர் அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். அதற்கு நமது அரசாங்கம் சம்மதித்து, உடனே கலெக்டர் அவர்களுக்கு உத்தரவிடும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன். பணம் கொடுக்க முடியாத விவசாயிகளிடம் உழைப்பைப் பெற்றுக்கொண்டு, உழைப்பின் பாதி ஊதியத்தை விவசாயிகளுக்குக் கொடுத்து, அவர்கள் வாழ்க்கை நடத்தும்படியாகவும், அதே சமயத்தில் ரோடுகளை நடக்கும்படியாகவும், ஐந்தாண்டுத் திட்டம் நல்ல முறையில் பூர்த்தியடையும்படியாகவும் சர்க்கார் தகுந்த திட்டங்களை வகுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கின்றேன்.

“இந்த சந்தர்ப்பத்தை எனக்குக் கொடுத்த கனம் சபாநாயகர் அவர்களுக்கு எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகின்றேன்.”

* SRI A. APPU :—“Mr. Speaker, Sir, I support the Bill introduced by the Hon. Finance Minister. In doing so, I have to make an appeal to him regarding the Food Policy. 4-07 P.M.

“Sir, the Zonal System has been abolished everywhere. But so far as Malabar is concerned, the Zonal System still remains. We were till now in the frying pan, but now we are thrown into the fire and left in solitary confinement. The reason given by the Food Minister for not abolishing the Zonal System in Malabar is, ‘if rice in large quantities is moved to Malabar, it is likely to be smuggled into Travancore State.’ But there is an anti-smuggling party working in Palghat taluk, and that is the only way by which smuggling can be checked. This can be effectively prevented by the anti-smuggling party. But what about Tirunelveli? It has a long border, so far as Travancore is concerned, and it is easy to smuggle from that part. So, I appeal to the Hon. Minister for Food to remove the Zonal System in Malabar also. I have received a letter to-day from Malabar saying that the price of rice is going up daily. Let the Government try removal of Zones for one month and they will find the beneficial result. The price will surely come down. If there is still smuggling on a large scale, they can re-introduce the Zonal System. Our requirements of rice are imported now from Siam, the United Provinces, etc., and my hon. Friend, Mr. Narayana Kurup said that the rice we

[Sri A. Appu] [26th December 1953]

were getting was very bad. We hear now that about 300 tons of rice is lying idle in Badagara unfit for human consumption. Still we continue to import rice from U.P. and other distant States. I request the Hon. Minister to depute an officer to see that good rice is procured for supply to us. I have nothing more to say so far as this is concerned.

" Sir, I shall say a few words about the Medical department. I submit, Sir, that the medical administration is far from satisfactory. All the important newspapers in Madras and in Malabar write leading articles about its unsatisfactory condition. In yesterday's *Mathrubhumi*, there is an editorial wherein they say that the Medical department has not provided sufficient number of hospitals or dispensaries and even where there are hospitals or dispensaries, they have no sufficient quantity of medicines. So, there is something wrong with this department. I had an opportunity to discuss this with a friend of mine. He said that it was mainly due to the Head of the Department. At present the head of the department is a doctor who is on the verge of retirement. He does not take any interest at all. Therefore, I would humbly submit for the consideration of the Government that the present system of appointing a medical officer as Head of the Department should be changed. There are brilliant I.C.S. Officers available in the State and now I understand some of them are surplus. I would, therefore, submit that as an experiment an I.C.S. Officer may be made the Head of the Department of Medical Administration. I think the change will be for the better and everything will be all right.

" I wish to say a few words regarding the Transport Department. Of course, the administration is very good now that we get good buses and all that. The Transport Minister takes a keen interest in the administration of his Department. But there is a lot of delay in the disposal of applications we make for bus routes. He may remember that last year, in August, we waited on him in a deputation asking for two bus routes. The matter was long delayed for over a year and now it has gone to the Central Road Traffic Board. I do not know how long it will take for sanction. So, I submit that action should be taken to avoid such delays as far as possible.

" Sir, I have a few remarks to offer about the Animal Husbandry department. The other day, I put a question to the Hon. Minister for Animal Husbandry about the Livestock Farm in our district. The Farm is located in one corner of the district; even I did not know about the existence of that farm until a few months back. Nobody knows about its existence. The Hon. Minister has promised to visit the place. I suggest that it may be shifted to a more central place.

" Regarding the Co-operative department, there are more than a hundred producer-cum-consumer co-operative societies in our district. They are now working at a considerable loss and if things go on like this, they will have to be wound up at the

26th December 1953] [Sri A. Appu]

earliest opportunity. So, I submit that these societies may be converted into multi-purpose societies. The Government have recently promulgated the Moratorium Ordinance for the relief of agriculturists, and there is a mixed feeling in the districts about this. People fear that as a result of this Ordinance, agriculturists will have difficulty in getting credit. So, I submit to Government that these P.C.C. societies may also be authorized to give loans to the agriculturists in the district.

"I wish to say a word about Prohibition. Prohibition is not at all working satisfactorily in our district. Even in Kozhikode and its suburbs, illicit distillation is going on on a large scale. Toddy and arrack are sold openly in this area, and only very few cases are detected by the Prohibition Officers. I am also a member of the District Prohibition Committee. When members bring to the notice of the District Prohibition Officer the existence of bad practices, he says, 'such practices can be stopped only if the public co-operate'. I submit there are instances where public did co-operate, but such persons got into trouble later on. The general complaint, as far as my information goes, is that the Prohibition Officers themselves co-operate with people who take to illicit distillation.

"I shall say a word about Education also. Many hon. Members have spoken on Education. I shall say a word, not about the Elementary Education—I have already said about it in my first speech this Session—but only about Adult Education. The present system is not at all working satisfactorily. I say this is criminal waste of Government money."

MR. SPEAKER:—"The hon. Member's time is over."

SRI A. APPU:—"Thank you, Sir."

* SRI KUNHI MOHAMED SHAFEE:—"Mr. Speaker, Sir, ഈ ബസ് ജനറിനെ സംബന്ധിച്ച് സംസാരിക്കുമ്പോൾ ഈ നാട്ടിനെ കാഴ്ചയായി അഭിമുഖീകരിച്ചിട്ടുള്ള unemployment പ്രശ്നം അടിമുറപ്പായി പരിഹാരം കാണുവാൻ നമുക്ക് എടുക്കണം എന്നാണ് ഞങ്ങൾ പറയുന്നതല്ല. വാസ്തവത്തിൽ പഞ്ചായത്തു പദ്ധതിയിൽ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന പദ്ധതി പദ്ധതികളും മലബാർ ജില്ലയെ സംബന്ധിച്ചതും നടപ്പിൽ വരുത്തണമെന്നുള്ള കാര്യത്തിൽ നവംബർ ൧൯൫൩ ഏപ്രിൽ ൧൫ നു കാണിക്കുന്നതാണ് പറയാൻ നിവൃത്തിയില്ല. മലബാറിനെ സംബന്ധിച്ച പറയുമ്പോൾ ഏറനാട്, വള്ളവനാട് താലൂക്കുകളുടെ കാര്യം സ്പെഷ്യലൈസ് ചെയ്തുകൊടുക്കണം. ഏറനാട് താലൂക്കുകൾ തൊഴിലില്ലായ്മ പ്രശ്നം (unemployment) തീർച്ചയായും വിദ്യാഭ്യാസകാര്യങ്ങളും സാമ്പത്തികവികസനങ്ങളിലും മറ്റും വളരെ അധികം ബുദ്ധിമുട്ടുകൾ ഉണ്ടാകുന്നു. വളരെ പിന്നോക്കം നിൽക്കുന്ന പ്രദേശമാണിത്. അതുകൊണ്ടാണ് ഞങ്ങൾ വള്ളവനാട്, ഏറനാട് താലൂക്കുകളിൽ കമ്മ്യൂണിറ്റി പ്രോജക്ട് പദ്ധതികളും ദേശീയവികസനപദ്ധതികളും മറ്റും തുടങ്ങണമെന്നു എപ്പോഴും ആവശ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. കൂടാതെ ആ പ്രദേശങ്ങളിൽ കെട്ടിട ജലസേചനപദ്ധതികൾ നടപ്പിൽവരുത്തുന്നപക്ഷം അവയെല്ലാം ജനങ്ങൾക്ക് പ്രയോജനപ്പെടും; എന്നാൽ കേരളത്തിൽ നിന്നുള്ളവർക്ക് വളരെ അധികം കഴിവു ഉണ്ടാകും. വാസ്തവത്തിൽ വള്ളവനാട് താലൂക്ക് ഇന്നു മലബാറിലെ surplus താലൂക്കുകളിൽപ്പെട്ട ഒന്നാണ്. എന്നാൽ അവിടെ ഇന്നു കാലാനുസൃതമായിട്ടുള്ളവയെല്ലാം അതിയുടെയും നെല്ലിന്റെയും വില വർദ്ധിച്ചുവന്നു. ആ താലൂക്കിന്റെ surplus സ്ഥിതിക്കൊണ്ട് ഇന്നു വലിയ ചെലവ് ഉണ്ടാകുന്നില്ല. ഇതിനുള്ള കാരണം മിസ്സകാരും പണക്കാരായ ചില സ്വകാര്യ വ്യക്തികളാണ്.

4 15
p.m.

[Sri Kunhi Mohamed Shafee] [26th December 1953]

കളം കണക്കിലധികം നെല്ല് വാങ്ങിച്ചു hoard ചെയ്യുന്നതാണ്. ഗവണ്മെന്റിനും ഈ hoarding നടയുവാൻ പ്രധാനമന്ത്രിക്ക് അറിവേകാൻ വർദ്ധിപ്പിച്ചു പത്താം പന്ത്രണ്ടാം ദശകം ആരംഭിക്കുകയാണ്. അതിനുള്ള കൺട്രോൾ വില ചുരുക്കുകയും വേണം. വളരുന്നതും നല്ലതായിട്ട് അടുത്തായിട്ട് കോളറ ബാധിച്ചു പടർന്നു പിടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. ഈ നല്ലതും കോളറ ബാധിച്ചതായ പ്രദേശമായി കലക്ടർ പ്രഖ്യാപിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഇതിനെ ഒരു നിവാരണം കിട്ടണമെങ്കിൽ ഭക്ഷണത്തിനുള്ള ബുദ്ധിമുട്ടുകൾ ചുരുക്കുക എന്ന വേണം. Raw rice കൊടുക്കുന്നതിനു പകരം boiled rice കൊടുക്കുവാനുള്ള ഏർപ്പാട് ചെയ്യുകയും rice content വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും വേണം. കൂടാതെ മില്ലകാരും പണക്കാരായ കച്ചവടക്കാരും hoard ചെയ്യുവെച്ചിട്ടുള്ള നെല്ല് ഉടനെ വിറ്റു ക്കാമെന്നു നീക്കത്താലും കഠിനമായ നടപടികൾ എടുക്കും എന്ന സംഗതി ഗവണ്മെന്റ് വ്യക്തമായി പ്രഖ്യാപിക്കുകയും വേണം.

“ ഈ സംഗതികൾ പറയുന്നതിനു പുറമെ മുസ്ലീം സമുദായത്തിനും എല്ലാ ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റുകളിലും under-representation ആണ് ഉള്ളത് എന്നതിനെപ്പറ്റി പറയാൻ തീർക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. കഴിഞ്ഞ അസംബ്ലിക്കാലത്തു പോലീസ് സബ് ഇൻസ്പെക്ടർമാരെ റിക്രൂട്ട് ചെയ്യുന്ന കാര്യത്തിൽ അറുനൂറ്റിൽ ചിലപാൻ ആളുകളെ തിരഞ്ഞെടുത്തതിൽ ഒരു മുസ്ലീം മനസ്സെടുത്തു മാത്രമേ റിക്രൂട്ട് ചെയ്തു ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റിൽ എടുത്തിട്ടുള്ളൂ എന്ന സംഗതിയെപ്പറ്റി ഞാൻ ബഹുമാനപ്പെട്ട മുഖ്യമന്ത്രിയോട് ഒരു സപ്ലിമെന്ററി ചോദ്യം അവസരത്തിൽ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു മറുപടി റിക്രൂട്ട് ചെയ്യുന്ന കാര്യത്തിൽ മുസ്ലീം മിഷന്റെ എണ്ണം ഭാവിയിൽ വർദ്ധിപ്പിക്കാൻ അദ്ദേഹം പ്രത്യേകിച്ചു ശ്രദ്ധവെക്കുമെന്നായിരുന്നു. അതിനു നന്ദിയർപ്പുന്നതോടൊപ്പം എല്ലാ ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റുകളിലും സംബന്ധിച്ചും ഞങ്ങളുടെ സ്ഥിതി ഇതാണെന്ന് ഗവണ്മെന്റിന്റെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെടുത്തുവാൻ ഞാൻ ഒന്നുകൂടി ആഗ്രഹിക്കുന്നു. എന്നാൽ മുസ്ലീം സമുദായത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടവർ പ്രക്ഷോഭങ്ങളോടും അജിറേറകൾ നടത്തുന്നതുകൊണ്ട് ഈ രാജ്യത്തിലെ സമാധാനകാലം കനിയായ ഒരു സുസ്ഥിര പക്ഷത്തിൽ, മുസ്ലീം സമുദായത്തിൽ, ഭീതിയും അവരുടെ honour, life and property ഇവയ്ക്കു രക്ഷയുണ്ടോ എന്ന കാര്യത്തെ സംബന്ധിച്ച് അവർ നിരന്തരമായ ആശങ്കയും ഉണ്ടായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. അത്തരം പ്രചാര വേല ഇന്നു മലബാറിൽ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുണ്ട്. ബഹുമാനപ്പെട്ട രാജഗോപാലാചാരി അവർക്കുള്ള മലബാർ സന്ദർശനത്തിനു ശേഷം ഇതിനു ഒരു അന്ത്യം വന്നിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ ഈ അസംബ്ലി മന്ദിരത്തിനുള്ളിൽ വെച്ച് വീണ്ടും ഈ സംസാരം വാങ്ങി വന്നത് കേട്ടപ്പോൾ എനിക്ക് വളരെ മനോവേദനയുണ്ടായി. പശ്ചാതി സംഭവവും മുസ്ലീം ലീഗുമായി യാതൊരു ബന്ധവുമില്ല. പശ്ചാതിയിൽ നടന്ന സംഭവത്തിൽ മുസ്ലീം ലീഗ് പ്രവർത്തനങ്ങൾ യാതൊരു പങ്കും ഉത്തരവാദിത്വമുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. പട്ടാമ്പിയിൽ നടന്ന സംഭവത്തെ സംബന്ധിച്ചുടത്തോളം മുസ്ലീം ലീഗിന്റെ പേർ ചില പത്രങ്ങൾ കൂട്ടിച്ചേർത്തിട്ടുണ്ടെന്നല്ലാതെ ഗവണ്മെന്റ് ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ അനേക കണത്തിൽ മുസ്ലീം ലീഗിന്റെ പേരെ പ്രവർത്തനമെ ഉൾപ്പെടുത്താൻ കാരണവാനായില്ല എന്നാണ് എന്റെ വിശ്വാസം. നേരെ മറിച്ചു പട്ടാമ്പിയിലെ സംഭവത്തിൽ പി. എസ്. ഡി.യിൽപ്പെട്ട ചില മുസ്ലീംകളും ഉൾപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നാണ് ഞാൻ അറിയുന്നത്. ഇന്നു ഇവിടെ പ്രസംഗിച്ച ഒരു മാനുവൽ ആർ. എസ്. എസ്. പ്രവർത്തനത്തിൽ മദിരാശി ഗവണ്മെന്റിന്റെ മുസ്ലീം ലീഗിന് അനുകൂലമായ നയം (appeasement policy) ആണ് കാരണം എന്ന പറയുന്നതു കേട്ടപ്പോൾ ഞാൻ അത്ഭുതപ്പെട്ടുപോയി. മുസ്ലീം ലീഗിനോടുള്ള ഇവരുടെ എതിർപ്പിനു കാരണം മദിരാശി അസംബ്ലിയിലുള്ള അഞ്ചു മുസ്ലീം ലീഗ് മെമ്പർമാരോടുള്ള ആക്ഷേപമാണ് എന്നു വ്യക്തമാക്കുവാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. ഈ സ്റ്റേറ്റിൽ ഒരു സുസ്ഥിരമായ ഗവണ്മെന്റ് (Stable Government) ഉണ്ടാകുന്നതിനു ആദ്യകാലത്തു എതിരായി നടന്ന പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ഞങ്ങൾ സഹകരിച്ചില്ല എന്നുള്ള സംഗതിയാണ് ഈ ആക്ഷേപങ്ങൾക്കെല്ലാം കാരണം. മലബാറിലെ മുസ്ലീംകൾ യാതൊരു വിധത്തിലുള്ള വിചാരസങ്കല്പപ്രവർത്തനങ്ങളും നടത്തുന്നില്ലെന്നും ഐക്യമായ പ്രവർത്തനങ്ങൾ യാതൊന്നും അവർ നടത്തുന്നില്ലെന്നും പരസ്യമായി അറിയാവുന്ന സംഗതിയാണ്. പക്ഷെ മുസ്ലീം ലീഗിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ രാജ്യഭാഗവാഹകനെന്ന നിലയിൽ മദിരാശി സംസ്ഥാനത്തിന്റെ പല ഭാഗങ്ങളിലും പോരെയായി തുനിഞ്ഞു പാർലിമെന്റിന്റെ ഉപരിസഭയിലും ശബ്ദം ഉണ്ടാക്കി തെറ്റിദ്ധാരണ വേരുകളിൽ പാർശ്വവാനുള്ള ഒരു പരിശ്രമം ഇന്നു നടക്കുന്നുണ്ട്. ഇന്ത്യ ഗവണ്മെന്റിനെ തെറ്റിദ്ധരിപ്പിച്ച് മുസ്ലീംകളുടെ നേരെ ഉഗ്രമായ നടപടികൾ എടുപ്പിക്കുവാൻ ചിലർ പരിശ്രമിക്കുന്നതുപോലെ ഇന്നു മലബാറിലും ചില പരിശ്രമങ്ങൾ

26th December 1953] [Sri Kunhi Mohamed Shafee]

നടക്കുന്നുണ്ട്. ദേശീയ പത്രങ്ങളെന്നും, ദേശാഭിമാനികളാണെന്നും യഥാർത്ഥത്തിൽ സഹോദരമനോഭാവം സകല ജനവിഭാഗത്തോടും കാണിക്കണമെന്ന ആദർശപാശ്ചാത്യ പുലത്തുണക്കുന്ന അഭിമാനിക്കുന്ന ചില പത്രങ്ങൾ ഇന്ന് ഹിന്ദു മതത്തിൽ മുസ്ലീം വിഭാഗം സഹോദരത്വത്തെ തകർക്കാനുള്ള ദുരുദ്ദേശത്തോടുകൂടി മുസ്ലീം ലീഗിനെ എതിരായ പ്രചരണങ്ങളും പ്രചാരവേലകളും സംഘടിപ്പിക്കുകയാണെന്ന വളരെ മനോരമമായോടുകൂടി പറയട്ടെ. കോൺഗ്രസ്സ് ഗവണ്മെന്റ് വേണ്ട, രാജാജി ഗവണ്മെന്റ് വേണ്ട എന്നു പറയുന്ന ഈ കക്ഷികൾ അധികാരത്തിൽ വന്നാൽ മുസ്ലീം ലീഗിന്റെയും മുസ്ലീം കളുടെയും കഥ എന്തായിരിക്കും? സർ, ഈ വക സംഗതികൾ പറയുന്നതിൽ എനിക്ക് വളരെ വ്യസനമുണ്ട്. ഈ അസംസ്ഥിതിയിൽ ഇത്രയും ദീവസം നടന്ന പ്രസംഗങ്ങളിലൊന്നും സ്പീക്കർമാർ ഒരു വിധമായും അനാവശ്യമായി ഒരു മെമ്പർ ഉദ്യോഗസ്ഥ നിലയിൽ പറഞ്ഞുകേട്ടപ്പോൾ ഞാൻ മറുപടി പറഞ്ഞുവെന്നേയുള്ളൂ.

“അടുത്ത ബഡ്ജറ്റു തയ്യാറാക്കുമ്പോൾ ഞങ്ങളുടെ നാട്ടിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം കാഞ്ഞിരപ്പഴ പലതീ പഞ്ചവത്സര പദ്ധതിയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തണമെന്നാണ് ഞാൻ അതിനു ഉത്തരവാദിപ്പെട്ട മന്ത്രിയോടു അപേക്ഷിക്കുന്നത്. കമ്മ്യൂണിസത്തിന് ഇലക്ട്രിസിറ്റി എടുക്കുവാൻ പ്രാദേശികവിലയിൽ വളരെ കാലമായി നടക്കുന്നുണ്ട്. ഇതിൽ ശരിയായ പരിശ്രമം നടത്തുന്നവർക്കും ഇലക്ട്രിസിറ്റി എടുക്കുവാൻ പ്രയാസമുണ്ടാകുകയില്ല എന്നാണ് വിദേശവാർ പറഞ്ഞുകേട്ട അഭിപ്രായത്തിൽ നിന്നു മനസ്സിലാക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ട് ഈ പദ്ധതിയും ഉൾപ്പെടുത്തണം എന്നാണ് അപേക്ഷിച്ചു കൊള്ളുന്നത്.”

* SRI M. NARAYANA KURUP :—“ Mr. Speaker, while listening to the apologetic speeches of some of the Hon. Ministers for their doings and shortcomings, I had a feeling that I was attending to some discourses on the theory of ‘Karma’. Their argument in a nutshell was that they were the victims of circumstances and that they could not free themselves from the vicious circle. Sir, I do admit that individuals and societies are, to a certain extent, working under limitations imposed by circumstances. But the history of human progress is the history of his struggle against his environments and the extent of his success depended on his ability to overcome or to modify the surroundings. Under very adverse conditions, we may require superhuman efforts. But when conditions are such that call forth a bold and courageous initiative, if a Government meekly submits to pressure of circumstances, nevertheless it may survive, but such a Government cannot take the State to its destination.

“It has been repeatedly emphasised that it is the policy behind the Budget that shapes the future of the State. If that were so, we should be very much concerned because of the lack of policy of this Government. If this Government have any policy it is the policy of drift and procrastination. The Budget is not a jumble of incomprehensible figures arranged on the debit and the credit sides. How every pie of the income is derived and how each pie is spent is of vital importance with regard to the future of the State. In other words, it is on the skilful management or manipulation of the Budget that the progress and prosperity of a State depend. Taxation is not merely a measure to gain money to the coffers of the State. Its more important concern is to strike at the root of inequality of wealth, present and prospective. No doubt, more important fields in this respect are allotted to the Centre. However, the powers of the State Government are not inconsiderable.

4-25
p.m.

[Sri M. Narayana Kurup] [26th December 1953]

" Now, the opposition has often been accused on the ground that they opposed taxation while they wanted increased expenditure on all items. I submit that this is an unfair accusation. We are not opposed to taxation *per se*. But we are very particular that the system of taxation should be governed by certain fundamental principles, that the incidence should be spread equitably and that it must be on a progressive scale according to the wealth that one possesses. This attitude of the Opposition was clearly indicated when last time the Revenue Surcharge Bill was before this House. We said that an agricultural income-tax on a progressive scale would be a much more equitable measure. While we are not inviting any fresh proposals for taxation, from the fate that has befallen to this Bill we are led to suspect the *bona fides* of this Government. Any Government will have to face various problems at a given point of time. But a Government is to be judged from the order of priority which it gives to the problems before it. It has been universally recognized that the fundamental problem before us is the agrarian problem. The Hon. Minister for Land Revenue argued ably but ineffectively a weak case to show why the agrarian reforms have not been introduced till now. But he gave away the whole case when he said that there were ample materials before the Government for a long time past. Now, he did not give one reason which I think is the main reason. That is if the Government touch this agrarian question, that will expose the Congress. We know that since we achieved Independence and the Congress assumed power, there was a great influx of new Congressmen into this organization. They came, not because they had faith in its ideologies and programmes but because they wanted to exercise a control over the policies of the Congress and water down the promises they had given to the people. How effectively they have succeeded in this can be seen from the policy of evasion and procrastination which this Government are following. Congressmen are nowadays advocating Bhoodan yagna to solve the agrarian question. I would call it rank hypocrisy for a party which commands an absolute majority in the State Legislature and a brute majority in Parliament to have recourse to Bhoodan yagna to solve the agrarian question."

SRI S. RAMASAMY NAIDU :—" On a point of order, Sir. Is it parliamentary to call the ruling party a hypocritical party and the majority it has got as a brute majority? "

MR. SPEAKER :—" He has not called any hon. Member hypocritical; he has only called the party so. It is not unparliamentary."

* SRI M. NARAYANA KURUP :—" We often remind each other that ours is an agricultural country. Therefore, it follows that our economy must be geared to agriculture and the villager must be the pivot of our planning. We have inherited a very bad legacy from the foreigner, because the Britisher's policy was the exploitation of villages by cities. Our budget always had an urban bias about it. We know that India is now poor because

26th December 1953] [Sri M. Narayana Kurup]

she has been exploited by the foreigner. Villages today are poor because they are exploited by cities. Therefore unless we give an agricultural bias to our budget, all our talk of rehabilitating the villages and making this country prosperous will be of no avail. If we analyse the budget figures, we can find that what has been spent on villages and rural areas is much less than what has been drained from those areas. When we give to a particular sector much less than what we take from it, it is common knowledge that that sector will necessarily get impoverished. That is the state of our villages today. Therefore unless our budget allotment and expenditure are directed to improving the condition of villages, all our efforts will be in vain. We exploit the villages in a two-fold way. We take more from them and attract the villagers to spend all their money in cities. For a good hospital or a good educational institution or a cinema, the villager has to go to the city. Even our agricultural colleges are situated in cities. If we do not take bold steps to change this pattern of society, I do not know how we are going to prosper. I wish that in the coming budget at least, a more encouraging effort will be made keeping in mind this view of our future. Thank you, Sir."

*SRI A. RAMACHANDRA REDDIAR:—"கனம் சபாநாயகர் அவர் 4 35
களை! வட ஆற்காடு ஜில்லாவிலுள்ள காடுகளில் தஞ்சாவூர் ஜில்லாவிலுள்ள p m.
மாடுகளை மேய்ப்பதற்கு அனுமதிச் சீட்டுகள் கொடுக்கப்படுகின்றன. ஆனால்
வட ஆற்காடு ஜில்லா செங்கம் தாலுகாவிலுள்ள சேந்தமங்கலம் கிராமத்திய
ஆடு மாடுகளுக்கு ரேஞ்சர் அனுமதிச் சீட்டுகள் கொடுக்க மறுத்துவிடு
கிறார்கள். இதை சர்க்கார் கவனிக்கவேண்டும்.

"வட ஆற்காடு ஜில்லாவில் அபிவிருத்தி வேலைகளுக்காக சர்க்கார்
2,40,000 ரூபாய் சாங்ஷன் செய்தார்கள். ஜில்லா கலெக்டர் உணவு
கமிட்டிக் கூட்டத்தில் எல்லா அங்கத்தினர்களையும் கலந்து செய்யவேண்டிய
வேலைகளுக்கு சர்க்கார் முக்கால் பங்கும் கிராமத்தார்கள் கால் பங்கும்
கொடுக்கவேண்டுமென்றும் முடிவு செய்தார்கள். பிறகு இந்த முடிவை
மாற்றி சர்க்கார் பங்கியும் கிராமத்தார் பங்கியும் கொடுக்கவேண்டுமென்று
சொன்னதால் வேலை செய்வதற்கு கிராமத்தார்கள் முன்வரவில்லை. ஆகை
யால் சர்க்கார் முக்கால் பங்கும் கிராமத்தார் கால் பங்கும் கொடுத்தால்
போதுமென்று முடிவு செய்யவேண்டும்.

"நிலம் அடமானத்திற்காக விண்ணப்பங்கள் ஏராளமாக தாலுகாபீஸ்
களில் பாக்கி இருக்கின்றன. அவைகளை உடனடியாக பைசல் செய்ய
ஏற்பாடு செய்யவேண்டும்.

"ஜில்லா கலெக்டர், கம்மர்ஷியல் டாக்ஸ் ஆபீஸர், இவர்கள் சிப்பந்தி
களையும் ஜில்லாவில் எந்த பொதுநல வேலைகளுக்காகவும் நன்கொடை
வசூலிக்க சர்க்கார் அனுமதிக்கக்கூடாது. அப்படி அனுமதித்தால் ஜில்
லாவின் நிர்வாகம் பாதிக்கப்படும். உதாரணமாக வட ஆற்காடு ஜில்லா
வில் சேல்ஸ் டாக்வில் துண்டு விழுந்த 5 லட்சம் ரூபாய் சரியாய் கவனித்
திருந்தால் துண்டு விழுந்திருக்காது.

"தக்காவிக் கடன்கள் வழங்குவதில் லஞ்சம் வாங்குவது சர்வ சாதா
ரணமாய்விட்டது. இதை சர்க்கார் கவனிக்கவேண்டும்.

"நான் சொன்ற வருஷத்தில் பட்ஜெட்டின் பேரில் பேசும்போது வட
ஆற்காடு ஜில்லாவில் கூட்டுறவு பவர் பம்பு சொஸைடி ஒன்று இருப்பதாயும்,
அந்த சங்கம் விவசாயிகளுக்கு ஏராளமான இன்ஜின்களை கொடுத்து உதவி
செய்ததென்றும், இதைப்போன்று மற்ற ஜில்லாக்களிலும் சங்கங்கள்
வைத்து உதவவேண்டுமென்றும் பேசினேன். வட ஆற்காடு ஜில்லாவில்
கூட்டுறவு ஸ்டோரிலும், பவர் பம்பு சொஸைட்டியிலும் 16,00,000 ரூபாய்

[Sri A. Ramachandra Reddiar]

[26th December 1953]

கையாண்டுவிட்டதாக சட்டசபையில் ஒரு அங்கத்தினர் பேசினார். "என்ன ஆதாரத்தின் பேரில் பேசினீர்கள் என்று கேட்டதற்கு கூட்டுறவு டிப்டி ரிஜிஸ்ட்ரார் அவர்கள் கொடுத்த தகவிலேக்கொண்டுதான் பேசினேன் என்று சொன்னார்.

"நம்முடைய மாகாணத்தில் கூட்டுறவு இயக்கம் ஒங்கிவளர வேண்டுமானால் கூட்டுறவு இலாகா உத்தியோகஸ்தர்களுக்கும், கூட்டுறவு சங்கங்களின் நிர்வாகஸ்தர்களுக்கும் நெருங்கிய ஒற்றுமை இருந்தால்தான் முடியும்.

"சென்னை கூட்டுறவு மத்திய நில அடமான பாங்கை இரண்டாகப் பிரித்ததால், அதன் காரியதரிசி ஆந்திரா கூட்டுறவு மத்திய நில அடமான பாங்கிற்கு மாற்றப்பட்டார். அந்த ஸ்தானத்தை பூர்த்தி செய்வதற்கு சென்னை கூட்டுறவு மத்திய நில அடமான பாங்கியின் நிர்வாகஸ்தர்கள் கூட்டத்தில் ஆலோசனைக்கு எடுத்துக்கொண்டபோது, கூட்டுறவு ரிஜிஸ்ட்ரார் அவர்கள் சர்க்கார் உத்தியோகஸ்தர் ஒருவரை ஒரு வருஷத்திற்கு காரிய தரிசியாக நியமித்து பாங்கியின் வேலைகளைக் கற்றுக்கொள்ளவேண்டுமென்று விரும்பினார். நிர்வாகஸ்தர்களில் பெரும்பாலோர் 16 வருஷங்களாக உதவி காரியதரிசியாக இருந்துவருகிற ஒருவரை காரியதரிசியாக நியமிக்க விரும்பினார்கள். அன்றைய கூட்டத்தில் நியமன விஷயத்தை அடுத்த கூட்டத்தில் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று தள்ளி வைத்தார்கள். அடுத்த கூட்டத்தில் சர்க்கார், நிர்வாகஸ்தர்களைக் கலக்காமல் ரிஜிஸ்ட்ரார் அவர்கள் மூலமாக ஒரு மெமோராண்டம் அனுப்பி சர்க்கார் உத்தியோகஸ்தர் ஒருவரை காரியதரிசியாக நியமிக்கவேண்டுமென்று சொன்னது சரியல்ல.

"Zonal system எடுபடவேண்டுமென்று ஒரு வருஷ காலமாக கனம் நிதி மந்திரி அவர்களிடம் கடிதப் போக்குவரத்து இருந்து வந்தது. இப்பொழுது அதை எடுத்துவிட்டதற்காக கனம் நிதி மந்திரி அவர்களை பாராட்டுகிறேன். ஆனால் ஒன்றை கூற விரும்புகிறேன். அதாவது வட ஆற்காடு ஜில்லாவில் ஏற்றக்கோலும் கையுமாக இறைத்து நெல் உற்பத்தி செய்து ரூபாய்க்கு மூன்று படி விற்ப்போது, தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் காவேரி ஆற்றுத்தண்ணீரை காலால் மடைத்தன்னி பாய்ச்சி உற்பத்தி செய்த நெல் ரூபாய்க்கு இரண்டு படியாக விற்ப்பது என்ன நியாயம் என்று கேட்கிறேன்.

"எஸ்டேட் ரெய்டிபிகேஷன், நம்முடைய மாகாணத்திற்கு வரவேண்டிய வருமானம் வருவதற்கு சர்க்கார் தக்க நடவடிக்கைகளை எடுக்க வேண்டும்.

"கிராப் இன்விசுயரன்ஸ் ஆக்ட் ஒன்று தயாரித்து விவசாயிகளுக்கு எதிர்ப்பாராமல் ஏற்படும் பயிர் நஷ்டங்களுக்கு ஈடு செய்ய சர்க்கார் உதவி செய்யவேண்டும்.

"ஜில்லா போர்டுகளின் நிர்வாகம் ஸ்பெஷல் ஆபீஸர்களிடம் ஒப்படைக்க வேண்டுமென்று, வட ஆற்காடு ஜில்லா சட்டசபை அங்கத்தினர்கள் 19 பேரும் ஓட் செய்தோம். ஸ்பெஷல் ஆபீஸர்களிடம் ஒப்படைத்த பிறகும் ஏராளமாக உபாத்தியாயர்களை வருஷ முழுவதிலும் மாற்றிக்கொண்டே வருகிறார்கள். உபாத்தியாயர்களை வருஷ ஆரம்பத்திலாவது மாற்ற வேண்டும் அல்லது வருஷ முடிவிலாவது மாற்றவேண்டும் என்னும் விஷயத்தை சர்க்கார் கவனிக்கவேண்டும்.

"கூட்டுறவு இலாகா அதிக முக்கியமானதால் அதற்கென ஒரு தனி மந்திரி இருக்கவேண்டும்."

* SRI T. C. NARAYANAN NAMBIAR :—"മാനവ അദ്ധ്യക്ഷനവർക്കേ.

4-44
p.m. ഇന്ന രാവിലെ കോഴിക്കോട്ടുള്ള നേമിസ് ട്രെയിനിങ് കേന്ദ്രം അവിടെനിന്നു നീക്കംചെയ്യാൻ പാകുന്ന എ നന്ദി ക ലബോറട്ടറി മെമ്പർമാക്കുള്ള ഉൽകൃഷ്ട ഞങ്ങൾ ഇവിടെ രേഖപ്പെടുത്തുകയുണ്ടായി. എന്നാൽ ഈ സംസ്ഥാനത്തിൽ ലബോറിലെ കേന്ദ്രം മാത്രമല്ല മറ്റു പല കേന്ദ്രങ്ങളും എടുത്തുകൊള്ളണമെന്നും മറ്റുള്ള സ്ത്രീകൾ പങ്കെടുക്കണം ലബോറിലിന്നു ഈ കേന്ദ്രം നീക്കം ചെയ്യുന്നത് സ്ത്രീകൾക്കിടയിലാണ് ഗവണ്മെന്റ് ശ്രമിക്കുന്നതും ഇത് ഒരിക്കലും സ്വീകരിക്കരുത്. കാരണം അയ്യായിരം ഉറപ്പിക

നെകയിടം ഉള്ള കരാറ്റോടും ഒരു ചിട്ടിക്കൂട്ടം കയ്യിലുള്ള മറ്റൊരാളോടും നിങ്ങൾ രണ്ടുപേരും അതുആരംഭിക്കുവാനും സംഭാവന നൽകണം എന്നു പറയുന്നபோലെ അത്ഭുതവും ബുദ്ധിഭ്രാന്തയുമാണു ഈ വാദം. വ്യവസായസ്ഥാപനങ്ങളിലും വിദ്യാഭ്യാസസ്ഥാപനങ്ങളിലും മറ്റു പല കയ്യാളുകളുമെന്നപോലെ മലബാറിനെ മലിനശി ഗവർണ്മെന്റ് ഇനോവേഷൻ അഡ്മിനിസ്ട്രേഷനും. നിർഭാഗ്യവശംകൊണ്ടു ഭാഗ്യവശംകൊണ്ടു അവിടെ കിട്ടിട്ടുള്ള ഒരു കേന്ദ്രം ഇപ്പോൾ എടുത്തുകയറാൻ പോകുന്നു എങ്ങുടേ ദാരിദ്ര്യ പ്രധിക്ഷേപത്തോടുകൂടിയതാണെന്നു പാടുള്ളു എന്നാണ് ഞങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം.

தனி ஒருவனுக்கு உணவில்லைபெனில் ஜகம்தனை அழித்திடுவோம்
so said கவி சுப்ரமணிய பாரதியார் . . .

“സർ, മലബാറിൽ പി. സി. സി. സൊസൈറ്റികൾ എന്ന അറിയപ്പെടുന്ന പരസ്പരസഹായസംഘങ്ങൾ ഉണ്ട്. അവ ഭക്ഷണവിതരണവും മറ്റും ചെയ്യു ഒരു മഹത്തായ സ്ഥാപനമാണ്. ഈ പി. സി. സി. സംഘങ്ങൾ ഗവണ്മെന്റിന്റെ അനുഭാവരഹിതമായ നയംകൊണ്ട് ഇന്നു തകർച്ചയുടെ വക്കുഞ്ഞായിരിക്കുന്നു. ആവശ്യമില്ലാത്തതും ഉപയോഗശൂന്യമായ ഭക്ഷണ സ്പോക്ക് അലയെക്കൊണ്ട് എടുപ്പിച്ചു അറിയുകക്കൂടെ വരുത്തിട്ടുണ്ട്. ജനങ്ങൾക്ക് മഹത്തായ സേവനംചെയ്യു ഈ പരസ്പരസഹായ പ്രസ്ഥാനത്തെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി തീർച്ചയായും ഗവണ്മെന്റ് അടിയന്തരമായി നടപടികൾ എടുക്കേണ്ടതാണ്. സേൽസ് കാക്സ് ഭക്ഷണസാധനങ്ങളിന്മേൽ നിന്നു ഒഴിവാക്കുന്നതിനപ്പുറമെ പി.സി.സി. സൊസൈറ്റികൾക്കു കൊടുക്കേണ്ട കട സംഖ്യകൾ അടിയന്തരമായി കൊടുക്കുകയും വേണം. പി.സി.സി. സൊസൈറ്റികളുടെ ഫോറംസേൽ ലൈസൻസ് റദ്ദ് ചെയ്യുകകൊണ്ട് അവർക്കു കൂടുതൽ നഷ്ടത്തിന്നു ഇടവന്നിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ ഈ ലൈസൻസ് ഏല്പിച്ചു പി. സി. സി. സൊസൈറ്റികൾക്കും ഉടൻകി അനുവദിക്കേണ്ടതാണ്. മറ്റൊരു കാര്യം പറയുവാനുണ്ടിതു് വടക്കെ മലബാറിലെ പി. സി. സി. സൊസൈറ്റി ഫെഡറേഷനെപ്പറ്റിയാണ്. ഈ സംഘടനക്കു അംഗീകരണം നൽകേണ്ട ആവശ്യകത ഗവണ്മെന്റിന്നു ബോദ്ധ്യം വന്നിട്ടില്ലെന്ന് സൊസൈറ്റി ഭാരവാഹികളെ അറിയിച്ചതായി ഞാൻ മനസ്സിലാക്കുന്നു. ഈ സംഘടനയ്ക്കു് ഗവണ്മെന്റ് അംഗീകാരം നൽകുകയാണെങ്കിൽ തീർച്ചയായും ഇതു് സംബന്ധിച്ച വിദഗ്ദ്ധമായ അഭിപ്രായങ്ങൾ ലഭിക്കുവാനും പരസ്പരസഹായപ്രസ്ഥാനം ഈ രാജ്യത്തിൽ നല്ലനിലയിൽ മുന്നോട്ടു് കൊണ്ടുപോകുവാനും സാധിക്കും എന്നാണു എന്റെ വിശ്വാസം.

“സർ, ദേവനെ ഒരു പ്രധാനപ്പെട്ട സംഗതി ഗവൺമെന്റിന്റെ ശ്രദ്ധയിൽ കൊണ്ടു വരവാനുള്ളതു് കമ്പ്യൂട്ടറാരി-ബോഡെ റോഡിനെ സംബന്ധിച്ചാണ്. പതിനഞ്ചുയിരം ആളുകൾ ഒപ്പിട്ട ഒരു ഷീറ്റ്യാണി ഇതു. ബന്ധിച്ച് ഗവൺമെന്റിലേക്കു സമർപ്പിക്കുവാൻ ഇവിടെ തയ്യാറാണെങ്കിലും. ചില സാങ്കേതികതകൾക്കു കാരണം നാതു ഇതുവരെയായിട്ടു് കൊടുക്കുവാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ല. ഈ ഗവൺമെന്റ് കഴിഞ്ഞ മൂന്നു നാലു ബഡ്ജറ്റുകളിൽ ഈവക പുതിയ പദ്ധതികൾക്കു വകയിരുത്തിയതിൽ ഒന്നെ

യൊക്കെ സംഖ്യ ചിലവാക്കിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഈ പ്രാവശ്യം ബഡ്ജറ്റിൽ ഒരു പൈപ്പോപ്പു വകയിരുത്തിയതായി കാണുന്നില്ലെങ്കിൽ മാത്രമല്ല ഈ വലുതി ഡ്രോപ്പ് ചെയ്യുവാനും കാണുന്നു. ഇതിനിടയിൽ ചില നിഗൂഢപ്രവർത്തനങ്ങൾ നടക്കുന്നുണ്ടെന്നാണ് എനിക്ക് മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞത്. ചില വലിയ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കും ഇതിൽ പങ്കുണ്ടെന്നാണ് അറിയുന്നത്. ഈ വിഷയത്തിൽ പ്രധാനമന്ത്രിയും ആ വകുപ്പിന് ഉത്തരവാദിപ്പെട്ട മന്ത്രിയും രേഖപ്പെടുത്തി അന്വേഷണങ്ങൾ നടത്തി ഈ കാര്യത്തെപ്പറ്റി പുനരാലോചന ചെയ്യും എന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു.

“பிന്നிகாசம் பாயுவாரணத்து Direct Payment Order கை സംബന്ധിച്ചാണ്. മൂന്നു മാസത്തേക്കുള്ള ശമ്പളം കണ്ടായി ജറവാറി മാസത്തിൽ കൊടുക്കുമെന്നും ജറവാറി മാസത്തെ ശമ്പളം ഫിബ്രുവരി മാസത്തിൽ കൊടുക്കുമെന്നും ബഹുമാനപ്പെട്ട മന്ത്രി എന്റെ ചോദ്യത്തിന്നു ഉത്തരമായി പറഞ്ഞു. അല്പാപകന്മാരുടെ ശമ്പളം അവർ നേരിട്ടുകൊടുക്കാൻ പോകുന്നു എന്നു മനസ്സിലാക്കിയ മാന്റേജർമാർ മൂന്നു മാസത്തെ അല്പാപകന്മാരുടെ ശമ്പളസംഖ്യ അവരുടെ കൈയിൽ കണ്ടായി കിട്ടുകയാണെങ്കിൽ അതു അല്പാപകന്മാർക്ക് പല സ്കൂളുകളിലു ലഭിക്കുവാൻ പോകുന്നില്ലെന്നു എനിക്കു തോന്നുന്നു അങ്ങിനെ കൊടുക്കുന്നതന്നാൽ ഇന്നത്തെ നിയമപ്രകാരം മാനേജർമാരുടെ നേരെ എന്തൊരു നടപടിയുണ്ട് എടുക്കാൻ സാധിക്കുക? അവരുടെ സ്കൂളുകളുടെ അംഗീകാരം പിൻപലിക്കുവാൻ മരുമ മറവയ്ക്കേണ്ടി ഇന്നത്തെ നിയമിത സാധിക്കുകയുള്ളൂ. ഈ നടപടികളെക്കുറിച്ചുപ്രവാൻപോകുന്നതും അല്പാപകന്മാരാണ്. അതുകൊണ്ട് ഈ മൂന്നുമാസത്തെ ശമ്പളസംഖ്യ എന്തുകൊണ്ട് ഫെഡ് മാസ്റ്റർ മുഖേന ടീച്ചർമാർക്ക് വിതരണം ചെയ്യുകയാണെന്നാണ് എനിക്കു ചോദിക്കുവാനുള്ളതു്. അല്ലെങ്കിൽ മാനേജർമാർ ഈ സംഖ്യ swindle ചെയ്യുവാൻ ഇടയുള്ളതാണ്. ഉത്തരവാദിത്വമില്ലാത്ത ഇവർക്കു അങ്ങിനെ ചെയ്യുവാൻ സാദ്ധ്യമാകുമായ ഒരു പ്രശ്നമായും ഉണ്ട്. അതിനാൽ ഈ സംഗതി വഹുമാനപ്പെട്ട വിദ്യാഭ്യാസമന്ത്രി പരിശോധിക്കും എന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. അല്പാപകന്മാർക്കു മൂന്നു മാസത്തെ ശമ്പളം നേരിട്ടു കയ്യിൽ കൊടുക്കാനതുകൊണ്ട് അവർക്കു കിട്ടാതിരിക്കുകയാണെങ്കിൽ അതിനുള്ള ഉത്തരവാദിത്വവും വിചാരതകളും ഗവണ്മെന്റ് മനസ്സിലാക്കണം എന്നാണ് എനിക്കു അഭ്യർത്ഥിക്കുവാനുള്ളതു്. ഒരു സംഗതികൂടി എനിക്കു പറയുവാനുണ്ട്. അതു മദ്യനിരോധം സംബന്ധിച്ചാണ്. മദ്യനിരോധംകൊണ്ട് 39,000 ചെത്തൊഴിലാളികൾ (ടാപ്പുവർസ്) ഇന്ന് ജോലിയില്ലാതിരിക്കുകയാണ്. തമിഴ്നാട്ടിലാണെങ്കിൽ നീർ ഉണ്ടാകുവാൻ അനുവാദം ഗവണ്മെന്റ് കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. Palmgur industry ക്കു ഗവർണ്മെന്റ് പ്രോത്സാഹനം നൽകുന്നുണ്ട്. മലബാറിലാണെങ്കിൽ ചെരങ്ങളിലും പരമ്പരാഗതവുമായ ഒരു വ്യവസായമാണ് ചക്കു വ്യവസായം. മൂപ്പനിക്കായിരം ചെത്തൊഴിലാളികൾക്കു ഇന്നു ജോലിയില്ല എന്നതിന്റെ ഫലമായി എത്രയോ ആയിരം ആളുകൾ അവരുടെ കുടുംബങ്ങളും ഇന്നു പട്ടിണിയിൽ കിടന്നു നരകിക്കുകയാണ്. അതുകൊണ്ട് ഗവർണ്മെന്റ് മലബാറിൽ ചക്കുചെത്തു സൊൾവെന്റുകൾക്കു ലൈസൻസു കൊടുത്തു പരമ്പരാഗതവ്യവസായസംരക്ഷിതന്മാരത്തിൽ അവയെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കണം എന്നാണ് എനിക്കു അഭ്യർത്ഥിക്കുവാനുള്ളതു്. ഈ സന്ദർഭത്തിൽ എനിക്കു മറ്റൊന്നു ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുവാനുള്ളതു് ലൈസൻസു കിട്ടണമെങ്കിൽ ജാമ്യംകൊടുക്കണം എന്നുള്ളതിനെപ്പറ്റിയാണ്. ഇതു അനാവശ്യമാണ്, കൂടുതൽ ബുദ്ധിമുട്ടുകൾ ഉണ്ടാകുന്നതുമാണ്. ഇതിനെപ്പറ്റി ഗവർണ്മെന്റ് അന്വേഷവും ചിന്തിക്കുമെന്നു ഇതിന്റെ വിചാരതകളെ മനസ്സിലാക്കി ഈ നിബന്ധന പിൻപലിക്കുമെന്നും ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു.”

SRI N. PARAMASIVA UDAYAR:—“கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, எங்கள் தொகுதியாகிய பெரம்பலூர் தாலூகா ரொம்பவும் பிற்போக்கானது. அந்த தொகுதியில் போதுமான மின்சார வசதியும் கிடையாது. அதோடு பாசன வசதிக்கு மின்சார வசதி கிடையாது. அந்த தொகுதி ஐந்து ஆண்டுத் திட்டத்தில் பேரையூர் சின்னார் தேக்குவதற்கு சேர்க்கப்பட்டுள்ளதே ஒழிய எந்த விதமான வசதியும் இதுவரை நடைபெறவில்லை. அப்படிப்பட்ட ஐந்து ஆண்டுத் திட்டத்தை சர்க்கார் உடனே செய்தால் அங்குள்ள அநேக மக்கள் பிழைக்கவும், உண்ண உணவை அதிகமாக்கவும் முடியும். இன்று கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும் விவசாயிகளும் பிழைக்க வழி ஏற்படும். இந்தத் திட்டத்தை சர்க்கார் கவனிக்க வேண்டுமென்றும், மின்சார வசதியை உடனடியாக கவனிக்க வேண்டுமென்றும் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

26th December 1953] [Sri N. Paramasiva Udayar]

“கிணறு மான்யத்தில் அனேக கிராமங்களுக்கு 300, 500 ரூபாய் கிணறு வெட்டுவதற்காக கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த கடன் வசதியை கிராம அதிகாரிகள் மூலம் பெற வசதி செய்கிறார்கள் என்று நினைக்கிறேன். அவர்கள் 100-க்கு 5 அல்லது 10 சதவிகிதம் கமிஷன் பேரில் வாங்கித் தருகிறார்கள். சிலர் 500 ரூபாய் வாங்கி 450-ம், 300 ரூபாய் வாங்கி 250-ம் கொடுப்பதாகவும் அறிகிறேன். அந்தத் தொகையை சர்க்கார் வசூல் செய்ய கடுமையாக கஷ்டப்படுத்துகிறார்கள். சிலர் அந்தத் தொகையை வாங்கி அதோடு என்மடங்கு செலவு செய்தும், 2 அல்லது 3 ஆயிரம் ரூபாய் செலவு செய்தும், பெருஞ் செலவு செய்தும் கிணறுகளை வெட்டுகிறார்கள். சிலர் இன்னும் கொஞ்சம் கட்டவேண்டுமென்ற நிலையில் இருக்கிறார்கள். இன்னும் சிலர் புதுக்கிணறு வெட்ட ஆரம்பித்து கீழே வெட்டி அதற்குமேல் வெட்ட வசதியில்லாமல் தவிக்கிறார்கள். அப்படி இருக்கின்ற நிலையில் இந்த கிணறு மான்யத்தை வசூல் செய்வது என்பது நியாயமில்லை. நீண்ட காலமாக பருவமழை இல்லாமல் ரொம்பவும் சாப்பாட்டுக்கே வழியில்லாமல் கஷ்டப்பட்டுள்ளனர். வீட்டிலுள்ள பொருள்களையெல்லாம் விற்று ஜீவித்து வந்தார்கள். இப்போது இந்த வருஷம் பருவ மழை ஓரளவு பெய்து உணவுக்குத் தக்க வசதி ஏற்பட்டு இருக்கிறது. அப்படி இருக்கிற நிலையில் இப்பொழுது கிணர் பணம் வசூல் வற்புறுத்தாமல் இருக்கும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இன்னும் சிலர் கிணறு, பாதிக்கட வெட்டாமல் இருக்கின்றனர். ஆகவே இன்னும் ஒரு ஆண்டுக்குள் வெட்டுவதற்குடைய டைம் கொடுத்து, அதிலும் வெட்ட தவிரனால் வருகிற 5 ஆண்டுத் திட்டத்தில் வசூல் செய்துகொள்ள ஏற்பாடு செய்யும்படி கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

“கிராமங்களிலுள்ள ஏழை மக்களுக்கு கூட்டுறவு சங்கங்கள் மூலம் குறைந்த வட்டிக்கு 10 ரூபாயிலிருந்து 2,000 ரூபாய் வரையில் வசதி செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அது கிராம கர்ணம் சொத்து மதிப்பீட்டை சொல்லுவதன் மூலம் கொடுக்க வசதி செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அதனால் ஏழை மக்கள் கர்ணத்திற்கு இரண்டு மூன்று ரூபாய் கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. சிலர் வாங்கவே வசதியில்லாமல் கஷ்டப்படுகின்றனர். ஆகையால் சொத்து மதிப்பைச் சொல்லி வாங்கும் கடன் வசதியை எழுதிக் கொடுத்தாலே கொடுக்கும்படி செய்யலாம். இதை யெல்லாம் அந்தந்த கிராமத்திலுள்ள கிராம சங்கத் தலைவரே தீர்மானம் செய்து பாங்குக்கு அனுப்பும்படி செய்யவேண்டும். அதன் பிறகு அதை சப்-ரிஜிஸ்ட்ரார் அதை ரிஜிஸ்டர் செய்வார். குப்ரவசரையும் மாஜேஜரையும் சர்ட்டிபிகேட் செய்து கொடுக்கும்படி ஒரு நபர் கேட்டால், உன் பேரில் பட்டா கிடையாது முடியாது என்று சொல்லுகிறார்கள். பத்து பதினைந்து வருடங்களுக்கு முன்னர், நிலம் கிரயம் வாங்கி இருந்தபோதிலும் இப்பொழுது அவர்களுக்கு கடன் வேண்டுமென்றால் உடனுக்குடன் பட்டா மாற்றி கொடுத்துத் தவ வசதி செய்யப்படவில்லை. இப்படி வேண்டும் சமயத்தில் ஏழைகளுக்கு பணம் கிடைக்காமல் போய் பலர் மிகவும் கஷ்டப்படுகின்றனர். ஆகையால் அவர்களுக்கெல்லாம் குறைந்த வட்டியில் விவசாயத்தை அபிவிருத்தி செய்வதற்கு சொஸைடிகளில் உண்மையான ஏழைமக்களின் மேல் அபிமானமுள்ள ஒரு அதிகாரியை நியமித்து விவசாயிகளின் கஷ்டத்தை நீக்க வசதி செய்யுமாறு கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“கிராமங்களிலுள்ள வில்லேஜ் ஆபீசர்கள் எக்காரியத்தையும் பொறுப்புடன் செய்யவேண்டும். உதாரணமாக ஒரு கிராமத்தில் ஒரு நபர் இரண்டு சமை விறகு வெட்டியதை 2 வண்டி வெட்டியதாக கணக்குப் பிள்ளை வில்லேஜ் ஆபீசரிடம் பொய் ரிப்போர்ட் கொடுத்தான். அத்தாக்கல் தாசில்தாருக்கும் தெரிவிக்கப்பட்டது. தாசில்தார் அது உண்மையா என்று சென்று பார்க்காமலே அவன் மீது ரூ. 50 அபராதம் விதித்தார். அதை அந்த நபர் கட்ட மறுத்ததால் அவன் மீது கோர்ட் நடவடிக்கை எடுத்தார்கள். கோர்ட்டிலும் நான் கொடுக்க முடியாது, நான் வெட்டவே இல்லை என்றுன். வில்லேஜ் ஆபீசரும் மற்றவர்களும் சொல்லும்போது நீ சொல்வது பொய்யென்று ரூ. 50-லிருந்து ரூ. 100 வரை அவனுக்கு அபராதம் விதிக்கப்பட்டது. கட்டத் தவறினால் சிறைத்தண்டனை என்றும் சொன்னார்கள். அவன் அந்த அபராதத் தொகைக் கட்டுவதற்காக தன் இரண்டு ஏக்கர் சொந்த நிலத்தை விற்று ரூ. 100 செய்தான். ஆனால் அவன்

[Sri N. Paramasiva Udayar]

[26th December 1953]

இன்று தெருக்களில் சாப்பிடக்கூட வழியில்லாமல் பிச்சை எடுக்கிற நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது. பின்னர் அந்த இடத்தைப் போய்ப் பார்த்தபோது இந்த மரம் இரண்டு சமைக்கூட வெட்டுவதற்கு லாயக்கில்லாததாயிருந்தது. அதன் மேல் உண்மை சொன்ன கிராம முன்சீப் வில்லேஜ் ஆபீசர் பேரில் நடவடிக்கை எடுத்தார்கள். ஆனால் தாசில்தார், தப்பு செய்த கர்ணம் ரெவின்யூ இன்ஸ்பெக்டர் பின்னர் நடவடிக்கை எடுக்காமல் விட்டுவிட்டனர். ஆனால் அந்த அபராதத் தொகை மட்டும் அரசாங்கத்திற்கு சென்றுவிட்டது; அவன் பிச்சை எடுக்கிறான். இவ்வாறு போய் சொல்வதற்கு காரணம் இன்று வில்லேஜ் ஆபீசர்களுக்கு மாதம் ரூ. 23 கொடுக்கப்படுவதே. அவர்களுக்குப் போதுமான சம்பளம் கொடுக்கப்படுவதில்லை. ஆகையால் அவர்களுக்கு குறைந்தது ரூ. 30-வது சம்பளம் கொடுத்து, அவர்கள் நல்ல மாதிரி நடக்க சர்க்கார் கவனிக்குமாறு கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.”

5-03
p.m.

* THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—“ Mr. Speaker, Sir, to-day's debate on the Appropriation Bill followed the pattern of a general discussion on the budget. Hon. Members who participated in the discussion to-day raised various points relating to their constituencies. Not that they are not entitled to do so. In discussing an Appropriation Bill, hon. Members can refer to any matter they want to. But I think that we should observe some conventions in regard to the general debate on the budget, the debate on various Demands, and then finally the debate on the Appropriation Bill. If we repeat the same matters at all stages of the budget debate, then it becomes dull and a little bit stale. It is not surprising, therefore, that we see only empty benches here now. Therefore, it is better that during the discussion on the Appropriation Bill, hon. Members, instead of referring to the various grievances relating to their constituencies, discuss general policies. But since some hon. Members could not participate in the general discussion, perhaps they thought they could take this opportunity to ventilate their particular grievances.

“ Sir, in considering the Appropriation Bill, we have to take notice of the financial circumstances and conditions prevailing when we passed the previous Appropriation Bills into Acts. At that time, even though this House was giving sanction to the Government to draw large sums of money to the tune of several crores of rupees, it was not as if there were resources available to meet all those commitments. When we passed the previous Appropriation Bills, we were hoping that somehow money would come, and that we would be able to meet our commitments. That was the condition prevailing when we passed the previous Appropriation Bills. I would like to refer hon. Members to the state of affairs prevailing when we took up office in April 1952. At that time, we started with a minus cash balance of Rs. 442 lakhs. When I presented the budget in March last, I estimated that we would be closing with a minus bank balance of Rs. 919 lakhs. But it was not limited to Rs. 919 lakhs. It went much farther than that. Fortunately for us, and thanks to the Central Government, the Central Government came to our assistance. In March 1953 when the financial year ended, the Central Government gave us assistance by way of ways and means loan to the extent of Rs. 17 crores, so much so, we started the present financial year in April 1953 with a bank balance of about Rs. 36 lakhs. But during the

26th December 1953] [Sri C. Subramaniam]

six months of this financial year and during that period of transition when our State was being partitioned, we were in much greater difficulties with reference to our ways and means position. It is only in that context the Government of India, considering the difficult period we were passing through, offered assistance by way of ways and means accommodation to the tune of Rs. $1\frac{1}{2}$ crores per month for three months, that is, Rs. $4\frac{1}{2}$ crores. It is with reference to this amount some hon. Members, who were ill-informed, were raising points here that even though the Government of India offered us assistance to the tune of Rs. $4\frac{1}{2}$ crores, this Government did not avail themselves of that offer, and only a sum of Rs. 75 lakhs was drawn from the Central Government. That is not a fact. On the other hand, for the ways and means accommodation, the Government of India, under their scheme, gave us Rs. 10,47,00,000. Out of this amount Rs. 6,12,00,000 were due to us being our share of the income-tax, excise duties, and a few other items. The major amount of this Rs. 6,12,00,000 which was due to us being our share of the income-tax, would have become payable only now, but it was paid in advance. So also our share in the Union Excise Duties. So, as far as this sum of Rs. 6,12,00,000 is concerned, we can say that it is an amount due to us. The only thing is that it was paid in advance. That is all. Even deducting that, we have taken Rs. 4,35,00,000 for our ways and means accommodation. But we did not stop there. We have been spending neither within the Rs. $4\frac{1}{2}$ crores nor within the amount of our income from revenues. As a matter of fact, we were spending much more on capital expenditure, on famine relief, and on partition of the composite State. So much so, when the State was partitioned, and our composite account was closed, in addition to Rs. 4,35,00,000, the Central Government had to give us assistance to the extent of Rs. 10,33,00,000. Therefore, on the whole, apart from the advance payment, a sum of Rs. 14,68,00,000 was given to us by the Central Government by way of accommodation to meet our ways and means position. Therefore, if hon. Members were to say that we did not take advantage of the offer made by the Central Government to the extent of Rs. $4\frac{1}{2}$ crores and that we drew only Rs. 75 lakhs out of that sum, I should say that it is a statement made out of sheer ignorance or somebody must have given them information which was totally untrue. I must tell the hon. Members of this House that not only did we draw this sum of Rs. $4\frac{1}{2}$ crores, but in addition to that the Central Government was pleased to give us an additional sum of Rs. 10 crores. So much so, we have drawn not Rs. $4\frac{1}{2}$ crores but a sum of Rs. $14\frac{1}{2}$ crores and more.

5-10
p.m.

“ Sir, there was an opinion prevailing in this House as well as in certain other sections outside that there was some conflict between the Central Finance Ministry and the State Finance Ministry. I do agree there was a certain difference of opinion. Because of the large gap for which the Central Government had to give assistance, the Central Minister for Finance was under the impression that we were running away from the Plan, that we were not adhering to the Plan and that we were spending outside

[Sri C. Subramaniam] [26th December 1953]

the Plan. As a matter of fact, that doubt was specifically expressed to me by the Central Finance Minister. I assured him that there was no such thing, that we were strictly adhering to the Plan and our difficulties arose because of the famine conditions prevailing in the country and our revenue income falling to a great extent, and on the expenditure side we had to incur greater expenditure for famine relief works. Therefore, I placed before him facts and figures with reference to our income, the expenditure that we were incurring with reference to the various projects that we have taken up under the Plan and also with reference to the expenditure we have been incurring on the revenue side. He was more than satisfied that we were not only adhering to the Plan, but were also working the Plan to the best of our abilities, and when compared to the other States we were not falling behind any other state. On the other hand, in a way, I am prepared to take the credit for the fact that we were working the Plan in a slightly better way than other States. I am not finding fault with other States when I say this. I only want to assure the hon. Members of this House that we were working out the various schemes, chalked out in the Plan, and according to the Plan quite efficiently too. Once the Central Finance Minister was satisfied that we were not squandering our moneys, we were spending the money within the Plan and according to the Plan and that our difficulties arose because of famine conditions prevailing in our State, he came with generous and large-scale assistance to us. That is why he gave us assistance to the extent of Rs. 17 crores towards the end of 1952-53 and gave us further accommodation to the extent of Rs. 14,68,00,000 during this half year of 1953-54. I want to assure hon. Members that we were quite vigilant and that we were not throwing away opportunities offered to us. On the other hand, if there has got to be any accusation, it should be that we have taken more money from the Centre, more than what they were prepared to offer at any time. If that is an accusation, I am prepared to plead guilty to that charge. But I must say that conditions that prevailed here necessitated our drawing such a huge sum from the Central Government. As we were able to get through these critical 18 months, our Government can be proud of their achievement that in spite of great difficulties and financial stringency which we were undergoing, we did not slow down one single major project. We went through all these projects at the same pace and this Government can take credit for that. This was possible mainly because we were able to convince the Central Finance Minister that our projects were being carried out quite efficiently and economically and that it was the duty of the Central Government to support and give assistance to any particular State Government when it was in difficult circumstances under famine conditions, so that the State Government may tide over their difficulties. Let me take this opportunity to express openly our thanks to the Central Government for giving us this large and generous assistance during our difficult days. As compared to that, if you look at the budget which I have presented, you will find that we are in a fairly comfortable position.

26th December 1953] [Sri C. Subramaniam]

When I presented the budget during last March, some were under the impression that I have been able to balance the budget. In my budget speech even then, I pointed out that on the revenue side our budget was balanced but on capital expenditure side we were deficit to the extent of Rs. 16 crores. We did not know where we would be getting that amount from. Fortunately, we have tided over the difficult period with the assistance of the Central Government. After 1st October 1953, i.e., after partition, whatever difficulties and whatever problems might have been created by the partition of the State, one thing I am able to say and that is, financially we are much better off, thanks to the success of the loan which we floated. When we floated the loan of Rs. 5 crores, even optimistic and well-meaning critics of the Government said that it might have been all right in the previous years, but in the present year, the loan of Rs. 5 crores was a bit too much for the Government of Madras. But we took courage, we had trust in our people and we appealed to them that this loan was necessary even though partition was pending, and that people must give generous assistance to the Government of not only the residuary area, that is Madras, but also for the Andhra section. Sir, the response was something miraculous and unparalleled in the history of any State finance or Central finance. When we asked for Rs. 5 crores, we were able to get Rs. 10½ crores. In the Development Council meeting which I had the opportunity to attend during the month of October, this matter was raised and the loan policy of the Madras Government was put forward as an example which should be followed by the other States also. Because of the phenomenal success of the public loan and the trust which the people had in this Government which was exhibited beyond doubt by their subscribing to this loan so generously, we were able to get a sum of Rs. 10½ crores. After paying off the loan which was due this year, for the Madras State alone after partition, we were credited with an amount of Rs. 6 crores and 18 lakhs. As we were able to start with this amount of Rs. 6,18,00,000, we would find that our budget is balanced not only in respect of the revenue expenditure, but also in respect of the capital expenditure. So much so, instead of beginning the year with a minus cash balance, we will be able in the next year with a plus cash balance of Rs. 45 lakhs. If hon. Members who are interested in the State finances take the trouble of going through critically the difficult days we were passing through these 18 months and more, I am sure they will not blame the Government for anything. On the other hand, they will have at least a word of praise and admiration and say that we have managed the difficult period somehow or other. I am sure that any unprejudiced critic would come to this just conclusion. But, I am not here to satisfy those people who are mentally prejudiced against this Government or against any particular individual. I cannot remove that prejudice and it is not possible to remove that prejudice by anybody, and I am not concerned with them. I am concerned with other people who would look at things quite justly. I am concerned with the people outside who will come to know the real state of affairs and the real

[Sri C. Subramaniam] [26th December 1953]

difficulties which we were passing through these 18 months and how we have managed them. I have absolutely no doubt in my mind that their judgment will be in our favour and I am satisfied with that. I am not at all concerned or affected by individual criticisms made with a prejudiced mind.

5-20
p.m.

" That is why I say this Appropriation Bill is an appropriate one. When we pass this Bill, it is with the hope that money will be coming not from somewhere but from definite, solid resources. We have got resources on hand and we will be drawing from these resources. As I said, we will have a small bank balance also—45 lakhs of rupees—to start with next year. We have approved of the Budget and so it is practically closed. We have got only to pass this Bill formally.

" Sir, it has not been possible for me to answer all the points made by hon. Members. I do not say they are not important. They are important enough but they cover almost the entire range of Governmental activity and if I attempt to meet all those points. I shall be only wasting the time of the House, since I will not be able to finish my speech within the allotted time. I am, however, sure that hon. Members who have raised these points will believe me when I say that they will be carefully looked into and whatever that is possible will be done. Sir, in this connexion, an accusation was made that so many suggestions had been made and nothing had been done. In answer to this accusation, I would like to point out that where we were not able to do anything it was because of the difficult circumstances which I have just now disclosed. We were passing through these difficulties and I was not prepared to disclose the entire and full picture even to hon. Members earlier because of a fear that they would begin to despair of the future and become desperate. Therefore, without making hon. Members share that anxiety, we have been carrying on making every attempt possible to get over the financial crisis we were facing. We are now on safe ground and I hope we will continue to be on safe ground in future also. So, with that assurance, I would request hon. Members to excuse me if I did not touch upon the various points they raised.

" Sir, while I am unable to refer to the various points in detail. I think I owe an explanation to the hon. Member, Mr. Appu with regard to the Zonal System in so far as it affects Malabar. I can very well understand his feelings that Malabar should be segregated and treated in a completely different manner altogether. But, may I point out to him also that Malabar is treated that way not only with reference to the Zonal System but also in the matter of informal rationing? Informal rationing obtains in Malabar district only and nowhere else. It is only in Malabar that we give seven ounces of rice and five ounces of other grains by way of rations, at controlled price through fair price shops. I hope with the supply of this quantity of grains at controlled price through the fair price shops, we will be able to have control over the open market price also to a certain extent. I may assure the hon. Member

26th December 1953] [Sri C. Subramaniam]

that we will watch the situation and that if anything alarming takes place and if we are advised that by opening up Malabar along with other districts we will be able to solve the problem, I will not hesitate to do so. But I am advised and I have also come to the conclusion that it will not be safe to do so now. It will be a risk which we cannot afford to take at the present moment. That is why we are moving with caution and are not willing to remove the various restrictions obtaining in that district. On the other hand, we will be the first to remove them the moment it is safe to do so. I may also point out here that the Zonal System operates only in respect of rice. As far as millets are concerned the whole State is treated as one zone. There is absolutely no restriction on the movement of millets. I hope this fact will give some satisfaction to my hon. Friend. I may tell the House for its information that this restriction on the movement of millets will be removed shortly in the whole country. So it is a thing not confined to Madras alone. There will be no restriction on the movement of millets from one State to another and I am sure Malabar will also benefit by this step. After all, Malabar cannot always depend upon rice. It should be prepared to take other foodgrains also and get itself accustomed to other kinds of food than rice. When the restriction on millets is removed, I hope, as I have said already, Malabar will greatly benefit and we will also be able to tide over the food crisis. When any special difficulties arise, I may assure hon. Members from Malabar, I will take special care of it because it is particularly deficit and also over-populated. We have to be on the watch and alert. I once again assure them that I will take all necessary steps to see that the people of Malabar do not suffer by either an increase in price of grains to an abnormal level or failure of supply of foodgrains through the fair price shops. I hope Members from Malabar will have some confidence in me and the Government and trust us. We will do whatever is possible under the circumstances.

“With these words, Sir, shall I appeal to hon. Members to pass this Appropriation Bill unanimously, without a division and without a dissentient voice?”

SRI K. T. KOSALRAM:—“மந்திரி அவர்கள் மத்திய சர்க்காரி லிருந்து பண வசதி பெற்றுள்ளதாகச் சொன்னார்கள். இவ்விஷயத்தை தெளிவுபடுத்தவேண்டும். பஞ்ச நிவாரணத்திற்காக திட்டத்தைச் சமர்ப்பித் தால் மாதம் ஒன்றுக்கு ஒரு கோடி ரூபாய் வீதம் 4 மாதங்களுக்கு 4 கோடி ரூபாய் மத்திய சர்க்கார் ராஜாங்க சர்க்காருக்கு கொடுப்பதாக சொல்லியிருந் தார்கள். அந்தப்படி இந்த அரசாங்கத்தார் திட்டம் சமர்ப்பித்தார்களா? அப்படி சமர்ப்பிக்கப்பட்டிருந்தால் திட்டப்படி 4 கோடி ரூபாய் வாங்கப் பட்டதா? இதுபற்றி மந்திரி அவர்களே விளக்கிச் சொல்லுமாறு கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.”

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM:—“I have nothing to say, Sir.”

MR. SPEAKER:—“The question is—

‘That the Madras Appropriation (No. 2) Bill, 1953, be taken into consideration at once.’”

.. The Motion was carried.

[26th December 1953]

Clauses 2, 1 and the Preamble and the Schedule were separately put and carried.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—“ Sir, I move—

‘ That the Madras Appropriation (No. 2) Bill, 1953, be passed into law.’ ”

MR. SPEAKER :—“ The question is—

‘ That the Madras Appropriation (No. 2) Bill, 1953, be passed into law.’ ”

The motion was put and carried and the Bill was passed into law.

MR. SPEAKER :—“ We are going to meet next only in the New Year. I wish all hon. Members a happy New Year.” (Cheers.)

“ I adjourn the House to meet again on Monday, 4th January 1954, at 11 a.m.”

The House then adjourned.

IV.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

1. *Administration Report of the Madras City Improvement Trust for the year 1952-53.*

2. G.O. Ms. No. 3240, Public (Services), dated the 17th December 1953, regarding the exclusion of the Disciplinary cases enquired into by a Judge of the High Court from the purview of the Madras Public Service Commission. [Laid on the table under Article 320 (5) of the Constitution of India.]

வாய்மையே வெல்லும்
TRUTH ALONE TRIUMPHS